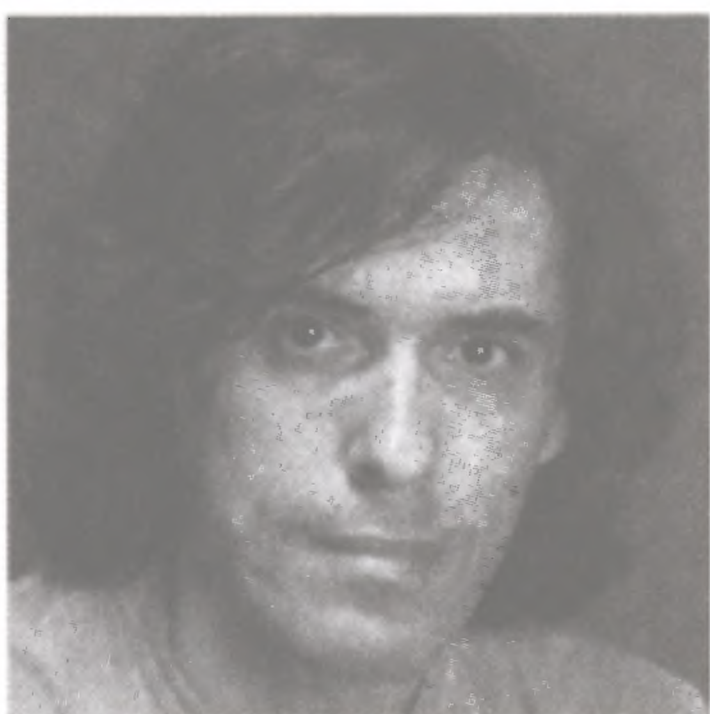
MIRCEA
CĂRTĂRESCU

Travesti

20 DE ANI HUMANITAS

MIRCEA CĂRTĂRESCU s-a născut în 1956 la Bucureşti. A urmat cursurile Facultăţii de Filologie a Universităţii din Bucureşti şi a debutat ca poet, publicând câteva volume de versuri, marcate de spiritul a ceea ce critica literară a numit „generaţia optzecistă". Treptat, s-a îndepărtat de poezie, dedicându-se aproape exclusiv prozei. Povestirilor din *Nostalgia* le-au urmat un scurt roman (*Travesti*, 1994) şi apoi unul în trei volume, *Orbitor* (1996-2007), privit de critică drept un reper al prozei româneşti contemporane. Trei volume de publicistică întregesc chipul scriitorului cu cel al unui observator lucid al cotidianului românesc.

20 DE ANI HUMANITAS

Mircea Cărtărescu s-a născut pe 1 iunie 1956, în Bucureşti. A absolvit Facultatea de Limba şi Literatura Română a Universităţii din Bucureşti în 1980. Este conferenţiar dr. în cadrul Facultăţii de Litere a Universităţii din Bucureşti; poet, prozator, eseist, critic literar şi publicist.

A publicat următoarele volume: *Faruri, vitrine, fotografii*, poeme, Cartea Românească, Bucureşti, 1980; *Poeme de amor*, Cartea Românească, Bucureşti, 1982; *Totul*, poeme, Cartea Românească, Bucureşti, 1984; *Visul* (în ediţiile următoare *Nostalgia*), povestiri, Cartea Românească, Bucureşti, 1989; Humanitas, Bucureşti, 1993 (tradus în franceză, germană, italiană, suedeză, norvegiană, spaniolă, maghiară, engleză, slovenă şi bulgară); *Levantul*, poem epic, Cartea Românească, Bucureşti, 1990; Humanitas, Bucureşti, 1998; *Visul chimeric*, studiu critic, Litera, Bucureşti, 1991; *Travesti*, roman, Humanitas, Bucureşti, 1994 (tradus în franceză, olandeză, norvegiană, spaniolă, maghiară şi polonă; a devenit roman grafic în limba franceză, Editions L'Association, Paris, 2007); *Dragostea*, poeme, Humanitas, Bucureşti, 1994; *Orbitor. Aripa stângă*, roman, Humanitas, Bucureşti, 1996 (tradus în franceză, suedeză, maghiară, italiană, ivrit, bulgară şi germană); *Dublu CD*, poeme, Humanitas, Bucureşti, 1998; *Postmodernismul românesc*, studiu critic, Humanitas, Bucureşti, 1999; *Jurnal I*, Humanitas, Bucureşti, 2001; *Orbitor. Corpul*, roman, Humanitas, Bucureşti, 2002 (tradus în bulgară, franceză şi suedeză); *Enciclopedia zmeilor*, carte pentru copii, Humanitas, Bucureşti, 2002; *Pururi tânăr, înfăşurat în pixeli*, publicistică, Humanitas, Bucureşti, 2003 (tradus în germană); *Parfumul aspru al ficţiunii*, audiobook, Humanitas, Bucureşti, 2003; *Plurivers* vol. I şi II, poeme, Humanitas, Bucureşti, 2003; *Cincizeci de sonete*, poeme, Brumar, Timişoara, 2003; *De ce iubim femeile*, povestiri şi audiobook, Humanitas, Bucureşti, 2004 (tradus în franceză, spaniolă, portugheză, bulgară, maghiară şi ivrit); *Baroane!*, Humanitas, Bucureşti, 2005; *Jurnal II*, Humanitas, Bucureşti, 2005; *Orbitor. Aripa dreaptă*, roman, Humanitas, Bucureşti, 2007; *Dublu album*, Humanitas, Bucureşti, 2009. Volume de versuri de Mircea Cărtărescu au mai fost publicate în Irlanda, Statele Unite, Italia şi Germania.

Cărţile sale au fost premiate de Academia Română, Uniunea Scriitorilor din România şi din Republica Moldova, ASPRO, Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti, Asociaţia Editorilor din România, precum şi de revistele *Cuvântul*, *Ateneu*, *Flacăra*, *Tomis* şi *Ziarul de Iaşi*. Au fost nominalizate în Franţa pentru premiile Médicis, Le meilleur livre étranger, Prix Union Latine. Romanul *Nostalgia* a primit în 2005 Premiul literar „Giuseppe Acerbi“, Castel Goffredo, Italia.

MIRCEA
CĂRTĂRESCU

Travesti

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Oana Bârna
Concepție grafică: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Denisa Becheru, Carmen Petrescu

Tipărit la „Monitorul Oficial" R.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRTĂRESCU, MIRCEA
Travesti / Mircea Cărtărescu. – București: Humanitas, 2010
ISBN 978-973-50-2614-1
821.135.1-31

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail:cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Acesta e sufletul meu, Rașel.
Rugați-vă pentru el.

Tudor Arghezi

Prietene, cum să lupt cu himera mea? Dragul meu, apropiatul meu, tu, singurul om pentru care scriu, pentru care am scris vreodată, cum să scap de rujul acela întins pe viața mea ca pe o oglindă de spălător și care nu se șterge cu nimic, dimpotrivă, se sleiește tot mai mult, mai murdar, mai diluat? Cum să-mi retez din creier țâțele alea de vată, fusta aia de curvă împuțită, peruca aia, artificiul, manierismul ăla? Tulburarea care se învârtoșează ca un sirop gros în țeasta mea îmi coboară în oasele nasului, în vertebrele gâtului și-mi invadează pieptul cu ceva roz și lipicios, de parcă imaginea lui Lulu ar curge în culori amestecate, în farduri făcute din urină de pisică, în parfum din spermă de zibelină, în flori exotice, putrede și suspecte, în ochi dați cu un rimel unsuros și – scurgându-se ca în Dali – ar curge, m-ar năclăi tot și s-ar prelinge pe asfalt într-o baltă care aruncă un pseudopod spre canal. Știi, Victor, că singurătatea mea are pe pielea ei albă un furuncul și că acest furuncul se numește Lulu? Știi că am venit aici ca să-mi reamintesc pielea fetei care în mine a găsit mereu un colț umbrit unde și-a putut legăna păpușa și că jos, pe locul unde tivul rochiei ei atinge pulpa cu pieliță dulce și transparentă am găsit

acum un furuncul mizerabil care se numeşte Lulu? Ninge acum pe marile şi sclipitoarele ferestre ale vilei. N-am aprins deloc lumina în hol. Privesc cum amurgul îşi interpune filtrele fotografice între mine şi crengile înzăpezite de pin care respiră lângă geam, care tac acolo, care răspândesc linişte cenuşie afară. Şi liniştea cenuşie pătrunde osmotic prin membrana fâşiilor de sticlă şi se aşază în straturi groase, străvezii, unele verzui, altele crem, dar cele mai multe de cenuşă grea şi transparentă, în marele hol rece. M-am dus la closet şi am privit ca în transă şuvoiul subţire de urină galbenă, care difuza lent în bazinetul de porţelan. În aerul întunecat, m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei şi am văzut o faţă care, în liniştea şi frigul şi singurătatea din sala minusculă, dar nesfârşit de înaltă, nu era de fapt faţa mea, ci a ta, Victor, dragul şi singurul meu prieten. Tu te uitai la mine, fiindcă pe tine te-am chemat, iniţiala ta am scris-o cu degetul pe oglindă, peste imaginea ta, după ce am aburit-o cu o răsuflare fierbinte. Am zâmbit, pentru că m-am gândit atunci că tu nu puteai fi atins de maladia asta a minţii mele, care se numeşte Lulu, că doar fetiţa aia nefericită şi cu mine am văzut hidoşenia spoită, asudată, care mi-a atras atunci mâna în tenebrele ei. De fapt doar eu am văzut, ea a simţit-o pe pielea ei, de parcă ar fi fost îmbrăcată într-o retină pură, pufoasă şi senzitivă şi, pe ea, de la insuportabila imagine răsturnată, cât un timbru de mică, ar fi ieşit buba colcăitoare. Ochii tăi în oglindă, Victor, sunt frumoşi, puternici, cinstiţi, de cavaler fără pată şi prihană. Te-am privit până când aerul din sala de baie s-a întunecat într-un cafeniu foarte închis, iar eu am început să tremur în pijamaua prea mare pentru mine...

Am intrat în cămăruța de culcare hiperîncălzită, unde doar lampa de pe masă tăia un cerc de lumină peste hârtiile şi cărțile mele, restul rămânând în penumbre groase, am deschis uşița înroşită a sobei şi am privit fascinat, multă vreme, flăcările verzui-gălbui-albăstrui, arlechineşti, care jucau acolo cu neobrăzare. Am stins focul, apoi şi lampa. Pe fereastră a apărut atunci luna, rotundă, tăioasă, scânteietoare, alergând pe cerul întunecat. M-am ghemuit în pat, mi-am tras păturile peste cap şi am visat. Eram pe holul cafeniu al unei clădiri uriaşe, cu săli încremenite de marmură şi monumentale scări interioare. Era seara târziu, după lumina stinsă din holul înalt şi gol, cu lespezi cadrilate pe jos. Stăteam, cu pantalonii traşi în vine, pe un closet de faianță aşezat chiar în mijlocul imensei încăperi. Cum ajunsesem acolo mi-era greu să-mi dau seama. Îmi priveam pulpele dezgolite şi ascultam liniştea chinuitoare care se rotea prin frigul încăperii. Atunci s-a deschis o uşă de cel puțin cinci metri înălțime şi au început să intre oameni, din ce în ce mai mulți, să umble preocupați în susul şi-n josul holului, murmurându-şi tot timpul câte ceva. Stăteam pe closet, în mijlocul lor, neajutorat, acoperit de ruşine, neştiind ce să fac, cum să mă ascund. Unii se opreau chiar lângă mine şi mă priveau cu oroare sau pufneau în râs. Curând, spațiul acela nesfârşit gemea de lume, iar eu, roşu la față şi gemând, stăteam mai departe dezgolit, venindu-le cu creştetul până la piept, acoperindu-mi cu palmele sexul care atârna în receptaculul de faianță murdară.

Acum e dimineață şi te privesc iar în ochi. Cuvântul pe care îl desenasem ieri pe oglinda aburită se mai vede

foarte puțin, doar dacă privești dintr-o parte. Îl mânjesc iar cu pastă de dinți. Singurătatea are în ea sămânța nebuniei, chiar dacă ai trăit toată viața așa, chiar dacă ești adaptat la singurătate și la frustrare. Singurătate. Frustrare. Nu mă duc la masă, îmi fac o cafea și încerc să mă concentrez, să scriu mai departe, să te prind de undeva. Când eram mic prindeam fluturi, codița rândunicii sau roșioare, și le înfigeam în corpul vermicular un bold, așa cum văzusem că se face. Înfigeam boldul într-un dop de plută și îi priveam cum ore în șir după aceea mai dădeau încă din aripi, se mai agățau cu cele șase piciorușe filiforme de pluta poroasă. Cu aceeași cruzime și plăcere te-aș țintui în paginile astea, Lulu, te-aș privi cum te scălâmbăi, cum îți dai ochii peste cap, cum îți fojgăi elitrele de abjecție și de paiete și de plastilină... Mă așez la mașina de scris, masa ta de tortură, dar și a mea, căci nu te pot chinui fără ca eu să mă chinuiesc, așa cum nu poți tăia cu bisturiul un furuncul în propria ta carne, ca să-i scoți puroiul, fără ca tu însuți să nu urli și să nu te zbați ca un posedat.

Deci: acum șaptesprezece ani... drace, acum observ potrivirea de date: în 1973 aveam șaptesprezece ani, iar acum am treizeci și patru. Deci: acum șaptesprezece ani, pe când aveam șaptesprezece ani și eram exact la mijlocul vieții mele de până acum (dar cum puteam ști asta pe atunci?), terminam clasa a unsprezecea la Cantemir. Eram mult mai singur decât sunt acum, când sunt foarte singur. Meseria mea, pe atunci, era singurătatea. Mi-o exercitam pe străzile galbene și prăfuite ale Bucureștiului,

în cartierele lui vechi, necunoscute de mine până atunci. Umblam toată ziua, recitând versuri în gura mare, oripilând trecătorii cu ochii mei halucinați, cu fața mea palidă și asimetrică, având peste buzele crăpate și mușcate un puf de mustață. Căutam case foarte vechi, galbene, cu decorațiuni prostești și solemne, sau blocuri bizare, înguste ca o lamă de brici, aruncându-și umbra ca de gnomon peste piațete singuratice. Uneori intram în aceste blocuri enigmatice, pătrundeam în holuri mirosind a vechi și a petrosin, suiam scări în spirală extrem de înguste, cu mici paliere din loc în loc, unde, în lumina aurie a unei ferestre rotunde, se răsuceau frunzele prăfoase ale câte unui ficus sau leandru uitat de toată lumea și aproape uscat, urcam până sus, la mansardă, și ciocăneam la câte o ușă verde, care părea împăienjenită de așteptare. Nu-mi deschideau fete frumoase și triste, cu ochi imenși, ci, de obicei, bătrâni sau gospodine îngălate. Îngânam ceva și coboram, ieșeam iar în soarele omogen și placid, străbăteam iar străzi vărgate de linii de tramvai, mă înfundam iar în zone neștiute ale orașului. Blocuri roz, blocuri stacojii, cu balcoane sprijinite de atlași și gorgone cu țâțe de ipsos îngălbenite de umezeală, statui coclite pe care nu le mai observă nimeni – eu le îmbrățișam în singurătatea mea, le mângâiam obrazul jupuit, le ajutam să renască la o realitate mai adâncă, într-un aer metafizic și radios. Cu cei trei lei pe care mi-i dădeau zilnic părinții îmi cumpăram câte un pateu cu brânză sau un suc și mergeam mai departe, murmurând către arborii sfrijiți de pe marginea străzii, către vreun chioșc rotund de ziare, către cerul albastru, de pictură surrealistă: „Singurătatea ca o ploaie-mi

pare / Din nori, ea suie către înserare / Şi-n dimineţi pierdute-n depărtare / Suie la cer, statornicu-i lăcaş, / Şi-abia din cer coboară pe oraş..." Recitam patetic, gesticulând, privindu-i în faţă pe cei care treceau în sens opus. Îmi plăceau ruinele, casele pe jumătate dărâmate, pătrundeam în câte o cameră fără acoperiş, cu ziduri zugrăvite naiv (oribili palmieri căcănii, crenguţe albastru-decolorate, toate pe o tencuială căzută, fărâmiţată, umflată, putredă), cu fecale umane prin colţuri, pietrificate şi ele de vâjâitul timpului, cu dreptunghiuri galbene pe pereţi, unde fuseseră tablouri sau oglinzi. Câte un urs de pluş galben, delabrat, jegos şi cu un ochi de sticlă atârnând pe sârmuliţa lui, zăcea pe podea, lângă o ţeavă vernil. Păianjeni sferici, cu picioare ca nişte fire foarte lungi, stăteau încremeniţi pe ziduri. Viermi cenuşii şi îndesaţi, cu doi peri în coadă, intrau în crăpături şi pe sub plăcile de tencuială. Stăteam câte o jumătate de oră în locurile acelea vuitoare şi înspăimântător de singure. Scriam ceva, cu o bucăţică de cretă sau de cărămidă, pe un zid albăstrui. Mă întorceam acasă seara, privind cum se conturează vreun balcon minuscul, negru ca smoala, pe un cer de flacără roşu-ntunecată. Era toată viaţa mea: versuri scrise în caiete, versuri recitate pe străzi galbene şi prin ruine mucegăite. Nopţile nu puteam dormi, mă ridicam din pat şi priveam luna, care arunca valuri de lumină peste Bucureştiul vechi, ca o mare de acoperişuri de gresie, străpunsă de flăcările galbene ale plopilor. Era o durere a viscerelor inutile, a cărnii gălbejite, a verii care nu se mai termina. Durerea asta mă sufoca, era ca o dragoste mistuitoare, dar fără obiect, dragoste şi tânjire pentru nimeni.

Iulie a trecut ca o halucinație, ca un singur diapozitiv cu o piațetă pustie și un bloc dărăpănat. În august am plecat în tabără la Budila cu mai mulți colegi din clasă, și în acest cuvânt, Budila – budă, closet, cloacă nebunească și împuțită, dar și gigantic Buddha zâmbitor, cu pleoapele coborâte, înconjurat de un nimb de perle și flacără vie –, e concentrat totul. Niciodată n-am înțeles cu adevărat ce s-a-ntâmplat atunci. Au fost imagini și emoții, dar în ce fel legate-ntre ele? Au fost alunecări ale realității în vis și-n halucinație. Viața mea s-a-mpărțit de-atunci în perioade cu Lulu și perioade fără Lulu. În primele, bruioane din viscerele acelea psihice îmi reveneau mereu, nelăsându-mă să respir, tulburându-mi fața sclipitoare a conștiinței. Țin minte șirul de sanatorii în care, în plicticoase după-amiezi, stând pe patul meu de metal alb, reluam fără-ncetare cele câteva fapte din tabăra de la Budila, meditând la ele ca la un desen mistic, inextricabil... Privind pe fereastră pădurile-ntunecate, ninse, deformate de vinele de gheață lipite de geamuri... Ascultând distrat muzica de la difuzor... Sâcâit de ceilalți inși în pijamale și halate stacojii, ce-mi aruncau cu cașete de Novotryptin în păr sau mă chemau la un joc de cărți... Și Lulu privindu-mă drept în ochi, pupilele dilatându-i-se și contractându-i-se lent, pletele de liță, răsucite fastuos, fluturând ușor în curentul conacului imens, acolo, sub crucea bolții, în miezul miezului țestei mele... Perioadele cu Lulu puteau începe oricând și oriunde, pe stradă sau în pat cu o femeie, sau bătând la mașină. Greu de spus *ce* le declanșa, oricum nu amintiri sau analogii directe cu cele-ntâmplate în tabără. Mai curând imagini lipsite de sens: dimineți reci, după ploaie, în care

merg către globul rubiniu al soarelui abia răsărit ce se reflectă-n asfaltul ud dându-i o culoare roză; anumite clădiri masive şi galbene... şotroane desenate diform pe trotuar... Urmau fenomene fiziologice îngrozitoare – şi, inevitabil, internările. Atunci, în perioadele cu Lulu, în diverse saloane de spital, am scris lucrurile mele cele mai bune, adică povestirile din *Fetițe şi giganți*, cu jocurile acelea magice şi ciudate, cozile moi, prinse cu biluțe de plastic, palatele imense de cleştar cu mii de încăperi în centrul cărora aşteaptă Iolanda...

Urmau perioade fără Lulu, de o frumoasă normalitate. Delia, câinele, Peugeot-ul, datoria de-a scrie cinci pagini pe zi în fiecare zi a vieții mele... Listele kilometrice cu scrisori de trimis, telefoane de dat, invitații la simpozioane şi mese rotunde, termene finale pentru articole şi cărți. Vacanțe în munți, mers la dentist, cheltuieli... Drepturi de autor... Le bifam pe măsură ce reuşeam să le rezolv... Apoi, romanele. Investigația mediilor. Calcularea cronologiilor. Îmbinarea poveştilor. Arta combinatorie a situațiilor de viață. Personaje, fiecare cu psihologia lui... Doamne, chinul de a trebui să mai scrii o carte, măcar din când în când! Niciodată n-am urât mai mult pe cineva decât pe colonelul Dionisie Rădăuceanu, care mi-a făcut reputația şi mi-a adus bunăstarea. Jeg de personaj dintr-un jeg de roman! Sper că niciodată n-o să-nchei trilogia, dar aşa zic în toate perioadele cu Lulu...

Şi iată-mă în cea mai acută dintre ele. Când toate trucurile vechi m-au lăsat în drum. Am băut până în pragul pancreatitei. Am înghițit atâtea fiole de Nevrasthènine încât pielea feței îmi devenise galben-verzuie ca veninul.

Am stat două săptămâni la sanatoriul din Buşteni şi am ieşit de-acolo mai tulburat şi mai sălbătăcit ca-nainte. Criza s-a declanşat brusc, ca de fiecare dată. Mă aflam în Ghencea, pe lângă Muzeul Militar. Mă plimbam fără nici un gând pe stradelele cu arbori desfoiați, pe un ger limpede, care îmbrăcase fiecare crenguță cu o pojghiță de gheață. Priveam casele fărâmicioase, intram în piațete cu statui diforme în mijloc, încercam să-mi dau seama ce sau pe cine reprezintă statuile, dar privirea mi-era încețoşată de la scris... Nu ştiu cum m-am trezit în fața clădirii galbene şi masive, cu zeci de ferestre încadrate în chenare complicate de stuc, cu o mare poartă neagră la mijloc. Două cariatide, cu cornuri ale abundenței în mâini, îşi scorojeau în frig ipsosul roz, lustruit. Atunci am simțit junghiul acela în stomac, mi s-au muiat picioarele şi-am căzut, sau m-am lăsat în genunchi. Mai fusesem acolo! Ştiam fiecare fereastră în scânteierea ei nebunească! Intrasem cândva pe poarta cea neagră! Mi-am simțit țeasta explodându-mi în țăndări şi am luat-o la fugă strigând, până ce totul s-a-ntunecat în jurul meu. A trecut mai mult de o lună de-atunci, şi răul n-a scăzut, frica e la fel de insuportabilă... Ce încerc aici e chiar ultimul lucru pe care-l mai pot face. Mă agăț acum ca de cel din urmă pai de gândul că poate e posibil să mă vindec prin scris. Adică să dezleg, atât cât mă țin puterile, ghemul ăsta, încurcătura asta de intestine, mandala asta întrețesută în creierul meu. Dacă scrisul e, cum se spune, o terapie, dacă el poate vindeca, ar trebui s-o poată face acum. Voi mânji pagină după pagină, voi folosi foile ca pe nişte tifoane ce se vor impregna nu cu cerneală, ci cu supurația rănii mele străvechi. Poate că, în cele din

urmă, totul va trece în ele şi, pe măsură ce vor deveni mai purulente, mai colcăitoare, eu însumi mă voi goli de venin.

Întrerup deocamdată scrisul şi merg la masă. Sper că după-amiază voi avea creierul mai puţin congestionat şi voi păstra mai multă distanţă faţă de fapte. Fiindcă am stat atunci o săptămână la Budila, prima mea ieşire din oraş, şi mi-e teribil de greu să scriu nu un poem apocaliptic, ci o povestire cât de cât coerentă.

Înapoi în acvariul pustiu al vilei din Cumpătu, plin doar de aerul cameleonic – acum e auriu, mai deschis sau mai întunecat după cum norii umbresc staţiunea – şi de ţiuituri care se rotesc printre mobile. Descui uşa camerei mele şi mă învăluie căldura sobei lăsate aprinsă. La fereastră bate aceeaşi creangă de pin, cenuşie şi cumva plină de viaţă, încordată şi sigură pe sine. Dar trag draperiile şi aprind veioza, căci viaţa n-are nimic de-a face cu artificiul paginilor din faţa mea, care trebuie exaltat şi apărat. Când mergeam la circ, în copilărie, nu-mi plăceau nici animalele, nici clovnii, dar o anumită nuanţă fugară de mov-purpuriu, de verzui-fulgerător-albastru-intens de pe rochia plină de paiete a vreunei călăreţe sau trapeziste mă înnebunea, mă copleşea cu un deliciu sumbru, o topire a oaselor în culoare. Colecţionam poleieli de ciocolată tot pentru nuanţele lor de nenumit, acele ape de verde şi roz care nu erau culori, ci emoţie pură, stări pure de spirit. Unde am văzut, într-o noapte de iarnă, pe viforniţă, o fereastră colorată în care s-a arătat o clipă un cap de fată, pudrat în obraji, cu buzele violent făcute şi cu ochi scânteietori? O fată tunsă foarte scurt, care a râs viforniţei

şi, în aburii încolăciţi, a închis din nou geamul. E o amintire vagă şi totuşi extrem de persistentă, căreia nu-i pot prinde deloc contururile.

Foarte devreme, într-o dimineaţă îngheţată, cu ciripit de vrăbii şi crengi aurii de copac, ne-am adunat în curtea liceului, sub un panou de baschet, şi aşteptam autobuzul care avea să ne ducă la Budila. Colegii mei, pe care azi mi-i amintesc cu amuzament şi cu un pic de nostalgie, cum îmi aduc aminte toată epoca bizară a rockului şi a hipsterilor, a magnetofonului şi a revoltaţilor fără motiv, pe atunci mă oripilau. Îi simţeam ca pe o hidră ostilă sau o societate ocultă din care n-aveam să fac parte niciodată. Tâmpenia şi vulgaritatea lor mă revoltau, fără să-mi dau seama că era doar stilul vremii şi că, dincolo de puţoismele lor alintate, nu erau decât puştii eterni, amorfi şi răvăşiţi de diluviul hormonal, din care aveau să iasă pe bandă rulantă inginerii, economiştii şi şoferii de autocisterne, toţi serioşi şi responsabili, de mai târziu. Pe când din mine n-avea să iasă nimic, deşi mă imaginam produsul final şi absolut al umanităţii. Eu eram omul spiritului, ei oamenii cărnii, eu cel care citea şi care avea să scrie textul ce va substitui lumea, ei cei care, fericiţi şi cretini, vieţuiau ca nişte plante. Ce mă chinuia cel mai tare era că, deşi opoziţia pe care-o hotărâsem între mine şi ei era totală, violentă şi impermeabilă, nu eram totuşi în stare să-i dispreţuiesc, şi zâmbetul de superioritate cu care-i înfruntam îmi ieşea mereu strâmb, căci nevoia de dragoste şi de căldură animală nu se lăsa inhibată, îmi martiriza corpul şi-mi răscolea subteranele minţii. Şi în dimineaţa plecării

în tabără stăteam la o parte şi-mi exersam grimasa dezgustată, ignorat complet de colegii care, în grupuri plictisite, aşteptau să vină maşinile, ironizându-se unii pe alţii pentru ţoalele de stradă, moderne şi bătătoare la ochi, care le înlocuiseră veşnicele uniforme: tangaleji cu ţinte şi franjuri, cămăşi „cu păr pe piept", fuste mini şi pantofi „ortopedici" butucănoşi. Unii dintre ei cântau obişnuitele cântece porcoase care mi-au umplut adolescenţa ca un strat gros de jeg în urechi, pe care mi le amintesc şi acum ca pe nişte imnuri repulsive ale acelei lumi vulgar-sclipitoare, inocent-ticăloase. Alţii doar pălăvrăgeau cu mâinile-n buzunare, sau agăţaţi de barele verzi ale panoului de baschet. Era acolo Savin, cu figura lui de genialoid, lungan şi salingerian, care obţinuse cel mai mare punctaj la un test de inteligenţă pe care ni-l dăduseră în laboratorul de chimie, nişte cartonaşe care trebuiau completate în succesiune logică, test la care eu ieşisem ultimul, căci mă mulţumisem să scriu pe marginea cartoanelor câte un vers din Tzara, din poemul cu pescarii care se-ntorc cu stelele apelor în mâini. Un cretin foarte inteligent acest Savin. Acum purta un soi de pulovăr subţire, pe gât, care-i dădea un aer de scriitor, sau mai curând de *écrivain*, mai ales cum îşi ţinea o mână în buzunarul de la pantaloni şi cum discuta cu Fil (Felicia, cu care am o poză romanţioasă pe undeva, prin vreun sertar) despre, evident, Schopenhauer, spunându-i cum se zice pe nemţeşte la *Lumea ca voinţă şi reprezentare*. Iar Fil, figură de Mireille Mathieu, părea chiar că ar pricepe ceva. Michi se uita la ei fredonând *Goodbye, papa, don't cry for me*, cu figura ei de căprioară vicioasă, iar Manix se uita, fireşte,

la Michi. Dacă Manix arăta deja de parcă ar fi avut treizeci de ani – l-am văzut de curând, arată de cincizeci – Papa, fotbalistul, ping-pongarul şi poetul, nu părea nici de cincisprezece. Zic poet, întrucât avea un caiet de amintiri, cu poze decupate din reviste, în care copia câte o strofă din cei mai diferiți autori alături de însăilări proprii. Toți îşi făcuseră asemenea „oracole", împodobite şi pictate ca nişte măşti zulu, în care scriau cugetări sau catrene ori se străduiau să răspundă la întrebări fundamentale cu şabloane rumegate de mii de creiere bovine, pentru care dragostea era, bineînțeles, „un roman care se termină cu introducerea", iar scopul vieții „să-ți faci de cap, cu cap, pân-la cap"... în paginile încărcate de poze cu actori sau reclame de automobile mai era loc şi pentru câte o poezie, cine ştie de unde copiată şi trecută din caiet în caiet, şi puteai avea surpriza să găseşti, între kitsch-uri mizerabile, fragmente dintr-un sonet de Rilke sau, în întregime, *El Desdichado* al lui Nerval. Sub poza Nadiei Comăneci...

Sprijinit de gărduleţul pistei de săritură în lungime, împreună cu Angeru, şters şi rânjit, Papa cânta acum „Sus, muncitori şi-nainte / Pe drumul marii biruinți", cu un refren improvizat care suna obsesiv: „Inți, inți, ia-o-n dinți", la care cei din jur se strâmbau de râs. Buzdugan, căruia-i creştea o barbă verzuie încă din clasa a noua, răsfoia, rezemat de bara panoului, o revistă de rock avangardistă, plină de fotografii cu AC/DC în concert. În jurul lui se adunaseră şapte–opt colegi indignați că, într-un articol pe care Cici îl traducea din engleză, formația Queen era înjurată în toate felurile. Muzica lor era numită *musak*,

iar ei *faggots*. Nu li se iertau, mai ales, cămăşile de mătase albă cu care apăreau în concerte, culmea conformismului burghez, după părerea celui ce semna articolul. O fată plină de coşuri pe frunte încerca să dea pagina, citind pe dedesubt. Într-un pulovăr pufos, de mohair roz bonbon, stătea deoparte Clara, frumoasă, cuminte şi pură, cu tenul ca o coajă subţire de sticlă şi cu ochii albaştri deschis, o fetiţă pe care nimeni n-o vedea crescând şi ajungând femeie. „N-ai grijă, că tot într-un pat ajunge şi ea până la urmă", mai murmura câte unul seara, la orele de atelier, privind-o cum umblă cu şurubelniţa într-un adaptor de impedanţă (pe care le rebutam cu zecile), de parcă ar fi dat delicat deoparte petalele unui trandafir în căutarea staminelor. Mai la o parte, pe un gard de fier năpădit de volbură stătea Titi, Titina, cum i se zicea, cu mutra încreţită a junelui Voltaire. Băieţii s-au apucat să joace fotbal cu o cutie de pateu, fetele trăncăneau într-un colţ din care emana parfum, iar eu, trist şi tulbure, nebăgat în seamă, recitam mai departe, în gând: „Şi plouă-n ora vag crepusculară / Când toate drumurile către zori se-ndreaptă..."

Mă simţeam exclus, ca întotdeauna, din lumea colegilor mei. Mă obişnuisem cu gândul că nu putea exista pentru mine decât un singur viitor: o mansardă cu un scaun, o masă şi un pat unde aveam să putrezesc toată viaţa – scurtă, de cel mult patruzeci de ani – scriind un roman nesfârşit şi ilizibil, pe care-l vor găsi după moartea mea, lângă mine, puţind a cadavru, dar în care ar fi fost Totul, tot adevărul despre existenţă şi inexistenţă, întreaga lume cu toate detaliile ei şi cu sensul ei hidos. Reveria în care, pe atunci, mă vedeam scriitorul total,

hipergenial, demolatorul cosmosului pentru a-l înlocui cu o carte, era coloana vertebrală a vieții mele. Să fi putut scrie Cartea, mi-aş fi lăsat jupuită pielea de pe mine, şi în pielea mea vie, cu capilare şi rețele nervoase şi glomerule sudoripare, aş fi legat volumul atotcuprinzător. Seri întregi, pe când pereții camerei mele din Ştefan cel Mare se înroşeau de amurg, mă ghemuiam sub cearşaful umed şi, în imaginație, răsfoiam iar paginile orbitoare. Închipuiam tabele de corespondență care ar fi unit constelațiile de pe boltă cu florile de mină din adâncul pământului, organele corpului omenesc cu numele luxuriante din Almanahul de la Gotha, punând istoria umanității în relație, pas cu pas şi moment cu moment, cu istoria bieților mei şaptesprezece ani de viață. Aveam să dezvălui cabale fantastice, regizate, în palate subterane de marmură şi porfir, de prințul acestei lumi, şi să descriu un Armageddon desfăcut ca o garoafă, care ar fi atras în războiul total pirați şi cavaleri de Malta, războinici Bororo şi hitlerişti, îngeri şi extratereştri. Poveştile de dragoste ar fi încolăcit bătălia finală ca nişte ghirlande rococo, şi între ele s-ar fi aflat, contopindu-le pe toate, oricât de diferite, într-un arhetip mistic, ca un filigran al întregii cărți, *Cea-mai-frumoasă-poveste-de-dragoste*, misterul ultim şi infinit, în care Prințesa-Ovul se contopea cu Prințul-Spermie în explozia unei nunți dumnezeieşti. Detaliile îmi luau ore de febră şi reverie. Uneori o forță enormă mă ridica deodată din aşternut şi mă târa, cu tot cu cearşafuri, peste masa de scris, unde-nşfăcam stiloul şi, înfăşurat în falduri ca de togă, încremeneam cu vârful peniței pe pagină. Purpuriul dungilor de pe pereți

devenea un cafeniu adânc şi peste Bucureşti ieşea luna, tramvaiele treceau huruind şi scrâşnind pe Ştefan cel Mare, pe când eu încă mai priveam ca hipnotizat scânteia de aur din vârful peniţei, întrebându-mă cu ce literă s-ar fi cuvenit începută Cartea şi neîndrăznind să trasez pe pagina întunecată nici una...

Bineînţeles că atunci nu i-am dat nici o atenţie lui Lulu, care avea să fie totuşi o axă a vieţii mele, aşa cum viermele cu antene şi picioruşe este axa fluturelui. Şi care (acum îmi trece prin cap ideea asta bizară, când vizualizez faţa lui având ceva demonic, dar şi ceva inofensiv, un demon rizibil, un Abaddon măscărici) s-ar putea să fie de fapt o amintire-paravan pentru ceva şi mai adânc, şi mai îndepărtat, pentru o cameră şi mai secretă din sinea mea, mai apăsată de interdicţie. Mă gândesc că *prea* uşor revăd faptele de la Budila, *prea* îmi sunt vârâte în ochi de acest subconştient pe care am învăţat să-l suspectez mereu de o nesfârşită viclenie. Acolo în adânc sunt tuneluri secrete între clădirile minţii mele, conducte şi mănunchiuri de cabluri colorate, canale cu apă fetidă, plină de dejecţiile creierului. Sunt camere de ascultare şi bordeluri subterane şi odăi în care n-a intrat nimeni. Iar eu, singur în tot oraşul de la suprafaţă, sunt unicul stăpân şi unicul duşman.

Lulu intrase pe poartă împreună cu insul cel mai dement pe care l-am cunoscut vreodată, Bazil, cu ochi capii, cu un rânjet umed, un tip smucit şi scandalagiu, a cărui întreagă viaţă nu era făcută din altceva decât din cântece cu porcării, bancuri „fizice“ pe seama infirmilor şi lăudăroşenie erotică. Intraseră la braţ şi luaseră imediat

două fete la un tango pasional, cu obraji lipiți și mâinile întinse înainte. Fetele se prăpădeau de râs. „Sunt sărac, n-am nici căciulă, / Am o namilă de..." striga Bazil cu strâmbături grotești, iar ceilalți, în cor, completau distihul, veseli și je m'en fichiști.

Pe tot drumul cu autocarul, în care mai erau și elevi de la alte vreo două licee, tipii și tipele n-au făcut decât să cânte în gura mare, cât mai bădărănesc, cântece de acest fel, pe care eu nu avusesem prea des ocazia să le ascult. Stăteam pe o banchetă de plastic lângă Savin, care zâmbea superior și tolerant, și lângă Clara, singura pe a cărei față se vedea dezgustul. Lulu făcea pe solistul în grupul din spate. Răcnea de parcă ar fi vrut să compenseze cumva statura lui minusculă și mutra obraznică de ciocănitoare: „Ieri pe drum venea o brișcă / Și sub brișcă văd că mișcă. / O fi osia de la brișcă?" Iar corul răspundea în delir: „Nuu, că aia nu se mișcă!" „O fi vreun ham lăsat mai moale?" „Nuu, că aia era foarte tare!" „O fi vreun picior, bătu-l-ar sfântul?" „Nu, că aia n-atingea pământul!" în fine, Lulu, ridicat în picioare, conchidea înroșindu-se de efort: „Frunză verde-a bobului / Era *aia* calului / Și calul, băiat deștept, / Se bătea cu ea pe piept!" Să fi fost cu noi vreun autor de cărți cu adolescenți sfioși și idealiști, ar fi uitat și de Makarenko și de tot și s-ar fi aruncat din mers din autobuzul blestemat. Un ins cu pulovăr rupt la un umăr, cu o chitară veche, plină de abțibilduri, țâpurea oșenește, lovea corzile până le făcea să pară de câteva ori mai late decât erau și cânta, urmat de ceilalți ca de un cor al sclavilor: „Coborâi din tren în gară, / Nu găsii o budă goală. / Hai nu și nu și da / Nu mă pot dezbrăcina..." Acum, elevele

de liceu mi se par nişte mâțe candide, dar pe atunci nici nu îndrăzneam să privesc vreuna în ochi. Câteva aprinseseră deja țigările şi strigau şi ele cât puteau, fără să ocolească nici cele mai şocante cuvinte. Ca să nu mai aud toate mizeriile alea, mă concentram doar asupra peisajului de pe fereastră. Câmpia-ntinsă până la orizont, plată ca-n palmă, cu pădurici izolate din loc în loc, cu plantații de grâu, floarea-soarelui, porumb se usca sub soarele de august şi sub imensele ceruri bleu-spălăcite. Câte-un țăran cu femeia după el, minusculi, veneau pe o cărare. Alții lucrau frânți de şale, aproape atingând pământul cu frunțile, pierduți în mijlocul vreunei tarlale îndepărtate. Treceam uneori prin sate prăfoase, cu copii îmbrăcați orăşeneşte pe la porți, cu căsuțe răsărind dintre gutui şi corcoduşi, cu bodega în mijloc, plină de bețivi... Magazinul sătesc, cu câteva damigene în vitrină, şi bisericuța cu acoperiş de tablă stăteau fața-n față, încuiate amândouă, despărțite de întinderi de pământ bătătorit. Întâlneam câteodată biciclişti cu băştile înfundate până la sprâncene şi care pedalau egal şi continuu. Cum ieşeam din localități, de-o parte şi de cealaltă se-ntindea iar câmpia, cu dealuri albăstrui în depărtare, cu silozuri şi castele de apă din loc în loc. Depăşeam căruțe trase de cai murdari, pline cu bidoane şi sticle goale. Pe capră, țiganul dormea sub pălărie, cu hățurile atârnându-i într-o mână arsă de soare şi moale.

În zona dealurilor satele se mai risipeau, apăreau livezile de meri, viile şi carierele de unde cărămidarii scoteau lutul, casele oamenilor erau de lemn, frumos vopsite în azuriu sau ocru, ori rămase pur şi simplu la culoarea scândurilor vechi. Câte un cimitir îşi lucea crucile de piatră

în soare, aruncat pe panta unui deal, invadat de volbură şi albine... Norii îşi proiectau umbrele pe colinele de o sută de nuanțe de verde... Dar să mă topesc cu totul în priveliştea săracă mi-era imposibil, căci din când în când, în maşină, monotonia cântecelor era întreruptă de câte un țipăt ascuțit: „Termină, bă, dracului! Termină când îți spun!" După care fata, luată-n brațe şi gâdilată de vreunul dintre tipi, îşi ducea mâinile la urechi şi răcnea cât putea. Cântecele reizbucneau însă imediat, cu şi mai mult elan: „Bei – mori; nu bei – mori. / Dacă bei, să bei destul, / Dacă mori, să mori sătul..."

Când am intrat în munți au trecut, spre uşurarea Clarei, dar şi a mea, la versuri ceva mai decente, pe care le ştiam dinainte, cele cu reclame, care aveau ca refren „Opriți dricul / Mortu-ar vrea să bea un Cico. / Un Cico dacă ar bea / Mortul poate-ar învia..." Şi urmau reclamele: „Până şi-mpăratul Nero / Se spăla la fund cu Dero" sau: „Avem ciorapi pentru femei cu găuri", „Avem pantofi pentru bărbați cu botul lat". Autobuzele înaintau acum prin defilee înguste, între pereți de rocă plini de licheni, pe care curgeau şuvoaie de apă. Pârâuri aproape secate alergau peste un prund zgrunțuros de gresie şi se pierdeau după vreun bolovan înverzit. Clopoței violeți se aplecau peste apa-nghețată. Fabrici de ciment, şantiere cu barăci pe roate, vopsite-n portocaliu, stive de buşteni se-nşirau din loc în loc, urâțind peisajul. Stațiuni montane îşi risipeau cabanele îmbrăcate-n trandafiri pe pante-nsorite, pe când pe munții din jur brazii verzi-întunecați se-ndesau unul în altul ca muşchiul pe o piatră umedă şi

umbrită. Un schit de maici... un luminiş pe marginea şoselei, cu o vacă greoaie păscând, trasă de funie de o fetiță de cel mult patru ani... autoturisme încinse depăşindu-ne pe asfaltul pătat de ulei ars... şi colegii mei urmându-şi repertoriul fără sfârşit, cântând despre Carolina şi Mița Biciclista şi țigănci cu părul bălai şi sâni ca de piatră... Şi altele, şi altele, şi alte bancuri, şi alte cântece, până ce autobuzul a oprit în curtea largă a taberei de la Budila. Am coborât, ne-am întins ca să ne dezmorțim după orele de mers şi am privit în jurul nostru. Ziua era mai departe însorită şi mirosea a brad, a răşină scursă pe coaja brazilor şi albită în crăpăturile ei.

Acolo era conacul. Am fost fericit şi fermecat când l-am văzut, căci nu era decât una dintre clădirile mele din Bucureşti, nu se ştie cum ajunsă aici, dovadă că singurătatea mă urmărea mai departe. Poate că noaptea trecută căsoiul roz, simetric şi împopoțonat cu statui şi cupole, cu o mare scară dublă în față, dar atât de vechi şi de putred încât trebuie să fi fost uşor ca un gaz halucinogen, se desprinsese din fundațiile lui de prin întortocherile Bucureştiului, se ridicase, măreț ca un fabulos dirijabil de hârtie, plutise peste păduri întunecate şi râuri lucioase, cu țevile şi conductele de canalizare şi cablurile electrice fluturându-i în jos, asemenea filamentelor unei meduze, şi în cele din urmă se aşezase în mijlocul parcului devastat, unde îşi sticlea acum ferestrele galbene ca flacăra de sodiu. Piațeta care trebuie să se fi aflat în fața clădirii o urmase şi ea, dar se metamorfozase aici într-un heleşteu oval, cu o statuie de aramă înnegrită în mijloc şi cu (aveam să-i privesc în fiecare seară) peşti mari şi grei,

de culoarea verzuie a mocirlei de pe fundul apei. Conacul plin de gorgone şi atlaşi de ipsos era însă, aşa cum mă şi aşteptam, doar faţadă, butaforie. Înăuntru, când am fost cazaţi, am găsit dormitoare banale de internat, cu câte zece paturi, totul împărţit „judicios" şi funcţionăresc. Fetele la parter, băieţii la etaj, iar puştii, fiindcă mai erau acolo şi nişte copii de şcoală generală, la etajul doi. Urmase masa de prânz şi apoi rătăciri prin împrejurimi, fotbal, grupuri adunate în jurul vreunei chitări. Chiar din seara aceea am rămas singur în dormitor, cu o carte în mână, încercând să mă acomodez cu becul chior din tavan. De undeva, din altă încăpere, am auzit, pe când zăceam în pat cu ochii pe şirurile de litere, dar ameţit şi neatent, explozia bruscă a muzicii. Se dăduse drumul la discotecă. Ceilalţi tipi cu care împărţeam dormitorul se aranjaseră pentru asta. Pe atunci blugii erau încă o raritate, dar se purtau deja raiaţii foarte evazaţi, precum şi nişte ciudaţi nădragi „din prelată", atât de ţepeni că, dacă-i puneai, stăteau în picioare. Cămăşile „de cowboy" cadrilate, erau cele mai elegante. Mă întrebaseră dacă nu merg şi eu, dar nu-şi bătuseră prea mult capul cu mine. Şi în liceu era discotecă în fiecare sâmbătă, dar eu nu făceam decât să trec prin mijlocul celor care dansau în holul liceului, pentru că sâmbăta aveam cenaclu într-una dintre săli. (Ţineam cenaclul la lumina aproape conspirativă a unei veioze, care ne făcea figuri de cadavre galvanizate, şapte–opt gălbejiţi citind poezii pe fondul muzicii rock şi al tropăitului obsedant de dincolo de uşă. Ieşeam din nou prin mijlocul dansatorilor, fără să ne putem înăbuşi un sentiment de umilinţă şi culpabilitate.) În prima

seară la Budila am citit câteva zeci de pagini din *Metamorfoza* lui Kafka, bruiat permanent de Suzy Quatro, cu al ei *Sticks and stones can break my bones / But they can't break my rock'n roll.* Băieții mai intrau din când în când, încinși, să se odihnească și se cruceau văzând că eram deja în pijama. Puseseră bani și își luaseră niște coniac, pe care-l făceau acum poștă vorbind despre gagici, care e mai mișto, ce țâțoance are Mălina, ce curișor are Mariana, ce bună e aia mică și rânjită... „Mică, mică, da' ridică..." „Și broasca e mică, da' cască gura mare..." Deja un lungan de la Lazăr devenise idolul tuturor gagicilor. Ai noștri îl înjurau admirativ: „Bă, l-ai văzut, al dracului, ce le strânge la dans, și cu mâinile mereu gata să le bage-n sutien..." „Leșină tipele când le ia la dans..." „Da, da' ăștia lungi nu prea fac treabă la o adică. Cică la suedezi, un număr pe săptămână și atât, restul cu degetul, cu..." Și de aici se lansa câte unul într-o poveste cu o suedeză sau o daneză pe care, chipurile, o fripsese anul trecut la mare. Mai trăgeau din coniac, îmi mai aruncau și mie câte o privire: „Bravo, uite un băiat cuminte, nu ca voi, derbedeilor, la gagici toată ziua..." Și apoi se duceau iar la dans. Mai rău era când intra Bazil, ca pe o scenă de cabaret, cu o figură de bețiv, cântând *What's a nice kid like you / Doing in a place like this?* și răcnind apoi când dădea cu ochii de mine: „Victoraș, scoate mâna de sub pătură, Victoraș! Crezi că nu te-am văzut? Mai du-te și la gagici, Victoraș tată!" Sau Lulu, mereu ca turbat, fără să vadă nici în dreapta, nici în stânga, cu o țigară în bot, căutând ceva prin noptieră și ieșind apoi în fugă. O dată sau de două ori a băgat capul și câte o fată: „Paaaardon!" În boxe o

voce caldă cânta ceva despre *the summer of nineteen sixty nine.*

Ce amestec ciudat de dispreț și adulație aveam pentru cei care, sublimi-imbecili, își legănau fetele în întunericul plin de lumini colorate al sălii de discotecă! Aș fi vrut atât de mult să fiu și eu acolo, cu o fată lăsându-și capul cu păr parfumat pe umărul meu, să ne șoptim fleacuri în timp ce ne legănăm îmbrățișați, să-i sărut lobul urechii cu cercel scânteietor, să-i simt cu palmele pielea caldă a mijlocului, catifelată de stratul moale de dedesubt... Mă complăceam în cea mai ieftină melodramă până când, deodată, îmi luam seama, și sub țeasta mea începea din nou delirul: eu nu aveam dreptul să mă irosesc în rituri sexuale, pentru că trebuia să ajung scriitor, trebuia să-mi trăiesc intens nefericirea, mă aștepta mansarda cu un scaun, o masă și un pat și cu o sută cincizeci de cărți de citit pe an. Până la treizeci de ani trebuia să ajung ori totul, ori nimic. Prețul era, știam și ruminam ore-n șir ideea asta, monstruozitatea. Eram Leverkühn, eram strigoiul lui Lovecraft, eram Roderick Usher, cel care-și înmormântase sora într-o odaie întunecată, sub scară (și sora mea își aruncase păpușa de cârpă-ntr-un colț și bătea acum cu pumnișorii în lemnul putred și stacojiu al ușii)... Țin minte că, atunci când încă o fată a băgat capul pe ușă, am recitat în gura mare, ca un actor cabotin, cu un zâmbet „amar" și privind-o în ochi: „Mi-am stăpânit pornirea idolatră / Cu o voință crâncenă și rece / Căci somnul tău nu trebuia să-nece / Sufletul meu, de piscuri mari de piatră." M-am sculat din pat și am fugit la oglinda de deasupra chiuvetei pentru că-mi dăduseră lacrimile și vroiam

să mă văd plângând. Ştiam că şi Baudelaire făcea lucru-ăsta. M-am văzut mic, negricios, cu faţa îngustă şi fără pic de spiritualitate în ochi. Am suflat aburi peste imaginea mea şi am scris, pe oglindă, cu degetul, aşa cum scriam zilnic câte ceva, ca într-un jurnal fără memorie: *DISPARI.*

În seara asta m-am învârtit de câteva ori prin holul care acum a prins o urmă de căldură, mai curând un miros foarte diluat de fum de la soba crem, care toarce în colţul ei. Mi-am trecut mâna peste mobilele vechi şi desperecheate, peste suprafeţele acelea lucioase care zăceau în întuneric, abia atinse de câteva fâşii de lumină de lună. Oglinzi întunecate, tablouri întunecate, o scară care duce la etajul de sus... Un televizor mare şi cu butoane lipsă, despre care nu ştiu dacă funcţionează şi, dacă nu va mai veni nimeni în vilă, nici nu voi şti vreodată. Mă răsucesc, fac piruete, strig tare şi totul rămâne apoi la fel de imobil, tăcut, ţiuitor. Merg în cameră, sting soba şi intru în pat. În întunericul absolut stau cu ochii deschişi şi mă gândesc. Cum să lupt cu himera mea? Cu acel dragon de focuri bengale care s-a ridicat şi a ţipat în viaţa mea de adolescent retras şi sfios. Cu acel cuţit irizat care, apăsând uşor, sadic, în structurile mezencefalului, mi-a despărţit emisferele una de alta. Victor, tu eşti curat şi spiritualizat, pe când eu, ştii bine, nu-ţi pot privi ochii fermi. Merg încet cu povestirea, pentru că rana e profundă şi durerea săgetează până şi din cele mai banale amănunte, în jocul ăsta căruia nu-i ştii regulile şi în care nu ştii să desparţi esenţialul de banalitate. Mă gândesc la ce am de făcut a doua zi, mă-ntreb dacă voi putea ajunge să văd măcar

bucățica pe care urmează s-o scriu dimineața (căci este cel mai cețos lucru de care m-am apucat vreodată). Aprind lumina și notez toate astea trântit în pat, cu o oboseală ciudată în tot corpul.

Dumnezeule, dar *ce* se întâmplă? Sunt iar la masa de scris. Mi-e imposibil să-mi stăpânesc panica, bătăile inimii... Pe brațe am pielea înfiorată. Scriu tremurat, zgârii de fapt pagina, dar trebuie să scriu, fiindcă fulgerările dureroase de amintiri pe care le-am avut toată ziua, prea rapid stinse ca să pot prinde ceva din ele în afara emoției pure, s-au desfăcut deodată sub țeasta mea, când abia ațipisem, într-o răbufnire insuportabilă. Reacția minții și a viscerelor mele a fost atroce. Nu știu ce vor să însemne acele imagini, dar ele m-au sleit cu totul, și cu atât mai puțin o să reușesc să le descriu aici în indescriptibilul lor. Am văzut de fapt nu imagini, ci o emoție mare, sau o mare lumină, așa cum, oricâte chipuri himerice vezi în focul de vreascuri, privești de fapt numai flacăra. Era ca un film vechi, pâlpâitor, derulat de un aparat de proiecție antediluvian. Lumina difuză, galbenă-sepia, era străbătută rapid, vertical, de dungi tremurate, stropi și zigzaguri sclipitoare. Am văzut interiorul unei camere în care personaje ectoplasmatice abia se deslușeau între mobile. Se mișcau lent în câmpul camerei fixe, ca niște pești alburii într-un iaz, într-o pantomimă ciudată, de neînțeles, cum ai vedea o scenă pe o fereastră străină. Fetița care stătea jos pe covor, aliniindu-și păpușile pe marginea patului, trebuie să fi fost sora mea, puțin înainte să moară: o recunoșteam din fotografia (în tonuri de sepia și ea) pe care-o

păstra mama în vechea ei geantă stacojie cu acte şi mărunţişuri. O descoperisem întâmplător, între legitimaţii, siguranţe şi bonuri, în adolescenţă, pe când uitasem – sau îmi aduceam vag aminte – că avusesem o surioară. Niciodată, deşi am hărţuit-o cu întrebările, mama n-a vrut să-mi spună când se născuse, unde era înmormântată... Se contrazicea, se încurca în explicaţii şi până la urmă se închidea într-o tăcere încăpăţânată. Acum sora mea vorbea neîncetat, codiţele îi scânteiau pe când întorcea capul vioi în toate părţile, dar în loc de orice alt zgomot nu se auzea decât păcănitul stins al proiectorului. Camera îmi era cunoscută: mă reîntorsesem în odaia copilăriei mele. Pe jos, bucăţi dintr-un joc de construit: mici cilindri, coloane, prisme, conuri. Printre ele, bucle de film alb-negru, developat, împrăştiate peste tot.

Iar într-un colţ mai e cineva, aproape estompat de focul palid al oglinzii de la toaletă. Numai când se mişcă devine vizibil, şi atunci doar prin luciri şi accente: textura aspră a părului, un ochi cu o privire perversă, un obraz adipos... Băiatul străin se ridică, vine spre mine, mă ia pe după umăr şi-mi şopteşte ceva la ureche. Mă smulg ţipând fără zgomot, în timp ce sora mea, ridicată şi ea în picioare, priveşte totul neliniştită, cu mâinile pe lângă corp şi guriţa întredeschisă. Ies în fugă pe uşă, pe când celălalt întinde mâinile după mine implorator, pâlpâind odată cu filmul şters şi zgâriat.

Şi când filmul (sau retinele mele, sau meningele ce-mi înveleşte creierul) s-a rupt, lăsându-mi în coşul pieptului o tristeţe sfâşietoare, băiatul cel necunoscut a rămas totuşi pe fundalul gol, incendiat, al ecranului şi timp de câteva

clipe a trebuit să suport, să privesc drept în față, pe chipul lui, rânjetul zălud, umed, inconfundabil al lui Lulu.

Foaia e umedă de la transpirația mâinii mele. Nu mai pot. Dar am venit la Cumpătu hotărât să termin odată. Să rezist *oricărei* priviri. Să ies din bătălia asta psihică vindecat, ori să nu mai ies niciodată. Mă culc la loc în câteva minute. Doamne, de-aş putea să rezist!

Voi rezista, căci spațiul ăsta montan, deşi pustiu, pare să aglomereze evenimente, să le estompeze pe unele prin altele, să şteargă limitele (atât de precare) dintre lumea minții noastre şi cea a minții mai vaste care ne cuprinde pe toți. Abia stinsesem din nou lumina azi-noapte, când, levitând într-o reverie hipnagogică, am auzit nişte zgomote. Veneau de jos, de sub podea, dintr-o cameră de la subsolul vilei. Acolo, pe un pat, doi amanți se încolăceau, se pătrundeau, se muşcau. Îi vedeam limpede în imaginație, ascultând gemetele ample ale femeii, mereu reluate, la un din ce în ce mai înalt prag al plăcerii şi exasperării, şi mormăitul jos al celui care poseda. Vorbe răstite, rugăminți şi comenzi se întretăiau cu lovituri înfundate. Aproape că vedeam scena: se întâmpla într-o lumină roşiatică, într-un pat cu cearşaful boțit tot şi împins, în semicerc, spre tăblie. Femeia, al cărei păr brun-transparent îi ajunge până la muşchii reliefați ai mijlocului, stă în genunchi, cu bustul ridicat, ținută de bărbatul din spatele ei cu o mână pe sânul drept, iar cu cealaltă petrecută peste pântec şi ajungând cu vârful degetelor pe şoldul din partea opusă. El, cu pielea mai roşcată decât ea, o izbeşte cu toată puterea. Ea ține capul pe spate, astfel că pielea gâtului este

întinsă la maximum, are muşchii obrajilor contractaţi şi vârful limbii i se plimbă rapid între dinţii dezgoliţi. Bărbatul iese din ea, o întoarce şi-o trânteşte pe spate. O pătrunde iar. O trage cu ură de păr. O loveşte peste obraz. Ea îl muşcă de bărbie cu aceeaşi ură, după care el îşi înteţeşte mişcările, lovind-o tot mai violent între genunchii pliaţi. O plezneşte pe neaşteptate peste fese şi pulpe. Iese iar din ea, o apucă de un braţ şi o ridică în picioare, în pat. O pătrunde iar, prin spate, strângându-i sânii în palme, mângâindu-i şoldurile şi fesele. Ea îşi duce o mână între picioare, simţind contopirea sexelor deasupra degetelor ei. Stăteam cu ochii deschişi în întuneric şi-mi imaginam. Încercam să nu respir şi să-mi înăbuş bătăile sângelui în tâmple, ca să nu pierd nimic din ce se întâmpla la câţiva metri sub podeaua mea, între cele două corpuri goale, pe cearşaful încreţit şi jilav. Părea că întreaga substanţă din univers se reducea la beznă absolută, având în centru un singur cub luminos, în care două corpuri se contopeau, iar de jur împrejur, ocupând tot întunericul, o conştiinţă care ascultă, care priveşte. Totul era nu dedesubt, în subsolul vilei, ci în centrul minţii mele, şi poate că acolo fusese dintotdeauna. Şi, pe când gemetele femeii au încetat, după un climax răguşit, iar cei doi, umezi şi extenuaţi, s-au trântit pe spate, cu braţul peste ochii închişi, am putut să privesc mai detaşat, în închipuire, camera aceea şi am zărit într-un colţ lucrul pe care mă aşteptam să-l găsesc acolo: o păpuşă urâtă de cârpă, cu trăsăturile feţei desenate cu pixul, zăcând cu ochii orbi în tavan.

Am adormit şi am visat că eu şi sora mea găsiserăm într-un sertar nişte filme vechi, cu imagini în negativ, şi

ea le lungise ca pe nişte bastoane lucioase, de vreo jumătate de metru, le pusese în degetele unei mâini şi, cu aceste gheare semitransparente, spiralate, mă ameninţa, zgâriindu-mi uşor faţa. Am fugit, umplut brusc pe dinăuntru de o teroare uscată, am deschis uşa camerei atât de bine cunoscute, dar în locul micului hol am dat de un culoar cu pereţii coşcoviţi, plini de apă, care avea în capăt treptele unei scări de lemn în spirală, extrem de îngustă. Am străbătut în goană culoarul, cu ea după mine, am sărit pe treptele scării şi, după gâfâituri şi opinteli, am ajuns în vârf, unde era un palier de vreun metru pătrat, cu o singură uşă stacojie, cu gemuleţ. Cum auzeam tropăituri pe trepte în urma mea, aproape că am smuls uşa, luându-mi avânt să mă reped înainte pe vreun alt culoar. Dar nu era decât o minusculă, mizeră cabină de closet, cu pereţii murdari de urme de degete şi mirosind a urină învechită. Resemnat, am pus zăvorul şi m-am aşezat pe scaun, pe când uşa era zgâlţâită de lovituri de pumn. Ivărul zăvorului aluneca tot mai mult sub ochii mei îngroziţi...

(Toate astea le-am scris dimineaţa, după ce m-am îmbrăcat şi am făcut ordine în cameră, pentru că nu suport să scriu într-o odaie în care cărţile nu sunt una peste alta, aliniate la muchie, borcanul de nes la locul lui pe tavă, cu cuţitul şi linguriţa, patul făcut şi pantofii aşezaţi la linia covorului. Am de gând să ies, ca să iau aer şi să-mi scutur niţică zăpadă în păr, într-un scurt urcuş prin pădure. Zăpada trebuie să fie acum cristalină şi să picure apa din ea, pentru că e un soare orbitor afară...)

Într-adevăr a fost minunat. Nevroza mea adâncă, durerile hemicraniene pe care le am de când mă ştiu, neputinţa

de a mă concentra, toate cedează, măcar pentru o vreme, în mijlocul pădurilor, pe care le-am iubit atât de mult întotdeauna. Mai primesc câteodată reflexe trecătoare, ca lumina unui pahar de cristal pe perete, din vremea când, în copilărie, am petrecut câțiva ani într-un sanatoriu construit în pădure. IDR-ul îmi ieşea în acea vreme pe mână atât de mare şi de inflamat, încât la şcoală colegii mă luaseră la ochi şi mă izbeau peste brațul dureros fără milă. Până la urmă am fost trimis la Voila, unde m-au îndopat cu hidrazidă şi cortizon, dar din acea vreme nu mi-au rămas în amintire nici chiuvetele mizere de faianță, nici infirmeriile supraîncălzite, unde noapte de noapte eram trezit ca să mi se facă injecții cu penicilină, nici oribilele duminici cu şnițele grețoase la masa „festivă", ci încâlceala nemărginită a pădurilor. Cu ochiurile lor de lumină, cu izvoarele ce le străbăteau în toate părțile, cu musculițele sticlind în aerul verde, cu buturugile mişunând de vacile-domnului, cu iepurii şi dihorii morți pe poteci. Răzlețindu-mă de ceilalți copii, mă afundam în adâncul pădurii până nu mai auzeam, în tăcerea vie şi răcoroasă, decât, din timp în timp, zgomote liniştitoare: triluri de păsări, bâzâitul bondarilor ce intrau în cupele clopoțeilor azurii ca să iasă prăfuiți de polen, fâşâitul frunzelor moi şi pufoase pe câte un lăstar... Deveneam atunci altul, mă aşezam pe pământul bălțat de lumini arzătoare simțind cum mă umple un fel de nebunie fericită, ca şi când cerul intens albastru pâlpâind printre crengi, pânzele de păianjen umflate de vânt între trunchiuri şi mai ales mirosurile, de sevă şi coajă, de răşină şi țărână, ar fi fost un halucinogen tare, injectat intravenos... Aceeaşi

exaltare năucă am simțit-o și azi, pe traseul meu printre molizi, în susul culmii Cumpătului.

Când m-am întors, ud de zăpadă și încălzit, uitasem de tot plictisul, de mediocritatea fără ieșire a vieții mele bucureștene. De lumea literară, de contractele cu ISIS-ul, de mutrele Deliei, de panica la gândul că trebuie să mai scriu din când în când câte o carte... Pe acest Zauberberg, în vila pierdută-n pustietate ca un craniu albit de ploi și zăpezi, înfășurat în liniștea pădurilor, încetează lumea cu adevărurile ei ramificate într-o rețea orizontală și iluzorie. Singur în odaia încinsă, poți coborî în fine în lumea *ta*, în adevărul *tău*, în tot ce există adânc și enigmatic în tine, dacă ești în stare să-ntâmpini cu același curaj abjecția și sublimul, dezastrul și mântuirea, arhanghelul și estropiatul...

În prima noapte din tabără n-am putut să dorm nici un moment, pentru că, la spartul discotecii, băieții și tipele lor s-au adunat pe un pat de lângă mine, în jurul unui casetofon Sony dat la maximum. Erau cei din liceul meu, dar aduseseră cu ei și o pereche nouă. El era lunganul care căuta să bage mâna în sânul fetelor cu care dansa, un individ ras în cap, cu o figură de neonazist, iar ea – o tipă foarte înaltă, înțolită „trăznet", cu pulpele lungi în ciorapi vernil, translucizi. Părul negru-unsuros îl avea împletit cu mărgele, iar fața fardată puternic avea ceva din cruzimea cinică a reginei cu mantie neagră din filmele lui Disney. Fetele noastre erau niște novice într-ale vulgarității față de ea. Îi trata pe băieți ca pe niște puțoi care „nici nu știu cum arată *obectu'* ăla". Firește, au ajuns

iarăşi la cântecele pe care le lălăiau cu un mereu reînnoit entuziasm. Coniacul trecea de la unul la altul, toţi făceau pe nebunii, se prefăceau că s-au îmbătat, răcneau şi hohoteau când se spuneau bancuri. Fetele noastre, dintre care Fil era permanent ţinută după gât de Lulu, iar Michi stătea lipită de Manix, evitau cu grijă să intre în clinciurile vorbelor în doi peri, dar chicoteau şi ele, scuturând din umerii înguşti. Pe atunci se purta un fard de pleoape cu o pulbere aurie în el, şi ele toate păreau astfel mai frumoase, aveau ceva feeric, care contrasta ciudat cu obscenitatea discuţiilor şi a cântecelor. Ciuca bancurilor era un puşti mai sărac cu duhul, cu nişte buzişoare indecente ca un popou. Îl chema Măgălie, dar toţi îi ziceau numai Gămălie şi-şi băteau joc de el în toate felurile. Acum era iar luat la mijloc. „Ia să vedem un băiat frumos, să-mi rezolve mie o problemă..." spunea nazistul, care din când în când se ridica de pe pat şi dansa din buric, mişcându-şi fesele ca o muiere. „Hai, cine se oferă?" „Gămălie!" strigau toţi. „Fii atent, Gămălie! Uite, îţi desenez aici o casă cu trei camere care dau din una-n alta. Aşa, băiatu'! În camera din fund stă o gagică mişto, goală, pe pat, şi te aşteaptă cu fofoloanca-n sus. Ei, ce zici, Gămălie? Ţi-ar place, nu? Da' partea nasoală e că în camera de la mijloc doarme mă-sa, iar în asta din faţă mai doarme şi bunică-sa, şi amândouă o păzesc ca pe ochii din cap. Ei, cum ajungi tu să-i faci chestia aia ruşinoasă?" Toţi se holbau la desenul strâmb, iar Gămălie se concentra ca şi când ar fi fost scos la lecţie. „Nu ştii? Te dai bătut? Hai să-ţi spun eu. Uite, rup fiecare cameră şi-o împăturesc. Am aici trei bileţele. Ia-le-n pumn şi amestecă-le bine. Aşa,

aşa, măi Gămălie, vezi că ştii! Mai repede! Aşa, asta-i mai sănătoasă, Gămălie, aşa, tăticule, freac-o bine!“ Abia după vreun minut de agitat bileţelele în pumn se prindea şi Gămălie despre ce era vorba şi făcea o mutră atât de buimacă, încât toţi se tăvăleau pe jos de râs. Nici nu mai putea fi vorba de *Metamorfoza* mea, eram bucuros că măcar nu se leagă şi de mine. Stăteam înfăşurat în pătură şi simţeam permanent acel nod în gât al celui rămas în afara jocului, al celui stingher şi stingheritor. Până la urmă fetele au plecat, colegii mei au mai vorbit un timp, dezbrăcându-se şi culcuşindu-se în paturi, apoi au stins lumina. Dar nici nu mi-a trecut prin minte să adorm, căci ştiam prea bine ce urmează. După vreun sfert de oră de linişte, o linişte groasă s-o tai cu cuţitul după vacarmul de până atunci, s-a aprins o lanternă. Erau, evident, Lulu şi Bazil, care au început obişnuitele bancuri tâmpite. Unuia i-au uns lentilele ochelarilor cu cremă de ghete. Altuia i-au pus bocancii la nas, cu toţi ciorapii murdari pe care i-au putut aduna. Turnau apoi un firicel de apă dintr-un pahar în altul, şoptind persuasiv şi dulce la urechea câte unui adormit: „Pişşşe-te că pleacă trenul... pişşşş, pişşşş...“ Mult mai eficientă era comanda: „Saltă capul, să-ţi iau perna!“, la care aproape toţi reacţionau automat, aşa că Lulu îşi făcuse un morman de perne în pat. Pufneau în râs pe înfundate când îl mângâiau pe câte unul, şoptindu-i la ureche vorbe porcoase, cu glas subţire, ca din partea unei gagici... Doar când albastrul întunecat de pe fereastră a început uşor să se decoloreze s-au potolit şi ei şi am putut să dorm un pic. Tot m-am trezit însă mânjit pe piept cu o pastă roz de dinţi, greţoasă,

care-mi năclăise şi pijamaua. Cocoţat în vârful patului, Cici – cum îi zicea toată lumea lui Buzdugan – se despuia de pijama cu gesturi de striptease, mângâindu-şi umerii şi fandosindu-se.

Instructorul ne-a dat pe toţi afară, la înviorare, în aerul galben-strălucitor, îngheţat, şi ne-a luat la alergături. Ceva din spectralitatea conacului se pierdea dimineaţa, în schimb locurile câştigau într-un pitoresc desuet. Iedera se urca pe construcţia coşcovită până aproape de cornişă, gorgonele păreau ceva mai binevoitoare, marea scară cu două braţe se desena limpede, cu urnele ei de ciment la capete încrustate cu licheni. Cupola de deasupra clădirii părea un pântec în care, ghemuit, ar fi aşteptat un copil mare de piatră. Copacii din curte, pini încolăciţi, brazi groşi şi plini de muşchi, plopi pe lângă gardul cu împletituri baroce, colorau cerul într-un verde transparent, cu zone mai întunecate şi mari ochiuri azurii. Tot timpul fluierau în parcul dezordonat păsări nevăzute, prinzând liniştea în linii fine, ca o reţea de puzzle. Bazinul era plin cu o apă putredă, în care pluteau coji de copac şi alge cu bulbuci băloşi.

Am privit mai bine statuia cafenie din mijloc şi mi-am dat deodată seama că este ceva neobişnuit în înfăţişarea ei. La început părea o nimfă de bronz ca oricare alta, reprezentantă modestă a poporului de statui care parazitează fântânile municipale şi îşi acoperă pudic cu mânuţa, în boschetele de forsythia, dâmbul lustruit dintre coapse. Acelaşi gest îl făcea, în mijlocul iazului, şi statuia din parcul conacului. Numai că pe faţa ei, uşor plecată pe-un umăr, astfel că unul dintre obraji era pe jumătate acoperit

de umbra părului sucit în bucle, câteva şuviţe ajungând pe sânii micuţi, nu se vedea expresia tipică, de pudoare uşor complice şi oarecum încurajatoare, de ruşine şi plăcere feciorelnică, nimic din împurpurarea care cheamă şi atrage în jocul bucolic al dragostei. Faţa nimfei exprima teroare şi repulsie, ca şi când ar fi privit un vierme, o năpârcă, un păianjen dezgustător. Ochii goi nu priveau însă nimic din mlaştina mirosind a fermentaţie şi sulf din bazinul oval. Groaza şi scârba se năşteau, evident, din coridoarele întortocheate ale amintirii. Îmi imaginam delicata nimfă zăcând în tihnă, cu un şold scos în afară, într-un crâng unde şipoteşte o apă întunecată. Se lasă răpită de jocul orbitor al soarelui care, printre crengi, atinge uneori faţa apei şi o aprinde scurt, trecător. Smulge un fir de măcriş şi-i ronţăie vârful, când brusc, de parcă ar fi muşcat din buruiana otrăvitoare a amintirii, sare-n picioare, fulgerată în adâncul inimii. Sclipirea a fost prea scurtă pentru ca nimfa să ştie *ce* a văzut, ce faptă oribilă a copleşit-o. I-au rămas numai greaţa, ura, oroarea, care i-au apucat obrajii între degetele uscate şi i-au schimonosit în acea expresie de neuitat.

M-am plimbat toată dimineaţa prin parcul din ce în ce mai aprins de soare, pe când colegii mei jucau fotbal sau volei. Liniştea plină de triluri, ca de bucle suple, de bolţi trase cu florarul în aer, mă încânta, mă adâncea în mine însumi. Priveam de foarte aproape coaja brazilor, cu câte o semilună de iască, adunam de jos vreo frunză uscată şi-i contemplam rugina şi fărâmiţarea, ridicam câte o piatră lată şi descopeream o forfotă de furnici care-şi cărau ouăle gălbui spre interiorul umed al pământului.

Eram aşa de fericit în singurătate! De departe, de pe terenurile de sport, se auzeau din când în când strigătele galeriilor. Vocea spartă a lui Lulu, solist ca de obicei, urmată de corul celorlalți, venea mult estompată prin filtrul vegetației: „Un salut din vechea Troie: Ahoe! Şi-nc-o dată, că e voie: Ahoe!"; „Un salut din Cantemir: Hai sictir!" Când se dădeau goluri izbucneau cu toții, chiotele fetelor acopereau atunci şi trilurile, şi foşnetul copacilor. Ce le puteam opune? Versurile mele nenorocite? Bluza mea de supraelastic? Ochii mei care nu puteau fixa nici un obiect, pentru că nici un obiect de pe lume nu-i interesa? Murmuram atunci cu îndărătnicie, ca pe un panaceu, versurile mele iubite: „Şi plouă-n ora vag crepusculară / Când toate drumurile către zori se-ndreaptă, / Când trupuri ce nimica nu aflară / Dezamăgit şi trist se trag deoparte / Când oameni care se urăsc de moarte / Dorm în acelaşi pat, atât de-aproape... / Singurătatea trece-atunci pe ape."

Urma masa de prânz şi o nouă rătăcire prin adâncurile parcului, care acum căpăta o nuanță de ambră şi aur sumbru. Mă-ndepărtam atât de mult prin vasta scoică vegetală, prin labirintul de garduri vii, tufişuri de lămâiță şi crânguri de liliac, înaintam atât de profund pe sub bolțile-ncâlcite ale brazilor şi foioaselor, încât mă simțeam curând golit de memorie, de gândire şi de limbaj, învățând limbajul umbrelor şi al focului din frunziş, al umezelii, al sevei de sub cojile trunchiurilor... Priveam minute-n şir furnicile suind pe scoarța pătată de răşină, răsturnam câte-o piatră ca să găsesc vreo scolopendră decolorată... încercam să scot

din cochilia lui uscată, lipită pe-o frunză, fragilă ca hârtia, melcul care se străvedea înăuntru ca o încâlceală de firişoare verzui şi negre... pipăiam sporii aspri de pe dosul frunzelor de ferigă... Mă ghemuiam acolo, în cel mai umed, cel mai secret ascunziş al grădinii, şi rămâneam aşa, privind libelulele şi păianjenii, până când cerul se colora de seară...

Iar a doua zi, după ce coşmarul discotecii şi al obscenităţilor de noapte s-a repetat, am descoperit, într-o vale plină de flori, *paradisul*. Şi, ca întotdeauna, paradisul mi s-a părut o rătăcire la fel de teribilă ca şi infernul. Niciodată nu le opusesem unul altuia, dimpotrivă, ştiusem mereu că infernul şi paradisul erau aliate şi luptau împreună pentru distrugerea fiinţei, ţara torturii şi ţara plăcerii fiind învecinate în regiunile de jos ale minţii, asemenea zonei întunecate, ano-genitale, de sub labirintul intestinal. Pentru un înger, prăbuşirea în paradis este la fel de tristă ca şi căderea-n infern, căci plăcerea extremă arde şi pustieşte ca flacăra de pucioasă. Budila, cloaca infectă, alături de baroca şi-nmiresmata vale de flori, descriau pentru mine geografia sumbră a adolescenţei. Şi nu mă-ndoiam nici o clipă că filamente nervoase, tuneluri secrete şi canale subpământene leagă cei doi poli ai unei aceleiaşi Căderi într-o reţea împăienjenită de oroare. În visul meu senzual mă prăbuşeam din ce în ce mai adânc, cu ură şi dragoste şi deznădejde, în jegul extatic al cărnii.

Am descoperit paradisul când, foarte devreme, am plecat într-o excursie în împrejurimi. Dimineţile erau reci, aşa că toţi purtam pulovere, pe care spre prânz

aveam să ni le legăm în jurul mijlocului. Gaşca pestriţă de vreo două sute de elevi s-a întins repede, în grupuri şi grupuleţe, pe câţiva kilometri de drum. Am trecut pe lângă meri cu fructe verzi, pe lângă cărămidării de culoarea lutului, pe lângă case cu ţigle roşii. Peste spaţiul vălurit curgeau umbrele norilor. Rămăsesem undeva, în coada coloanei dezordonate, cu Savin şi Clara, şi spuneam din când în când şi eu câte ceva într-o discuţie pretenţioasă şi dezlânată despre filozofia indiană, despre roata existenţelor şi nirvana, suferinţă şi maya. Ne încâlceam în fraze sentenţioase, ne etalam lecturile despre *anata* şi *anika* şi *purusha*. Clara se uita la noi, când la unul, când la celălalt, reflectând delirul de forme al norilor în ochii ei ca de sticlă albastră. Era vremea hipsterilor, foarte înjuraţi în ziarele noastre, unde mereu apăreau caricaturi cu pletoşi în tangaleji, cu coniacul în faţă şi cu mâna în buzunarul babacilor. Indianisme, marijuana, muzică rock, tot cocteilul pătrundea încetişor şi la noi, colorând în tonuri aprinse tembelismul minunat al tinereţii. Cui îi păsa de UTC, de televizor sau de ziare? Cine făcea cel mai mic efort să-nţeleagă lumea în care trăia? Magnetofonul, ceaiurile, discurile jerpelite, revistele porno erau realitatea. Unde era suferinţa? Bătrânul nostru profesor de socialism, bocănind pe podium cu gheata lui ortopedică, îngâna la ore o litanie monotonă, fără să-i pese că fetele citeau pe sub bănci *Lorelei*, iar băieţii se-ntorceau la bancă şi, cu mutrele chinuite ale cântăreţilor de rock, mişcând ritmic din umeri, bâzâiau printre dinţi riffurile de început de la *The Song Remains the Same*... Când suna, ştergeam de pe tablă consideraţiile despre centralismul democratic

şi scriam versuri de Éluard: „Dreaptă sub pleoapele mele..." Maya noastră restrânsă ne mulțumea, aveam şi clipe frumoase, iar cerul deasupra noastră era însorit, în ciuda propagandei.

Depăşeam unele grupulețe, eram depăşiți de altele, înregistram automat livezi, lespezi albe, borne kilometrice, țigani cu femeile lor pitice după ei, când deodată Clara ne-a arătat nişte pete de culoare fluorescentă în dreapta drumului, la capătul unei liziere de salcâmi. La început crezusem că erau italieni cu corturile, dar regiunea nu prea era căutată de turişti. Petele se vedeau tulbure, ca o flacără de nuanțe schimbătoare sau cum vezi marea, de foarte departe, printre colți de stâncă. Predomina un frez cu striații sidefii. Savin ne-a lăsat şi a grăbit pasul ca să-i ajungă din urmă pe nişte tipi de la Bălcescu cu chitarele-n spate, iar eu şi Clara am luat-o peste câmp şi am mers vreo sută de metri până la lizieră, de fapt o adevărată pădurice de salcâmi tineri. În spatele lor apăru un dâmb arcuit, probabil ridicat cine ştie când ca însemn de hotar sau poate chiar ca mormânt. Ne-am urcat pe el şi, de sus, am putut să vedem la picioarele noastre o uimitoare, feerică văioagă plină de flori sălbatice. Margarete şi gura-leului, cicoare şi muşețel, flori pestrițe, desfăcute în toată frumusețea lor, ca într-o pictură naivă. Clara era fascinată, a coborât şi a intrat printre florile care îi ajungeau până la mijloc. Se oprea, lua câte una în palme şi o privea atent, mirosea alta, lua de pe un lujer o buburuză lucioasă şi-i dădea drumul să zboare de pe deget... Am coborât şi eu. O astfel de văioagă îmi imaginasem când, pe la opt ani, culcat pe canapea, citisem prima carte

de basme şi când toate acele topografii şi personaje fabuloase, muntele de sticlă, Omul de flori cu barba de mătase, Trişti-Copil şi Inia-Dinia, Pipăruş Pătru şi Florea-nfloritul mi se răsuceau în minte, desenând figuri parcă luminate din interior. Era Valea Uitării, unde cine adoarme îşi pierde dorul de părinți şi de locurile unde s-a născut. Un loc atât de frumos nu putea exista în realitate. Era literatură, era ficțiune, iar noi eram personaje de poem. Mi-am amintit de poemul lui Donne în care doi îndrăgostiți adorm împreună, mână-n mână, într-o vale cu flori, fără altă atingere decât a degetelor împreunate, unirea spiritelor lor fiind „singurul mod de-a procrea întruna". Clara era însă cât se poate de reală şi o ştiam de doi ani, cât îmi fusese colegă. O fată cuminte, ştearsă şi liniştită. Am umblat o vreme privind florile, apoi ne-am aşezat pe iarba-ncâlcită. Corolele tindeau să se-nchidă deasupra capetelor noastre. Ne-am lungit unul lângă altul şi am stat acolo, schimbând din când în când câte-o vorbă, toată dimineața. Pe obrazul ei tremurau umbrele colorate ale petalelor atinse de soare. Un gândac cu carcasa metalică, verde-sclipitor, se cățăra pe o tulpină. O pânză de păianjen se umfla de vânt între două crenguțe. Priveam cerul care se lumina şi se-ntuneca după cum curgeau norii.

Când soarele, în crucea bolții, a început să ardă atât de tare încât aproape că incendia petalele multicolore ale mării de flori, ne-am ridicat din aerul nostru verde şi, cu ochii strânşi, cu florile tremurătoare până la piept, am luat-o înapoi către şosea. Nici nu ne dăduserăm seama cât de adânc intraserăm dimineața în văioagă. Am mers un

sfert de oră până la dâmb, ameţiţi de mirosul proaspăt şi de puful pe care miile de fluturi albastru electric, roşii, carmin, de culoarea untului, cu striaţii verzui şi punctuleţe cafenii îl răspândeau, ca minuscule paiete, pretutindeni. Asemenea fluturi stilizaţi desenasem în frize, în clasele mici, şi străduindu-mă să-i colorez cu cele mai sclipitoare dintre cele douăzeci şi patru de creioane colorate, frumos mirositoare, din trusa mea. Şi păduricea de salcâmi părea acum mai largă şi mai încâlcită. Cu părul încins de căldură, am traversat câmpul şi am ajuns iarăşi pe şosea. Ne-am întors spre tabără. Conacul, în încremenirea parcului dinainte, părea de sticlă. Am privit statuia din mijlocul heleşteului: aerul din jurul ei făcea valuri. Bronzul era încins aproape la roşu.

Azi-noapte am auzit din nou de dedesubt zgomotele unei voluptuoase agonii. De data asta, la apogeu, femeia a strigat răguşit: *Victor! Victor!* şi coincidenţa asta m-a tulburat mai mult decât toate încolăcirile de trupuri din imaginaţia mea. Asta s-a-ntâmplat după ce aseară am întârziat puţin la masă, prea încântat de drumul prin pădure ca să nu mă tenteze să-l prelungesc. Mi-am închipuit cum se întorcea Trakl, clătinându-se, prin pădurea incendiată. Aveam atâta nevoie de aer proaspăt, de o schimbare a liniştii ţiuitoare din camera mea cu soba încinsă pe liniştea atotcuprinzătoare a pădurilor, acea tăcere a locurilor unde nu a călcat picior de om. Peisaj pur, natură pură, indiferentă, împăcată, contopită cu tot ceea ce *într-adevăr* există. Am trecut podeţul de scânduri putrede de peste pârâul secat, cu albia plină de frunze moarte şi noroi şi gunoaie de la cantină: conserve, hârtii,

folii jegoase de polietilenă, şi am urcat treptele de ciment către restaurantul-pensiune. Înăuntru, figurile tipice: nepoţelul prodigios cu bunica, literatul plin de coşuri strângând între palme sticla de bere, muzicianul celebru încrucişând dinţii a două furculiţe şi manevrându-le ca pe un fel de cleşte nichelat. În rest, mese goale, cu muşamaua în pătrate albe şi roz, cu câte un pahar decorativ cu crenguţe de brad. Pe când mâncam fără să ştiu ce mănânc, privind absent formele pestriţ colorate din sala de mese ai cărei pereţi de sticlă răsuceau din nou lumina lămpilor către interior, aşa încât ardeau ca nişte stele în bălţile galbene ale geamurilor, mă gândeam la tine, Victor, ghemuit acolo-n oglindă, în cămara ta, în debaraua aceea înspăimântătoare, în zaţul acela nocturn, şi-mi închipuiam cum, în noaptea fără limite, în baia ţărănească a lui Svidrigailov, se desprind din pielea ta valuri-valuri de abur negru îndesind noaptea şi enigma. Tu chircit acolo, tu cu mâinile la tâmple şi urlând fără sunet în noaptea care nu devine mai rară, care prinde mai mult conţinut prin fumegarea pielii tale. Acolo, pe mormanul de ghete vechi, pe sacul de rufe, între pânze de păianjen îngreunate de praf, tu ciocneşti două pietre ovale şi o flacără palidă se-ntinde deodată cuprinzându-ţi mâinile, şi un miros de piatră arsă te învăluie. Şi în acea clipă, care poate nu se va mai repeta, o vezi deodată: o faţă subţire, ca modelată într-o coajă de sticlă luminoasă, nişte umeri goi şi firavi. O păpuşă de cârpă strânsă la piept. Codiţe lungi, cuminţi, coborând peste decolteul rochiţei de stambă, ca un sac diform care îi lasă doar umerii goi, ca nişte lujeri. Vă priviţi în ochi. Ea se înalţă spre tine. Te

sărută lângă colțul gurii, îți strigă nişte cuvinte disperate, dar noaptea nu conduce durerea, vă împletiți mâinile, vă strângeți în brațe, totul, totul în acea clipă unică, singură. Acolo, în centrul țestei mele, ca sub o boltă barbară de oase intersectate, în noaptea țesutului meu cerebral... Ce se întâmplă? Ce *Dumnezeu* se întâmplă? De unde vin halucinațiile astea? Mereu am trăit, am gândit şi am scris pentru tine, Victor, dublul meu fără pată şi prihană, închistat sub apa-nghețată a oglinzii. Iar acum... cine a pătruns până şi-n mediul tău antiseptic, străpungând suprafața securizantă a sticlei, ca să ne grupeze iar şi iar în acelaşi triunghi inexplicabil, în aceeaşi dramă fără suflare? *Cine* e intrusul?

O chelneriță mă întreabă ceva, îmi cere bonul de masă. Am privit în sus către ea. Uniforma aşezată cam strâmb pe un corp de țărăncuță: bluză albă, sarafan negru. Figura dulceagă şi alintată, dinții cu strungăreață, un mic zâmbet pe jumătate prostesc, pe jumătate pervers, ochi obosiți şi fără strălucire. Părul scurt, aspru îi accentuează aspectul bărbătos. Lumina din jur mă face să strâng genele. Îmi dau seama că e târziu, că mâncasem extrem de încet. Sala era acum goală şi chelnerița strângea ultimele farfurii, solnițe, coşuri cu pâine. Apoi, pe când le aduna şi pe cele de la masa mea, mi-a spus ceva, câteva vorbe oarecare. I-am răspuns şi, ca şi când asta ar fi aşteptat, s-a aşezat la masa mea „să mai răsufle". Am băut câte o sticlă de bere, sporovăind indiferenți. După un timp însă, mi-am dat seama că sunt amețit şi excitat. Conversația noastră a început să-şi plimbe mâinile pe corpuri, să pătrundă încet pe sub haine, să strângă şi să mângâie.

Ştiam că nu trebuie, ştiam că asta mă va slăbi în lupta cu himera mea, şi totuşi am chemat-o la mine. A mai făcut ceva pe la bucătărie, pe când terminam de băut a doua sticlă, şi apoi a apărut îmbrăcată ca un arlechin, cu un pulovăr verde fosforescent şi ciorapi roşii cu model floral. Îşi făcuse gura carmin, trecând peste conturul buzelor ca să le facă mai groase, îşi pusese pe umerii obrajilor farduri vulgare şi ieftine. Am coborât treptele împreună, am trecut puntea, dar în dreptul unei vile de lemn dat cu păcură s-a răzgândit. Mi s-a smuls din mâini şi-a dispărut în clădire. Am înjurat-o în gura mare tot drumul până la mine, am făcut-o în toate felurile, ţărancă nenorocită, curvă, căţea... Am descuiat pe bâjbâite şi am intrat în marele hol întunecat. Din toate mobilele ieşea un fum care sporea umbra. Doar la fereastră creanga mare de pin, pe care cădea oblic lumina unui bec, se-ntindea înspre geam cu fiecare ac verde perfect desenat, cu o realitate unică, halucinantă. În camera mea era insuportabil de cald. M-am dezbrăcat încă înjurând, înnebunit de insatisfacţie, m-am ghemuit în pat şi abia după vreo oră, când deja aţipisem, am auzit clar, galben, gemetele şi strigătele de dragoste ale femeii de dedesubt. Am ascultat, înfăşurat în pătură, umed de excitaţie şi, după ce am tresărit auzindu-mi numele strigat printre gemete, am trecut în vis fără să-mi dau seama. Coboram într-o vale mlăştinoasă, acoperită cu linţiţă, mătasea-broaştei, stânjenei veştezi, aproape putrezi, şi sclipitoare roua-cerului. O construcţie pătrată, cenuşie, se afla în mijlocul văii, la capătul unei cărări de cărămizi sparte şi încrustate cu licheni. Când am ajuns în faţa micii construcţii mi-am

dat seama că era un WC public, cu două intrări şi câteva ferestre jegoase sub acoperiş. Pe fiecare uşă de intrare se afla câte o plăcuţă nichelată prinsă cu patru şurubele în lemnul mizerabil, iar pe plăcuţe scria numele meu, gravat cu bucle şi fiorituri în metalul strălucitor, ca pe uşa unui apartament. Am intrat şi, înăuntru, pe uşa fiecărei cabine, era câte o plăcuţă asemănătoare. Am deschis-o pe prima cu piciorul. Am pătruns pe dalele cadrilate într-o sală de baie cu o cadă roză, netedă şi ovală, ocolită însă de o dungă groasă de jeg. „E şi soră-mea asta o figură, niciodată nu-şi spală cada", îmi ziceam, trecându-mi vârful degetelor peste buza lucioasă, răsfrântă, a căzii. O uşiţă îngustă, stacojie, cu geam pe care parcă aruncase cineva un lichid suspect, alburiu şi vâscos, se deschidea în peretele îmbrăcat în faianţă de lângă cadă. Am intrat acolo şi m-am regăsit în aceeaşi mizeră cabină de closet, strâmtă de abia îmi încăpeau umerii, din visul anterior. Atunci mi-am amintit că sunt urmărit de sora mea, cu teribilele ei gheare de filme, şi i-am văzut şi umbra pe gemuleţ. M-am căţărat cât am putut de repede pe fereastra de aerisire, înţesată de plase de păianjen pe care le-am sfâşiat cu capul, chinuindu-mă să trec prin gaura aceea nespus de strâmtă, care îmi sfâşia pielea braţelor şi a şoldurilor. O groază inexprimabilă însoţea această târâre, această julire, această rupere a hainelor şi smulgere a părului prin tunelul de var. În sfârşit, m-am prăbuşit în spatele clădirii, lângă un perete pe care erau desenate deformat, suprapus, grosolan, imagini de sexe şi acuplări monstruoase, numere de telefon şi nume cu litere diforme, fraze fără gramatică...

Iar acum, dimineața, cu mintea ceva mai limpede, încerc să pătrund iarăşi în sfera aceea, în chistul acela hidatic numit Budila, încerc să mă apropii iarăşi de himeră, de insuportabil, cum se apropie o insectă străvezie de coaja becului fierbinte şi orbitor.

Discoteca din seara zilei a doua se confundă în amintirea mea cu toate cele care au urmat, dar în fiecare seară creştea tulburarea şi magia acelei săli luminate stins de câteva becuri cu lumină albastră, roşie şi verde-smarald, ca şi de un glob cu oglinjoare care fugărea pe pereți sute de dreptunghiuri galben-difuze, vidul ăla întunecat şi amețitor care amesteca înăuntrul cu în afara, pentru că, una după alta, se formau perechile. Rockul dezlănțuit lăsa tot mai mult locul bluesurilor în care, strânşi în brațe, ei aspirând parfumul din părul fetelor, ele lăsându-se în voia reprezentărilor languros-imbecil-copilăreşti despre dragoste, umezindu-se mai mult de romanț, decât de dorință, se clătinau fără un cuvânt, atingându-se tot timpul de ceilalți ca un singur trup cu zeci de chipuri. Aveam timp să-i privesc, cum stăteam pe o bancă, în colțul întunecat, lângă magnetofonul care îşi smucea ritmic un ac într-o ferestruică luminată şi gradată. Stăteam acolo, între fetele transpirate de prea mult dans şi cele neinvitate. În balta aceea de muzică asurzitoare, care făcea să-ți vibreze plămânii în cutia toracică, priveam cum tipul nesfârşit de lung, „nazistul“, cu nădragii evazați de trei palme, îşi aluneca mâinile pe fundul blondei spălăcite cu care dansa şi îi strecura mereu coapsa între picioare, lipindu-şi-o de pubisul ei ascuns sub rochia sidefie. Lulu

rânjea cu o dantură de negrotei, cu ochi lucind demonic, reflectând albastrul, smaraldul şi rozul becurilor. Ţopăia pe călcâie, lăutăreşte. La dansurile rapide se întrecea cu Bazil în a arunca piciorul împrejur, a mişca din dos muiereşte... îşi dădeau în petic la *Rasputin*, când se formau cercuri şi se mima un cazacioc ridicol: *Ra-ra-Rasputin, russian special love-machine*... În fiecare seară am ajuns, mai devreme sau mai târziu, la un punct dincolo de care n-am mai putut rezista acolo, în creuzetul acela sexual, în locul acela de dulce şi fierbinte autodistrugere. Ieşeam în noapte, sub stelele şterse din când în când de pe cer de clătinarea catifelată a cetinilor. Mă aşezam pe o bancă şi peroram cu voce tare, în discursuri disperate, împotriva acelor fiinţe care se bucură de iluzie, care ignoră structura neiertătoare a lumii. Puţini aveau să cunoască, prin suferinţă, prin neîmplinire, prin refuzul orgolios al capcanei pubiene, *adevărata* existenţă, chinul lucidităţii. Ceilalţi vor trăi, se vor iubi, vor face copii şi vor crăpa fără să aibă habar că în afară de fericirea lor imbecilă mai există pe lume şi alte lucruri. Îmi acceptam damnarea cu ură, ruşine şi sarcasm. Respiram, aproape leşinat de suferinţă, aerul rece şi întunecat. Mă durea capul, îmi simţeam sexul umed între pulpe. De ce trebuia să fiu, totuşi, atât de chinuit? De ce trebuia să iubesc şi să doresc atât de mult ceea ce dispreţuiam?

Mă ridicam şi umblam prin parcul în formă de scoică, plin de garduri vii labirintice. Pe bănci, în locurile cele mai îndepărtate şi mai umbrite, se vedeau siluetele celor care se-mbrăţişau. Mâinile băieţilor ştiau mai multe decât ei. Ştiau să intre uşor sub bluza fetelor, să mângâie pielea

subțire și caldă a interiorului pulpelor tot mai sus, sub fustele de material aspru. Cele mai multe erau încă niște fetițe, dar unele se lăsau pipăite de puștanii de lângă ele doar din lipsă de altceva. Se amuzau să geamă câteodată teatral, ca să-i simtă cum înnebunesc de înfierbântare. După câteva ore, în dormitor, tipii se lăudau că i-au făcut lui Mariana, Viorica sau Lili cutare sau cutare lucru. Nu-i credea nimeni, dar ceilalți îi ascultau totuși cu invidie. Doar despre tipa cea lungă și subțire – i se zicea Sony și era într-adevăr sonată bine – și tipul ras în cap se știa că o făcuseră din prima noapte, o spusese și el, o spusese și ea fetelor din dormitorul ei. Aveau să fie de altfel prinși, către sfârșitul taberei, într-un boschet, de către profesorul de serviciu din noaptea aceea. Erau complet goi când a dat peste ei. „A fost înainte sau după?“, îl întrebase apoi unul pe nazist. „După, bă“, răspunsese, atât de nepăsător și deschis încât nu te puteai îndoi.

O luam apoi către marea cupolă de umbră a conacului. Părea un fum cafeniu-sticlos, un fum sculptat, o sculptură în fum, făcută să țină o clipă pentru ca apoi să se destrame ușor, ca un nor pe cer. Urcam scara înghiocată de ciment zgrunțuros, plin de licheni galbeni, până la etaj, unde se afla culoarul cu dormitoarele băieților. De aici, pe o scară mai îngustă de lemn crăpat, dat cu petrosin, urcam la doi, privind din când în când propriul meu chip palid în ferestrele rotunde, lucios-întunecate, din peretele curb în care se încastrau marginile treptelor, perete vopsit în ulei vernil, cu dungă cafenie. O ciudată oblicitate a luminii din becurile golașe, pătate de muște, care spânzurau de două fire zgârcite din tavan, făcea ca

în fiecare fereastră rotundă din cele cinci–şase care se înşirau până sus, la etajul doi, şi apoi, pe o scăriţă sucită şi mai îngustă, până în podul de sub cupolă, să mă văd mai tânăr, cu obrazul mai rotund, cu ochi mai mari şi mai inocenţi. La etajul doi, unde stăteau fetele şi puştii, m-am văzut în oglinda întunecată ca un băieţel de opt–nouă ani, privind înspăimântat în susul scărilor crescute deodată la proporţii monumentale. Urcam şovăitor, bocănind, răsucindu-mă încet în burghiul casei scării, dând capul tot mai pe spate ca să privesc spre înălţimea impresionantă a tavanului, unde becurile se mai vedeau ca nişte steluţe îndepărtate. Până la tavan se întindea un spaţiu albastru, străin, huitor. În ultima fereastră rotundă, cea de lângă marea uşă stacojie scorojită şi scrijelită, plină de cuie strâmbe şi litere încâlcite, mi-am văzut deodată obrajii de bebeluş şi ţeasta aproape chealã, ochii umezi şi cafenii umpluţi în întregime de iris. M-am proptit cu umărul în uşa buretoasă şi aceasta a cedat, împrăştiind mii de cojiţe de vopsea şi un puf de lemn putred. Am intrat sub cupolă.

Nebunia mea de-acum se atinge de nebunia de-atunci ca două animale primitive, transparente, cu vacuole şi corpusculi, vizibile prin cleştarul moale al cărnii lor, cu filamente sidefii ca băşica de peşte, cu cili străvezii şi cu pseudopode retractile. Se ating cu pieliţele umede şi timide, se recunosc printr-o chemotaxă subtilă, se alipesc prin secreţia unor cleiuri străvezii şi scânteietoare, fac schimb de substanţă, de dragoste, de arome şi de informaţie. Demenţa şi oboseala mea de acum devorează teroarea

şi depresiunea mea de atunci, aşa încât nu mai pot şti din ce adâncuri de nebunie s-a închegat monstrul halucinant pe care mi-a fost dat să-l văd zvâcnind, în toată splendoarea catastrofală a formelor lui, acolo, sub boltă. Pentru că, sub cerul de aramă decrepită al cupolei, a cărei cocleală dăduse frunzulițe şi flori verzi-otrăvite, întinse spre orificiul din vârf, abia cât un bănuț (deşi la acea înălțime trebuie să fi avut un diametru de câțiva metri între pereții ovali şi duşumeaua înnegrită), puțind înăbuşitor a urină şi a fecale pietrificate, plutea ceva ce părea o ceață intens alburie, umplând tot acel spațiu de o copleşitoare singurătate. Mi-am dat repede seama însă că nu era decât pânză de păianjen, deasă şi învălătucită, ondulându-se şi umflându-se la cei mai fini curenți de aer, licărind în lumina palidă care se scurgea prin dreptunghiul uşii stacojii. Am simțit brusc singurătatea ca pe o sârmă strânsă în jurul beregatei, pe care cineva ar suci-o cu încetul.

Am înaintat ca un somnambul, lipit de pereții de aramă cafeniu-uleioasă, zgâriindu-mă de florile coclite, ferindu-mă de pânzele străvezii, rupând totuşi unele cu umărul, altele prinzându-mi-se-n păr, acoperindu-mi ochii şi atingându-mi obrajii ca nişte mânuțe de copil. Pe podeaua care troznea la fiecare pas vedeam, până unde străbăteam cu privirea prin pânzele dese, obiecte dezmembrate, putrezite, acoperite de mucegai. Cele mai multe erau doar o masă de țărână, o grămăjoară de praf, cu miros de murdărie. Altele puteau fi recunoscute: o păpuşă putredă pe care se plimbau gândaci negri, o tricicletă căzută pe-o parte şi cu o roată din spate lipsă, un ceas deşteptător pietrificat, un schelet de pisică, alb şi curat, o

baterie mare, cu hârtia mucedă şi cu unul dintre elemenţi scos din stratul de smoală, beţişor de grafit uns cu vaselină şi puţind a ţipirig... Am înaintat de-a lungul peretelui curb mai mult de un sfert de oră, până într-un loc unde pânza de păianjen nu mai era atât de compactă. Un mare tunel, de câţiva metri diametru, se deschidea în plasa de păianjen de la perete până spre centrul sălii. Firele strălucitoare care căptuşeau suprafaţa vălurită şi întortocheată a tunelului erau mai dese, ca interiorul unei gogoşi de mătase, şi se ridicau oblic, susţinute de restul pânzei. Îmi simţeam ochii crescând, acoperindu-mi jumătate de faţă. Am păşit încetişor pe podeaua de mătase, care tremura la fiecare atingere. Pâsla deasă estompa orice zgomot. Băteam din când în când din palme şi nu se auzea nimic. Strigam, simţeam cum îmi tremură corzile vocale, dar coloana de aer vibrant care îmi ieşea din gură se destrăma în vata plasei de păianjen. Curând drumul, care urca uşor la început, a devenit sinuos, cu cotituri şi unghiuri imprevizibile. Corpuri mumificate, schelete delabrate, înfăşurate strâns în linţolii străvezii de fire, se zăreau în desimea pânzei. Dar nu mă temeam, frica îmi era înăbuşită ca şi vocea. Ştiam că trebuie să ajung acolo, în mijloc, să fac faţă vedeniei de-acolo. Deodată drumul s-a ridicat oblic în sus ca un horn perlat. Urcam cu greu acum, agăţându-mă de pâsla din ce în ce mai albă, de firele tot mai umede şi mai lipicioase. Un ultim culoar orizontal s-a vărsat după un cot în caverna imensă din centrul plasei.

Era un mare cuib de păianjen. Îl umplea în întregime animalul cât o sută de elefanţi. Zvâcnea acolo, cu labele

strânse, cu toracele puternic, cu chelicerii însângerați, cu ocelii mari cât fața mea și sclipitori ca boabele de roua-cerului, cu sfera moale a pântecului atât de mare, încât ieșea din vedere asemenea curburii pământului. A simțit tremurul pașilor mei și a-ntins instantaneu cele opt picioare, încremenind ca o floare atroce. Era frumos în aceeași măsură în care era abominabil, pentru că oroarea sa era învelită într-un veșmânt feeric, de neuitat. Fiecare segment de la fiecare picior îi era colorat altfel, în cele mai iridiscente, mai carnavalești, mai nebunesc de vesele culori. Toracele îi era de purpură viorie, chelicerii din cel mai scânteietor turcoaz, pântecul de culoarea delicioasă a ciclamei, cu perișori ca acel verde care abia se-ntinge în galbenul lămâilor, cu filiere roze și aproape invizibile inele frez. Aluniul, ultramarinul, galbenul-canar, ocrul și acajuul, verdele-albăstrui trecând lent, cu ape nesfârșite, în albastru-verzui, jadul, pana de păun, solzul de crotal, petalele strălucitoare, cărnoase, a miliarde de flori, toate se întindeau și luceau și sclipeau și se confundau și se separau, piereau și reapăreau pe pielea umedă a marelui păianjen, în nuanțe metalice și nuanțe catifelate, încât nici o floare, nici o pasăre, nici o prismă și nici un soare din univers nu puteau atinge splendoarea dumnezeiască a fiarei. Privindu-l în ochii rotunzi ca niște pietre prețioase, am simțit deodată cum îmi troznește creierul, cum emisferele cerebrale mi se separă, una păstrând întreagă teroarea urcând până la infinit, alta extazul în fața frumuseții la fel de nesfârșite. Zăceam acolo, golit de voință, doar ochi de care atârna ca o zdreanță restul corpului, un singur ochi mare și străveziu, înfipt

în ocelii fiarei, fascinat şi iluminat de sălbaticul soare cu opt raze, de soarele criminal, cu gheare de sarcopt. Veneam încet, cu mişcări somnambulice, tot mai aproape de acei cheliceri din care pica dulcele şi parfumatul venin omorâtor. Înaintam prin culoarul plin de gelatină, mă zbăteam să înot printre corpusculi greţoşi, printre mucilagii filiforme, către globul acela din inima inimii lumii. Ţeasta mea se bomba, se alungea ca un perete de sticlă curbă, se desfăcea într-o sfâşiere de pieliţe, şi creierul meu scindat, storcit, înstrăinat şi totuşi plin de o orbitoare fericire ţâşnea din carnea dezumflată şi flască şi se lipea patetic de membrana vibrândă a marelui pântece. Deveneam una cu păianjenul. Ne frământam împreună, ne amestecam până la indiscernabil, ca plastilina policoloră când o clifeşti în palmă, când o strângi până îţi iese printre degete. Plezneam în patru, în opt, în şaisprezece, în treizeci şi două de fiinţe alipite şi străvezii, până când embrionul începea să vibreze de bătaia inimii, până când prin venele încă fragile ale frunţii şi obrajilor şi buzelor se strecură sângele purpuriu şi sângele stacojiu, până când mâinile şi picioarele căpătară degete la extremităţi şi din pielea lor, moi ca sepalele de floare, încolţiră unghiuţele, şi o nouă fiinţă, ghemuită şi roză, crescu, aluat plin de oscioare, umplu bolta, se-ncordă o dată şi o sparse în ţăndări şi se-ntinse brusc sub cerul plin de focul stelelor şi se ridică printre stele, mânjită de focul stelar, şi trăi acolo, în mijlocul stelelor, o viaţă de stea...

Coboram din cupolă pe aceeaşi scară de lemn, cu ferestre rotunde pe perete, şi-n fiecare fereastră mă vedeam tot mai matur, dacă matură poate fi numită măcar ultima

oglindire, care schița profilul ascuțit al unui adolescent cu ochii întunecați și cu o umbră de mustață peste buzele senzual-ascetice. Ieşeam din clădire şi mă regăseam în vântul cald al nopții. „De ce un înger? Noaptea a venit" – recitam în şoaptă. „În noapte frunzele foşneau / Prin somn apostolii gemeau... / De ce un înger? Noaptea a venit / Şi n-avea noaptea-aceea nimic deosebit." Umblam câteva ore delirând, până când oboseala mă-ntorcea spre patul meu din dormitorul pustiu. Îmi trăgeam cearşaful peste cap şi, astfel înfăşurat, cum dorm întotdeauna, mă retrăgeam, încet, în mine însumi.

Curând nu mai percepeam zgomotul îndepărtat al discotecii şi o vomă de gânduri şi imagini mă invada, mă tortura, nu-mi dădea voie să dispar în somn. Un cap de viperă, luminos, cu colții curbi, căsca botul pe retinele mele. Un mort, cu pielea feței în putrefacție, îmi spunea încet numele. La geamul dormitorului câteva capete verzui de copii lunecau ca nişte baloane, încercând să pătrundă înăuntru. Voci poruncitoare îmi răsunau limpede în auz. Mă apăram strângând pleoapele şi făcând gesturi de îndepărtare cu mâna, încercam să mă gândesc la altceva, dar obsesiile reveneau. Un gândac negru îmi pătrundea în gură şi mi se plimba pe limbă. Îl mestecam, coaja elitrelor troznea în măselele mele. Apoi mi se năzărea că o sabie ascuțită îmi pătrunde în inimă. Îmi puneam disperat palmele în dreptul pieptului, încercam să apuc lama şi s-o scot din piept, mă zvârcoleam, deschideam ochii, mă ridicam în capul oaselor. Abia mă culcam la loc, când un răcnet prelung de leu – era un leu de flacără roşie, îl vedeam limpede pe ecranul întunecat

al retinei – mă făcea iar să deschid ochii larg, invadat de un val de sudoare înghețată.

Într-una din nopți, într-o stare de luciditate absolută, deși trecusem barierele visului, mi s-au desenat în spațiul vizual, limpede până la detaliile cele mai mărunte, un șir de camere pe care m-am amuzat să le străbat, curios, una după alta. Unele aveau tapete roz satinate, pe care puteam vedea fiecare floricică ornamentală, altele tapete verzui, într-unele atârnau din tavan mari policandre de cristal, cu fiecare prismă tăiată perfect. Lambriurile, ușile glisante cu ochiuri scânteietoare de cuarț, mobilele cu intarsii minuțioase, statuetele de marmură înfățișând personaje enigmatice, dactilografele care mă priveau uimite de la birourile lor, totul era viu și concret. Privirea mi se apropia de câte un presse-papier de pe birouri, explora fața ridată a câte unei dactilografe și pornea apoi spre ușă, care se deschidea făcând loc altei perspective. Ce palat era acesta? Și unde, în stânca moale a creierului, își săpa odăile și galeriile? Într-unul dintre cele șase straturi ale neocortexului? Mai adânc, în talamus sau în hipocamp? În cărnița ușor fumurie a zonei lui Broca? În fascicolul Vicq d'Azyr? Sau poate, mai curând, în declanșatorul magic al somnului cu vise, în șaua de sidef numită *locus ceruleum*? Și până unde coborau fundațiile lui? În creierul primitiv cu idolii săi obsceni? Mai departe, în somatic? Erau acolo galerii ca de sarcopți, ubliete, zone de spargere către nervi cranieni și artere și intestine? Târziu, când obosisem de atâta abstractă hoinăreală, după ce înaintasem pe coridoare încâlcite, pline de camere cu ușile deschise, am ajuns într-o aripă a clădirii în care totul se întuneca progresiv.

Acolo mă copleşi teama. Uşile erau acolo pecetluite cu uriaşe, obscene lacăte. Pe coridoare apăreau animale necunoscute, care miroseau îngrozitor. Pe jos nu mai erau covoare, ci un mozaic de ciment şlefuit, umed ca în sălile de baie. Întunericul era roşcat, crepuscular, îndreptându-se spre un cafeniu de lac în amurg. Drumul cobora, căci la capătul fiecărui culoar se aflau câteva trepte, tocite la mijloc de milioane de paşi, care duceau spre un nivel inferior, la fel de închis în sine. Pereţii zbârciţi erau stacojii ca nişte maţe. Uşile din ei, tot mai rare, păreau răni ovale, cusute grosolan. Frică, ruşine, deznădejde se învălmăşeau în mine, când am zărit o lumină galben-murdară, venind pe o poartă săpată într-un îndepărtat perete stafidit. Dreptunghiul era miraculos de precis în lumea aceea întortocheată şi coşcovită. Pe măsură ce înaintam spre poartă îmi dădeam seama cât e de mare. Uşa de lemn, imensă, era dată de perete. Clanţa se înălţa mult deasupra capului meu. Lacătul atârna rupt şi dezumflat pe uşă, ca un scrot stacojiu şi păros. Înăuntru era o sală vastă şi luminoasă, cu trei globuri albe în tavan, câteva urinoare pe un perete şi cabine pe peretele opus. Conducte mai groase şi mai subţiri alergau de-a lungul pereţilor păienjeniţi. Aceleaşi animale fără blană, cu ochii plini de vinişoare şi ieşiţi din orbite, mişunau pe cimentul plin de băltoace mirosind a urină. Priveam în sus spre urinoare, şi faţa mi se oglindea în faianţa lor lustruită. Atingeam cu degetele ţevile transpirate.

După asemenea nopţi aproape de nesuportat, dimineţile erau ca nişte plăcute diapozitive color, cu soare şi brazi, cu băieţi şi fete ieşind la înviorare. Alergam

împreună cu ei în jurul parcului prin aerul rece, râdeam şi ne înghionteam, priveam fundurile fetelor, rotunde în şorturile de sport, şi felul ciudat în care alergau, cu degetele fluturându-le, afectat, în lături. După ce mâncam, beam ceaiul de zahăr ars, universalul ceai al taberelor de elevi, întrebându-ne dacă are în el bromură sau nu, şi aveam apoi program de voie până la prânz. La o margine a parcului se aflau terenuri de volei şi de fotbal. În cealaltă, un teren de baschet. Toate erau pline. Puştii jucau fotbal pe iarbă, în jurul fântânii, iar cei de la liceu pe terenuri. Concursurile serioase, între echipele diverselor licee, începuseră chiar din a doua zi de tabără, şi cu ocazia lor se producea un dialog al galeriilor, exuberant şi colorat, la care luau parte băieții care nu jucau şi mai ales fetele, care râdeau şi fredonau încântate, se ridicau de pe bănci şi țopăiau, aplaudau prosteşte fiecare fază mai deosebită a meciului... Lulu, liderul galeriei din Cantemir, era mereu în picioare, pitic cu umeri prea lați, cu o față de păsăroi, cu ochii holbați şi injectați sub sprâncenele îmbinate, mereu transpirat, răcnind până nu mai avea voce, într-un fel de transă ca a cocoşilor de munte. El dădea tonul tuturor cântecelor şi ovațiilor, el le schimba, după un ritm pe care-l simțea numai el. Juca mereu un personaj bufonesc, numai mască, un hopa-mitică de celuloid, cu mutra pictată cu vopsele de bâlci. Avea mereu gura neverosimil de roşie, iar părul zbârlit – negru ca dat cu cremă de ghete. Aşa cum se agita în mijlocul grupului de pe băncile înțesate, Lulu părea pictat direct pe aer cu smuciri neaşteptate de pensulă. „Păi măi nevastă, ce mâncăm? / Şai-da-dirlada-da / Păi ne cordim şi ne culcăm /

Şai-da-dirlada-da / Păi copilaşii ce mănâncă?/ Şai-da-dirlada-da / Păi se cordesc şi-apoi se culcă / Şai-da-dirlada-da", cânta în delir, urmat de piţigăielile fetelor. Profesorii stăteau şi ei pe aceeaşi bancă şi făceau pe surzii sau se amuzau, zâmbind discret. Alteori, când se lăsa liniştea, Lulu izbucnea, ca o ţâpuritură la horă, cu o voce ascuţită de muiere: „Ia te uită, ce să fie? / Un om mort cu aia vie! / Să ferească sfânta soartă / De om viu cu aia moartă!" Galeria noastră lâncezea numai la meciurile de baschet, unde Lulu era vedetă în teren. Deşi mărunt ca un gnom, avea o pasiune disperată pentru sportu-ăsta, şi îl puteai vedea toată ziua jucând „doi la doi", până la epuizare, sub soarele care îi făcuse pielea gâtului roşie ca a ţăranilor. Mânuia mingea portocalie cu dexteritate, dribla şi pasa, arunca la coş, totul cu o trăire pe care eu n-aş fi fost în stare s-o am pentru nimic pe lume. Fugea ca un posedat dintr-o parte în alta a panoului, cu picioruşele lui curbe, răcnea: „Hai, mă! acum! mi-ai pasat!", prindea mingea, pivota, cu apa curgând pe el ca de pe un câine ieşit din râu, aruncând în sfârşit la coş şi punctând. Nu avea nici un complex faţă de lunganii printre care mişuna. După fiecare coş alerga în faţa galeriei noastre, se-ntorcea cu spatele şi mişca din şolduri ca o cadână, cu braţele deasupra capului.

Dar eu auzeam zgomotul greu al mingii bufnite de asfalt, strigătele jucătorilor şi duelul galeriilor ca de undeva din fundul pământului, de sub miliarde de tone de pământ transparent. Ei erau pielea lumii, făcută să ardă în incendii catastrofale, erau floarea ierbii menită cuptorului. Îi priveam cum aş fi privit un dagherotip din secolul trecut (fetiţe cu cercuri, urâte şi botoase, un băiat

ghebos cântând la violoncel...), ştiind că din cei din poză n-au rămas decât pete de sepia pe o emulsie, că trăiseră şi ei, crescuseră mari, avuseseră griji şi speranţe, purtaseră proteze şi suferiseră de boli – ca să devină în cele din urmă, toţi până la unul, mortăciuni infecte, trecându-şi vieţile în iluzie şi lăsând existenţei doar „realitatea“ unei fotografii...

Îmi luam o carte, mă aşezam pe iarbă şi mai citeam câte un vers, mai priveam cerul de vară, cu nori albi, fără contururi precise, dar cel mai des rămâneam cu ochii în gol, aşteptând să-mi apară în memorie fragmente din visele de peste noapte, cioburi luminoase, brusc rememorate şi apoi reintrate în uitare. Câteodată mă scotea din reveriile astea Savin, de care de obicei n-aveam nici un chef, ca să mă tragă iar în cine ştie ce discuţie filozoficoidă despre viaţa de după moarte, despre corpuri astrale, despre spiritul care părăseşte trupul şi migrează spre o lume mai potrivită lui, despre Agarti şi Shambala... Exista undeva o lume aeriană, scânteietoare, o lume a fericirii adevărate şi fără sfârşit, aflată dincolo de bolta albastră, aşa cum deasupra muşchiului curbat al diafragmei, peste colcăiala de maţe pestilenţiale şi de sexe obscene, se află arhitectura solemnă a plămânilor şi inimii, peste care se înalţă orbitor, ca o cupolă peste bazilica organică, briliantul moale al creierului. Exista o lume faţă de care splendoarea părului feminin era jeg şi urdori; grădinile Orientului, gropi de gunoaie; incunabulele cu înluminiuri – cârpe putrede şi ţărână; florile, fluturii şi norii înmiresmaţi – puroaie infecte. Noi eram iadul acelei lumi visate şi tânjite de spiritul nostru, iar drumul prin iad,

până-n adâncul iadului, era singurul accesibil nouă. Exista o simetrie ascunsă, care opunea viscerele de jos celor de sus, sexul – creierului, aşa că trebuia să ajungem până la fundul fundului haznalei noastre ca să putem accede cândva în locurile înalte.

Venea lângă noi uneori şi Clara. Ieşeam împreună pe poarta taberei şi o luam pe acelaşi veşnic drum, pe lângă meri şi cărămidării, pălăvrăgind cu aere foarte inteligente despre Dumnezeu şi mântuire şi apocalipsă şi Armageddon. Şi farfurii zburătoare. Sub scoarța pământului existau mari caverne, legate prin rețele de tuneluri. Acolo locuia o civilizație cu mult superioară celei de deasupra. Popoare de magicieni, de telepați, de posesori ai Enigmei. Noi eram generația care îi va-ntâlni când pecețile se vor desface şi ei vor ieşi, în hoarde triumfătoare, cu ochi teribili, plete de lumină albă, palme împrăştiind flăcări, ca să spulbere dintr-odată nenorocitul edificiu al civilizației noastre. Subteran, subteran – cuvântul ăsta ne fascina. Dedesubt se aflau gnomii, blajinii, atlanții, vrăjitoarele, zânele, hipogeii, morții, nenăscuții, precum şi dublul fiecăruia dintre noi. Căutarea trebuia să se-ntoarcă spre pământ, să dea în lături humusul plin de râme şi cârtițe ca să găsească Intrările.

Ajungeam, tot vorbind, în valea plină de flori. Ne tolăneam între flori, în aerul verde, şi continuam discuția, care devenea tot mai dezlânată. Până la urmă fascinația acelui loc de o frumusețe ireală ne paraliza şi rămâneam multă vreme tăcuți, lungiți unul lângă altul. Trăiam o tulburare liniştită, acceptam firescul unui erotism inocent, ca şi cum ființele ar fi fost de trei sexe şi nu de două, dar

sexele lor ar fi încă înmugurite, încă în stare embrionară. În acea vale gândirea trecea în eros şi erosul în gândire... Către prânz ne ridicam, umezi de seva ierburilor strivite sub noi, scuturam de pe haine furnicile şi buburuzele şi ne tăiam drum prin corolele multicolore. Ne aşezam pe dâmb, care părea să vibreze şi să zvâcnească de câte ori pe şoseaua îndepărtată trecea vreun camion TIR sau vreun tractor, de parcă sub stratul de pământ acoperit de ierburi ar fi fost o carne vie şi senzuală.

Aseară m-am întors de la sala de mese cu ea. Părea mai hotărâtă de data asta. A mers liniştită cu mine până la vilă. Purta un fel de sarafan mai puţin strident, nu mai arăta chiar a femeie de stradă, iar pe faţă avea acel aer indefinit al celei care, din plictiseală, acceptă să meargă la un bărbat. Când am trecut puntea am luat-o de mână şi m-am simţit deodată nerăbdător şi excitat. Am intrat în vilă, am descuiat uşa camerei mele şi-am lăsat-o să intre pe lângă mine în căldura sufocantă, în întunericul diluat doar de dreptunghiul mai deschis al ferestrei. Continua să ningă abia sesizabil, cu steluţe ce luceau o clipă în noapte ca apoi să se stingă în stratul anonim depus pe pământ. Pe cât de aspră mi se păruse la început, pe atât de dulce şi tandră, de parcă oasele i se topiseră toate, a fost ea în noaptea asta. Rămasă goală, nu s-a întins „voluptuos“ pe pat, ca în scenele clasice, ci a rămas în faţa mea, mângâindu-mă şi strângându-mă-n braţe. Abia apoi ne-am lăsat amândoi pe sofaua cu cearşafuri boţite. Toate femeile rămase goale sunt frumoase în semiîntunericul albastru al serilor de iarnă, au toate atunci ceva grav

şi vrăjitoresc... Întâlnirea noastră a fost scurtă, stângace şi violentă. Paroxismul m-a golit parcă nu doar de conţinutul canalelor seminale, ci de toate viscerele corpului meu, dizolvate într-o gelatină cenuşie şi omogenă. M-am întors pe spate cuprins de o deprimare oribilă. De sentimentul că sunt terminat, că sunt într-o capcană, că l-am trădat pe el, cel de acum şaptesprezece ani, că am trădat mansarda, ruinele, poezia. Maturitatea mă chinuie şi mă scârbeşte. Sigur, eram pe atunci un puştan care avea în cap doar literatură înghiţită pe nemestecate, dar vroiam să mă înalţ deasupra umanului. Scriam, ca în transă, versuri lăbărţate în caiete, îmi inventam motive de nefericire şi de damnare, împingeam izolarea până la schizofrenie, dar aveam în minte imaginea orbitoare a ceea ce aveam să fiu odată, omul complet şi perfect, scriitorul total... Deşi petreceam, singur în patul îngălbenit de transpiraţie, ore oribile, când frica şi excitaţia, frica excitată, îmi ajungeau la zenit, ştiam cine sunt, ştiam ce am de făcut, şi perspectiva unei vieţi moarte, osificate nu mă întrista: aveam să-mi dărui viaţa ca să mi-o câştig. Slăbiciunea şi diformitatea corpului meu, palpitaţiile şi sufocările de care sufeream, visele crude, scatologice, premonitorii, toate corespundeau portretului, din imaginaţia mea, al celui care îşi depăşeşte carnea ca să ajungă la spirit şi deasupra spiritului. Mă vedeam peste zece ani, scriind înfrigurat la acea Carte în care ruinele şi turnurile şi scuarurile din reveriile mele aveau să sticlească într-un crepuscul galben, carte produsă nu doar de mintea mea, ci secretată de glandele corpului meu, expectorată de plămânii mei, stoarsă din testiculele mele, eviscerată din burta mea,

țâșnită din carotidele mele. Mă imaginam, după zece ani, tot un adolescent, dar unul cu orbite violete, cu obrajii supți, cu măselele căzute, cu coastele ieșite prin piele, stând acolo, lângă nori, în camera sufocant de îngustă, fără prieteni, fără femei, fără rude, fără seamăn pe lume. Așa aveam să fiu toată viața. Iar viața mea avea să fie scurtă, atâta cât să termin Cartea. Singurele vizite aveam să ți le fac ție, Victor, în camera ta identică adâncită-n oglindă, în obscuritatea identică a vieții tale. Seri întregi aveam să ne privim în ochi prin sticla murdară, verzuie. Avea să se întunece progresiv, norii din fereastră aveau să devină purpurii asemenea ochilor de păsări cântătoare, iar apoi, în cadrul ferestrei, aveau să iasă stelele, dar noi trebuia să ne privim în continuare în ochi, până când după umărul tău avea să se ițească, plin de bucle răsucite, capul cu pleoape albe și gene ușor orientale al ei, al fetei cu păpușa de cârpă...

Și uite că au trecut de mult cei zece ani și nu am scris marea carte. Nici măcar nu am înnebunit. Am ajuns un bărbat care a avut destule femei, un autor de succes, cu prieteni, cu un apartament deloc asemănător mansardei, și care ar fi putut să nu-ți mai dea niciodată vreo atenție ție, puștiului penibil de-atunci. Ar fi putut să se rușineze de tine așa cum, de obicei, se rușinează femeile de adolescenta închipuită și mironosiță care au fost. Doamne, *din păcate* sau *din fericire* există Lulu? Ce aș fi fără el? Fără botul ăla rujat, fără scârba față de țâțele alea de vată, fără flegmonul ăsta care-mi infectează sângele... Fără el aș fi uitat tot, iar tabăra din Budila cu toată lumea aceea dementă din miezul minții mele ar fi rămas pierdută

undeva printre miile de fişe ale memoriei. Aş fi azi un bărbat cu o zare fără fisuri a conştiinţei, ca o gheaţă prin care abia s-ar mai vedea, la fund, silueta chircită, patetică, a fostului visător. Da, doar prin Lulu am rămas în lumea de-atunci. Dar cum? În ce fel se leagă toate lucrurile astea? Pentru că mai simt că legăturile sunt oblice, că acolo, în obscuritatea de nepătruns unde se ating molatic sinapsele, unde chemoreceptorii se întind în cărniţa transparentă ca firicelul negru din coarnele melcului, Lulu nu este el însuşi un mesaj, ci *trimite* la un mesaj, Lulu e numele unui tunel, al unui coridor aflat adânc sub ţeasta mea, un loc obligatoriu de trecere spre adevărata Enigmă. Pe culoarul Lulu sunt uşi încuiate, cu lacăte stacojii, alte uşi de sticlă, prin care pot vedea câte ceva în camerele întunecate dacă îmi lipesc fruntea de sticla caldă şi îmi pun palmele de-o parte şi de alta a ochilor, în fine, camere fără uşi, în umbra cărora aş putea păşi. Galeria coboară constant şi căldura creşte. E traseul magic din visul meu, traiectul obsesiei mele, şi nu e cu putinţă să ies din el, aşa cum nu poţi părăsi firul propriei vieţi...

Fata s-a ridicat şi a-nceput să-şi caute hainele pe bâjbâite. Până la urmă a aprins lumina, care a umplut deodată odaia de urâţenie şi sordid. O priveam cu ură pe când se îmbrăca fără nici un cuvânt: virilă, ţărănoasă – o slujnică. Eram stors, stors pe dinăuntru. Drace, sperma e creier, e memorie. Parcă un canalicul ar lega direct carnea albă a minţii de aparatul grotesc dintre pulpe. În aura orgasmului simţi limpede cum substanţa cerebrală e stoarsă şi pompată în josul corpului, cum nivelul ei sub ţeastă scade şi cum apele sidefate încep să se rotească

precum într-un bazin sau într-o cadă căreia i-ai scos dopul. Poate că aveam dreptate în reveriile mele: bărbații nu pot ajunge supraoameni şi zei pentru că sunt supți, goliți de tot ce începe a se-ntrupa în ei de către femelele pântecoase, cu piese bucale perfect adaptate, cu căngi, cârlige şi ventuze cu care se fixează pe pieptul păros. Gazdă şi parazit, iar miza nu-i sângele, ci creierul. Dar chiar şi aşa, secătuit, trebuie totuşi să merg mai departe, să urmez culoarul în toate întortocherile lui, chiar dacă, poate, în loc de camera secretă am să găsesc la capăt o carceră, o cameră de tortură, o gaură, un infern.

A cincea seară am fost chemați la careu. Ne-am aşezat la locurile obişnuite, pe grupe de băieți şi de fete, însă de data asta am lăsat la o parte glumele proaste şi sporovăiala, fiindcă se petreceau lucruri interesante. Toți ştiam despre ce era vorba. Sony şi hitleristul fuseseră prinşi goi într-un crâng, iar acum, scoşi în față, formau un cuplu ilariant. Ea mesteca gumă şi se uita plictisită într-o parte, iar el făcea pe spăşitul, frânt de spinare, cu ochii în jos, dar rânjindu-ne uneori, când nu erau profesorii atenți, şi făcând spre noi câte un mic gest golănesc cu degetul. Din discursul directorului, cu accente ubueşti, teatrale şi înțepate, prindeam doar fragmente aduse de vânt: „Fapte deosebit de grave, incompatibile cu calitatea de elev... e trist că în tabăra noastră s-a petrecut aşa ceva... Vom face adresă la liceu... vom discuta cu părinții..." S-a hotărât trimiterea acasă de urgență a celor doi, cu o zi înainte de sfârşitul taberei. „De derbedeul ăsta, că altfel nu am cum să-i spun, nici nu merită să te ocupi. Azi face

ce-a făcut, mâine o să se-nhăiteze cu alții de teapa lui, o să spargă magazine, o să fure mașini, o să se dedea la tâlhării și violuri, uitați-vă numai cum arată, cu tangalejii ăștia, cu mutra asta de golan..." Nazistul rânjea și ridica piciorul, ca să-i vedem mai bine nădragii cu ținte. „Nu mai insist asupra lui, mi-e scârbă de așa specimene. Dar uitați-vă la colega asta a voastră, uitați-vă la ea, că e fată ca și voi! Uită-te la colegele tale, care știu ce înseamnă modestia și decența! Nu au venit aici să-și arate cracii, da, da, *cracii*, nu pot să vorbesc altfel cu tine... sunteți tineri, am înțeles... Ați vrut discotecă, v-am dat discotecă. Ați vrut excursii, v-am dat excursii. Dar am crezut că toți o să-nțelegeți că valorile vârstei voastre sunt prietenia, sportul, poate și un început de sentimente mai tandre pentru cei mai mari dintre voi... că nu suntem puși aici să vă păzim... dar de-aici și până la ce-au făcut acești... acești... *nesimțiți*..." Directorul se montase și acum se sufoca de indignare. Noi comentam tot timpul: „Da' ce-au făcut, dom'le? Ce treabă are el? Parcă el n-a umblat tot timpul după curul ăleia de biologie..." Directorul atinse un climax olimpian: „Plecați de-aici! Nesimțiților! Plecați, să nu vă mai văd!" La care lunganul și tipa au avut un moment extraordinar: cu niște mutre exagerat de jalnice, ca de clovni albi, arlechinul și colombina, au pornit spre ieșire, târându-și picioarele și aruncând priviri „disperate" înapoi. În spatele directorului tipul s-a îndreptat și, dominându-l cu două capete, s-a prefăcut că-l mângâie pe chelie. O profă, care stătea cu mâinile-n șolduri (toate, în ciuda obezității și a mutrelor de gospodine, erau îmbrăcate sportiv, cu pantaloni și

tricouri, şi făceau pe turistele), l-a văzut şi a început să zbiere isteric, la care, cu mult calm, golanul, aproape ieşit din lumină, a îndreptat degetul mijlociu spre gură şi l-a balansat de câteva ori, privind-o în ochi pe biata femeie, căreia strigătele i-au îngheţat pe buze. „Să ştiţi, urmă directorul, că fapta celor doi aruncă o umbră asupra voastră, a tuturor. Am vrut, vă spun sincer, să interzic din cauza asta chiar şi serbarea de sfârşit al taberei. Norocul vostru că programul e deja făcut, că altfel vă lingeaţi pe bot de focul de tabără şi de petrecere şi de toate..."

Am plecat în cele din urmă spre dormitoare, bocănind pe scările curbe şi înjurându-l pe director. O parte s-au înţolit pentru discotecă, schimbându-şi între ei nădragii şi cămăşile, pulverizându-se cu spray la subţiori, în chiloţi şi în şosete, iar alţi câţiva am rămas în paturi, distrându-ne fiecare cu ce nimeream. După ce dansatorii au ieşit grămadă pe uşă, puţind respingător a deodorant prost, imbecilul de Măgălie a înşfăcat spray-ul şi a început să prăjească muştele şi ţânţarii de pe pereţi. Se căţăra prin paturi, se aşeza în patru labe sub chiuvetă, se târa de-a buşilea pe podea, cu chibritul zornăindu-i în stânga şi cu tubul de metal în dreapta. Unde vedea aşezată vreo muscă, aprindea un chibrit şi pulveriza spray spre flacăra lui. Izbucnea un jet de foc care transforma în friptură sfârâitoare musca martirizată. Curând în tot dormitorul mirosea greţos a proteină arsă. Pereţii rămâneau înnegriţi din loc în loc, cu câte un punct alburiu în mijlocul petelor, unde fusese musca. „Termină, bă, dracului, că ne-ai împuţit pe toţi!" îi mai striga câte unul, dar Măgălie, rânjind ca într-un film cu vampiri, se târa mai departe

după „ciocoi", cum îşi numea el victimele. „Stai, că am văzut un ciocoi pe geam. Gata, ăsta-i ultimul." Manix, care se certase cu Michi a lui şi rămăsese în dormitor, răsfoia o revistă porno cu pagini cretate, groasă şi mototolită, pe care o împrumuta, când era în toane bune, şi altora. O cerusem şi eu o dată şi, singur în dormitor, dădusem una după alta paginile cu zeci şi sute de corpuri goale care se împreunau în cele mai fantastice moduri. Mă priveam uneori, gol, în oglinda de la baie. Coastele mi se înşirau ca într-o lecţie de anatomie. Picioarele, aveam impresia, îmi erau ridicol de strâmbe. Pielea, galben-verzuie, deja ofilită. Nici o femeie nu avea să facă, împreună cu mine, ceea ce făceau cele din fotografiile colorate. La treisprezece ani găsisem în vechea şi rablagita bibliotecă a părinţilor mei o carte de educaţie sexuală, cu coperţi mizerabile de carton verzuliu, scrisă de o RDG-istă, probabil domnişoară bătrână, pentru că tonul, în trei sferturi din carte, era liric şi dulceag, ca de duet de operetă. Accentul era pus pe dragostea şi respectul dintre soţi, se broda la nesfârşit, cu voluptate, pe canavaua preludiilor amoroase: adolescenţii aruncându-şi o primă privire sfioasă, apoi el oferindu-i o floare (şi zece pagini în continuare despre limbajul florilor, cu citate abundente din Goethe), în fine, cererea în căsătorie şi cununia propriu-zisă, înconjurate de o asemenea solemnitate, încât îţi dădeai seama că biata doctoriţă nu avusese parte de voal şi lămâiţă decât în reveriile ei glamoroase. După prima sută de pagini de ocoluri şi aluzii criptice, în ultimele zece era lichidată partea tehnică. O singură frază cuprindea toată viaţa sexuală a omului: „Actul sexual

este simplu, reflex şi nu are nevoie de o învăţare prealabilă: el constă în introducerea penisului bărbatului în vaginul femeii." Nimic altceva în toată cartea. Urmau lămuriri despre graviditate, cu scheme şi desene de o maximă abstractizare. E drept că, la sfârşit, pe două pagini faţă-n faţă, aproape la fel de stilizaţi, se aflau desenaţi un bărbat şi o femeie, goi şi câşi, cu expresia feţelor indescriptibilă: puţină vinovăţie, un strop de tembelism, o satisfacţie sado-masochistă... Femeia era strâmbă de un şold, de parcă ar fi fost coxalgică, sâni nu avea mai deloc, în schimb un pântec de domniţă din trecento i se umfla deasupra vulvei inexistente. Bărbatul avea frizură à la Rudolf Valentino, un sfârc mai sus decât altul şi, între pulpele de atlet spartan, un viermişor ridicol. Aşa cum era, prostia asta de carte mă excita îngrozitor. Prima erecţie am avut-o citind fraza cu „introducerea". De femeia coxalgică mă legasem printr-o lubrică pasiune. Devenise iubita mea secretă şi nocturnă, Hetaera Esmeralda mea...

Am încercat să citesc ceva, dar cu Măgălie şi ai lui era imposibil. Am zăcut vreo două ore pe spate, cu ochii-n tavan. În minte, ca un resac la ţărmul mării, îmi veneau, cu o consistenţă sticloasă, versuri obsedante: „Pe fruntea mea trece metal îngheţat / Păianjenii îmi caută inima / Este o lumină ce se stinge în gura mea..." Şi simţeam cu adevărat păianjenii împleticindu-se sub aşternut, pe pielea mea uscată şi fierbinte, trăgându-mi-se spre inimă. Deja se întunecase în dormitor când eu mi-am început lupta deznădăjduită împotriva halucinaţiei. Înaintau circumspecţi, ferindu-se de zvâcnirile mâinilor mele; erau zeci care lucrau împrejurul corpului meu, învelindu-l cu

firele scânteietoare secretate de burțile sferice, strângându-mă în plasa de abur ca pe un cocon de fluture, imobilizându-mi brațele, genunchii, coatele, fiecare deget în parte. Mă cocoloşeau, mă ghemuiau, mă fixau cu minusculii lor ochi, mă manevrau cu extremitățile păroase ale labelor. Şi când, paralizat de vis şi de firele rezistente, abia dacă mai puteam roti doar ochii în orbite, păianjenii, perfizi şi tăcuți, mi-au atacat inima, ca pe o muscă mare şi neagră, ca pe un bărzăune înnebunit. Se repezeau brusc la ea, cu chelicerii transparenți şiroind de venin. Inoculau acolo aminoacizii fatali şi se retrăgeau fulgerător. Urmau aritmii şi convulsii, lipsă de aer şi durere săgetătoare. Îmi simțeam ochii ieşindu-mi din orbite. Corpul îmi era paralizat, căci avuseseră grijă să mă înțepe mai întâi în ceafă, în zona bulbului numită *locus ceruleum*, iar acum eram cu totul al lor. „Păianjenii îmi caută inima", auzeam în tot acest timp în urechi: „Păianjenii îmi caută inima..." Pluteam în întunericul dens, mumificat în plase de păianjen, supt de toate lichidele din corp, cu oasele sfărâmicioase de vechime, transparente de otravă. Eram în spațiul deschis şi fără limite. Nici stele nu se vedeau. Deodată am devenit conştient că țeasta mea e plină, deşi creierul îmi fusese de mult devorat. Cineva îmi locuia țeasta, era repliat în sine, acolo, în spațiul neted dintre oasele craniului, aşa cum pagurul îşi varsă burta moale într-o cochilie de sidef. Am ştiut atunci că în creierul meu locuia un mare păianjen, că îi fusesem dat lui, pradă vie şi paralizată, că el mă sugea şi se-ngrăşase nefiresc din substanța venelor şi zgârciurilor şi sângelui şi scoarței mele cerebrale, din amintirile mele adevărate

şi false, din frica şi din bucuria mea, din poemele mele şi din reveriile şi din visele mele. Era un păianjen de lumină orbitoare, ghemuit cu picioarele strânse sub bolta mea craniană. La acest gând am simţit cum teroarea creşte în mine până la infinit. Un sunet auriu, ca o slavă dumnezeiască, se amplifica insuportabil, până la nebunie şi trecând graniţele nebuniei, ieşind din univers şi extinzându-se triumfător în neconceputul de dincolo de univers. Nu exista o limită a creşterii extazului, a groazei, a arsurii, a urletului, a neomenescului, a înfiorării, a veninului, a voluptăţii, a morţii şi-a vieţii şi-a agoniei. Galbenul, nevăzut cu ochii, şi ţipătul, neauzit cu urechile, aura exterminatoare creşteau şi pulsau şi vibrau, păianjenul îşi smucea tot mai puternic labele, ca un pui într-un ou, până când oul ţestei mele s-a spulberat în ţăndări şi pe tot necuprinsul, aruncând lumină de flacără, cu labe de flacără, cu pântec de flacără, păianjenul şi-a întins stăpânirea...

M-am regăsit culcat cu faţa-n sus, încă paralizat, pe patul din dormitor. M-am ridicat în cele din urmă în capul oaselor, golit de orice gând. O lumină verzuie, stranie, venită de nicăieri se rotea în dormitor, aşa că puteam vedea feţele lucioase ale colegilor mei, dormind cu câte o mână sub cap. Am ieşit pe uşă. Am străbătut coridorul şi am ajuns la poarta de la intrare, ferecată toată cu scoabe şi ţinte de fier. Am deschis-o şi am respirat cu uşurare aerul proaspăt al nopţii. Am coborât scara arcuită, cu balustrade somptuoase. Clădirea conacului era luminată stins şi părea semitransparentă. Am înaintat spre havuzul cu statuie în mijloc. Am atins cu degetele

buza lui rece de marmură. Apa era neagră şi amestecată cu stele. Peşti ca de abur se mişcau lent pe fundul bazinului, neliniştiţi poate de faţa mea reflectată în apă. Mi-am privit mult timp în ochi imaginea răsărită din întunecime (erai tu, Victor, tu cel fără vârstă, tu dintotdeauna). Mi-am dat seama că încă visez când am privit statuia de bronz a nimfei. Lucind stins, întunecat, şi totuşi parcă luminată cumva pe dinăuntru, în grămada de bezne zdrenţuite a parcului, nimfa ridicase capul şi mă privea în ochi. Buclele, care îi acoperiseră mereu jumătate de obraz, erau acum, ca nişte şerpi de metal, răsfirate pe umeri. Bustul i se îndreptase, iar sânii păreau ascuţiţi şi agresivi. Nimfa ruga, implora. Ambele mâini erau întinse către mine într-un gest de o patetică nerăbdare. Degetele îi erau răşchirate, gata să-mi apuce şi să-mi sfâşie corpul, iar faţa contractată, cu ochii tulburi şi buza de sus zgârcită, arăta chinul dulce care precedă orgasmul. Tot florarul de curbe al corpului ei, plin şi zvelt în acelaşi timp, se-ntindea către mine într-o singură, dementă mişcare. Devastată de pasiune, dintr-o clipă într-alta părea că-şi va desprinde picioarele de soclu şi se va arunca asupra mea. În spatele ei, conacul părea că se umflă şi pâlpâie, ca o meduză veninoasă. Iar sexul nimfei, protejat altădată cu mânuţa, era acum descoperit, hidos, incredibil în monstruozitatea lui: pentru că, între pulpele pline şi delicate, nimfa avea un sex de bărbat, de satir gata de-mperechere. Am simţit brusc o greaţă cum numai în vis poţi simţi şi am luat-o la fugă spre conac, izbindu-mă din răsputeri peste faţă ca să mă trezesc. Am trecut de poarta ferecată şi m-am repezit pe scări în sus, sărind câte

două trepte şi simţindu-mi tot părul de pe corp zbârlit şi-ngheţat de groază. Treptele de lemn, stacojii, scârţâitoare, se întindeau din ce în ce mai sus, fără ca un capăt al lor să se poată străvedea undeva. Totuşi, într-un târziu, am ajuns în capul scării, singur şi dezorientat în lucirea lividă a becului care lumina slab o uşă cu belciug şi gemuleţ mânjit cu var. Am deschis-o şi m-am înfiorat. În cămăruţa violent luminată, pe scaunul de faianţă, stătea sora mea, care mă privea zâmbindu-mi ciudat. Pe podeaua de mozaic, în faţa picioarelor ei, se aflau, răsucite şi-mprăştiate, filme alb-negru, cu scene de familie în negativ. Pe un singur deget, arătătorul de la mâna dreaptă, mai avea un film făcut baston, lucios, lung de vreo jumătate de metru. M-a împuns cu el în piept, zâmbindu-mi mereu, până ce filmul, părând că pătrunde ca un pumnal prin pijamaua mea, s-a scurtat de tot. Durerea a fost însă atât de violentă, de parcă mi s-ar fi împlântat în inimă un cuţit. Am gemut şi am deschis ochii în lumina gri şi rece a dimineţii.

O vreme am rămas cu ochii în gol, paralizat de mesajul teribil al visului meu, împietrit încă de fascinaţie şi de groază. Nu ştiu de ce, îmi venea stăruitor în memorie aceeaşi imagine: patul meu devenea un mormânt străvechi, profanat şi dezvelit, aşa cum văzusem la muzeul de istorie, sub sticlă, iar eu eram scheletul spart, fărâmiţat, pământiu, una cu ţărâna, rânjind către tavan. Câteva cârpe putrede mă mai înfăşurau, ca nişte drapele dezolate, incandescente de rafalele de timp care vâjiau peste mine. Şi m-am gândit deodată că, acolo, în micul tumul din valea paradiziacă, un geamăn al meu, mumificat,

zăcea poate în aceeaşi poziție, rânjind la fel, dar cu orbitele şi cu cerul gurii prinse în lutul străbătut de vinişoare şi rădăcinițe.

Dimineața era splendidă. Ne-au fugărit vreun sfert de oră la înviorare, de jur împrejurul conacului (m-am uitat speriat spre statuie, dar nimfa redevenise inofensivă şi pudică), ne-au mai aliniat, am mai sărit ca mingea şi am mai mers ca piticii, după care ne-au dat, la cantină, cunoscutul ceai de zahăr ars (are sau n-are bromură?). În dimineața aceea, Manix, cu o mutră foarte stranie, de bețiv sau de posedat, congestionat la față, interpreta un soi de pantomimă ritmată, mişcând din gât şi din umeri, bătând cu lingurița în paharul de ceai şi, uneori, recitând câteva cuvinte. Un banc obscen şi stupid, care ar fi ocupat câteva rânduri într-o pagină de carte, era lungit de el la nesfârşit, înflorat şi construit cu volute şi brizbrizuri, decorat cu stucaturi şi ciubucării, până la pierderea completă a firului logic. Imediat după micul dejun aproape toată lumea s-a retras prin camere ca să vorbească despre marele carnaval al focului de tabără din ultima seară. De multe ori colegii mei evocau alte ultime nopți, din alte tabere, aducându-le la dimensiuni valpurgice: măşti, băutură, imense ruguri troznind şi punând flăcări pe fețele dimprejur, gagici dansând în sutiene cu paiete... profesorul de sport şi profesoara de engleză surprinşi pe masa de ping-pong... un tip de la Neculce ar fi avut patru gagici în aceeaşi noapte (ăsta, la viața lui, s-ar fi culcat cu 178 de femei)... Se frigea slănină, în chiar focul de tabără, câte o halcă picurătoare înfiptă-n crenguțe ascuțite... Se aruncau sticle goale de bere în perete... Ce mai, întotdeauna era nebunie.

Când m-am plictisit să-i mai ascult, după câteva ore de fanfaronadă monotonă pe fondul muzicii de la casetofon – *Hey babe, take a walk to the wild side...* –, am ieşit din dormitor ca o umbră. Nimeni nu mi-a dat atenţie, iarăşi, de parcă aş fi fost cu adevărat invizibil. Am umblat o vreme, fără ţintă, pe scările şi pe culoarele conacului. Unele uşi de la dormitoare erau întredeschise, lăsând să se vadă mai mulţi inşi aşezaţi faţă-n faţă pe paturi, trăncănind şi râzând, câte o fată făcându-şi unghiile, puştii bătându-se cu perne... Din tavane ningea tencuiala umflată şi cojită, tocurile uşilor aveau nenumărate înţepături, prin care se vedea lemnul putred. Aerul, în conac, părea întotdeauna albăstrui ca un fum de ţigară. Eram absolut singur, un nechemat, un strigoi. Ca să mai pot respira, în monstruoasa mea nefericire, o clipă şi încă o clipă, făceam un efort care altuia i-ar fi fost suficient ca să scrie o epopee, ca să scrie Cartea cea mare. Conacul, ca un ghioc huitor năpădit de furnici, mă respingea cu o putere de neînţeles. Am simţit deodată că mi se contractă venele gâtului şi am ieşit în imensa curte cu alei întortocheate, la soare şi la aer. „Labirint viaţa, moartea labirint / Labirint fără capăt, spuse magul din Hô", recitam cu voce tare. Am ieşit pe poarta de fier forjat cu deja murdara şi boţita placardă „Bine-aţi venit în tabăra Budila!" şi-am luat-o, mergând încet, cu capul în pământ, pe drumul dintre casele ţărăneşti şi fântânile cu căniţe de tablă, legate cu lanţ. Nici măcar localnicii care treceau pe lângă mine nu păreau să mă observe. Doar pe pragul vreunei porţi câte o fetiţă în rochie de stambă, cu un cântar şi un coş cu cireşe înainte, se uita lung după mine, cu ochi lărgiţi de o tristeţe atavică.

Am ieşit din sat şi am luat-o pe drumul asfaltat, mărginit de cariere de piatră şi meri prăfuiți. Câte o vacă duhnind a balegă rupea muşețelul de pe marginea şanțului. Eram tulburat, şi tulburarea mea din acele momente se suprapunea tulburării mai vaste şi mai adânci a jegoasei, oribilei vârste a adolescenței. Care nu era, la rândul ei, mai mult decât o vânătaie pe pielea acoperită cu lepră a vieții. Unde se afla Ieşirea? Pe unde se putea străpunge? Ce se află, nu simbolic, nu simplu joc culturalist, nu autosugestie, dincolo de această văgăună de pământ? Ce se află *în realitate* afară din latrina asta, din buboiul ăsta? Din greața asta? Cu moartea în suflet, înaintam pe traseul elastic dintre vezica urinară şi rect, într-un ținut scatologic şi fără speranță. Cerul se curba peste mine ca o diafragmă dincolo de care se aflau, poate, nişte plămâni şi o inimă, o gură şi doi ochi senini, iar deasupra un creier atotputernic, dar eu n-aveam să ajung niciodată în zona de deasupra, de dincolo. Aici, sub tone de mațe, în nesfârşită obscenitate, aveam să-mi trăiesc agonia. Sub soarele ca o pungă de fiere, sub stelele ca ganglionii intestinali...

După mai bine de o oră de mers cu capul în pământ am luat-o peste câmp până la valea plină de flori. Cerul albastru deschis, fulgerat de fluturi colorați, se arcuia peste vale ca un clopot de sticlă. Totul era feeric, ca într-unul dintre acele globuri în care ninge, şi la fel de neverosimil. M-am lungit în fața dâmbului pe iarba înțepătoare. Am mângâiat cu o ciudată voluptate, trecându-mi mâna prin gramineele şi trifoiul de deasupra, cocoaşa aceea ciudată. O râmă groasă şi umedă, cu vinişoare de sânge în pielea translucidă, s-a scuturat brusc şi s-a sorbit în pământ.

M-am ridicat şi, cu florile până la brâu, am coborât spre mijlocul văii. De departe mi-am dat seama că acolo, pe o suprafaţă destul de mare, toată vegetaţia era culcată la pământ, devenită un fel de covor împletit din fibrele tari ale tulpinilor, din frunze, din corole zdrenţuite şi împrăştiate. Era un miros de vegetaţie strivită, verde-nchis, care se ridica din pământ. M-am apropiat, şi atunci i-am văzut.

Stăteau goi, culcaţi pe spate, sub soarele fierbinte, ţinându-se de mână şi privindu-se-n ochi. Un abur de naivitate şi nevinovăţie le aurea feţele de copii şi totul era ca dintr-un vis vechi, care-ţi vine brusc în minte când stai în pat, după-amiezile. Pe când îi priveam fascinat îmi aminteam că undeva în hipotalamus există un centru al plăcerii, o grădină paradiziacă unde lumina orgasmului, aprinzând aerul în cercuri groase de aur, pierde orice căldură animală, trecând direct în spiritual şi cristalin. Icoana aceasta a unui erotism mai înalt – căci totul, totul era simetric, şi trebuia să te prăbuşeşti mai întâi în crevase de carne, pieliţe şi mucilagii ca să ajungi la sacralitatea plăcerii – mi se revela acum, barocă şi mişcătoare: doi tineri goi privindu-se-n ochi într-o vale plină de flori.

Nu mă mai interesa prea mult cine erau cei doi adolescenţi (căci nu erau cu adevărat Savin şi Clara, ci doar efigiile lor într-o mandală de curbe şi piele bronzată) sau dacă făcuseră dragoste. Poate că se iubeau doar privindu-se, ca în Donne, întinşi pe iarba strivită, somnoroşi, plăpânzi şi aurii, contemplându-se cu bucuria secretă, adânc imprimată în noi, de a-ţi regăsi sora sau fratele pierdut, femeia reprimată în orice bărbat şi bărbatul ascuns în orice femeie...

M-am retras uşor spre marginea văii, tulburat şi imposibil de trist. Abia când am ieşit pe şosea m-am dezmeticit, şi realitatea, cu merii ei şi vacile păscând pe marginea şanţurilor, mi-a răcorit ochii, mi-a pus ordine-n gânduri. Am străbătut, mergând automat, lungul drum sinuos care ducea spre tabără, fără altă dorinţă decât să dispar mai repede, să mă pulverizez, să mă pierd undeva în peisajul prăfos. Cu cât deveneam mai lucid, cu atât simţeam crescând mai mult în mine o disperare isterică, fără limite, de parcă maxilare uriaşe m-ar fi zdrobit încet, os cu os.

Cât de ciudat, cât de ciudat eram pe atunci! Ce moale, ce neformată, ce disponibilă era carnea psihicului meu! Testiculele mele aveau circumvoluţii, lobi şi ventricule, pe când creierul meu secreta spermiile visării. Înserările galbene care se aşterneau ca nişte cearşafuri pe blocurile vechi mă dureau de parcă ar fi fost propria mea piele şi simţeam casele părăginite ca pe nişte organe interne. Eram înăuntru şi afară, sus şi jos, asemenea unui embrion în burta neagră a lumii. Îmi închipuiam câteodată că sunt întors pe dos ca o mănuşă şi că lumea exterioară e sângele meu, plămânii, pancreasul, limfa, coastele şi vertebrele, pe când adâncul corpului meu e luminos, plin de soare, lună şi stele, orbitor de Dumnezeire. Visam extrem de des că pot mişca obiectele prin propria mea voinţă: ele ascultau de mâna mea întinsă şi se grăbeau să salte din locul lor şi să se apropie rapid de mine. Visam că am sâni şi vulvă, eram totul, bărbat şi femeie, copil şi bătrân, vierme şi Dumnezeu, totul învelit într-o febră năucitoare. Dar, deşi eram totul – câtă frustrare! câtă neîmplinire! câtă nebunie! cât dor! De parcă totul, ca să se rotunjească

într-un Hipertot de negândit, de neatins decât cu tentaculele fierbinți ale febrei și pasiunii, s-ar fi acuplat cu nimicul, cu vidul ruinat și viermănos. Eram bolnav de dorul de a deveni Dumnezeu. De când o celulă plină de vitelus din burta mamei mele fusese sfâșiată de o celulă flagelată din carnea tatălui meu, crescusem asimptotic, impetuos ca turnul Babel, ca Ullikummi, copilul de piatră, sfidând legea după care totul se ruinează și se lipește de orizont. Doi, patru, opt, șaisprezece, treizeci și doi, șaizeci și patru... Curând, foarte curând aveam să ating infinitul, Alef la puterea Alef, să mă agăț de poala lui Dumnezeu, să-l privesc adânc în ochiul lui triunghiular dintre sprâncene și să pătrund acolo ca un nou spermatozoid într-un nou ovul, ca să mă nasc din nou în lumea de lumină transfinită pe care biata noastră carne o presimte, o excretă, așa cum colțul urduros al ochiului excretă lacrima globulară, limpede și scânteindă. Aveam să fiu, crescând mai departe, crescând și crescând, nu Dumnezeu, nu Totul, ci Totul la puterea Totul și Dumnezeu la puterea Dumnezeu. Nu aveam cum să știu atunci că procesul e pulsatoriu, că oricărei creșteri îi urmează o descreștere, că tragedia arcului de cerc este universală și necruțătoare. Dacă m-aș sinucide astăzi, acum, dacă aș comite acum această inutilitate (pentru că, oricum, doar o codiță cenușie, de șobolan, va mai fi viața mea până la punctul final), aș spune că la șaptesprezece ani a fost apogeul vieții mele, acel *mezzo del camin*, în care a trebuit să cunosc mașinăria greoaie, butaforică, obscenă, mașina de tocat carne făcută din carne a *lume–infern–purgatoriu–paradisului* sau a *spațiu–timp–creier–sexului*, și a trebuit să presimt sfârșitul creșterii. Atunci

am fost în vârf, atunci m-am poticnit, în infinita mea transgresiune, de un idol barbar şi mizer, de o icoană blasfematoare şi stridentă, de un strigoi scălâmb numit Lulu. L-am văzut deodată în fața mea, pe vremea aceea, când nu distingeam între mocirlă şi lumină, în locul acela numit Budila, budă împuțită şi plină de viermi, dar şi fantastic Buddha plutind pe un lotus de perlă deasupra apelor întunecate, i-am văzut buzele rujate, fățarnice, apropiindu-se de ale mele, am simțit în nări moscul evaporându-i-se de pe gâtul pudrat – şi am căzut, şi arcul a început să coboare. Odată cu el cobor şi eu, tot mai adânc, urmez magistrala Lulu, înaintând prin carnea minții mele, adâncindu-mă, străbătând ca fulgerul cele şase straturi de neocortex, intrând în creierul mediu, în talamus, încolăcindu-mă în jurul centrilor furiei, durerii, orgasmului, repulsiei, amețelii şi pierzându-mă în creierul primitiv, în sălaşul riturilor, măştilor şi ciclurilor, unde, ca un abur mecanic, ca un abur arhitectural, ca un abur structurat şi complicat precum universul, sufletul sublimează din trup. Tot mai adânc, tot mai fierbinte, tot mai imposibil de respirat.

Prietene, scriu mai departe în cămăruța cu sobă încinsă, cu fereastră prin care se văd munții, la fel de cețoşi şi-ndepărtați ca tot ce există pe lume. Rătăcesc seară de seară prin holul înghețat, printre mobilele reci şi greoaie, privesc prin geamuri cum cade zăpada în lumina vreunui felinar. Vorbesc uneori cu glas tare, pe când aprind focul în sobă, pe când păşesc de-a lungul marelui bufet, trăgând o linie cu degetul prin praful de pe luciul lui. Merg la baie, în cămăruța strâmtă şi înaltă în care bazinul closetului

bolboroseşte stins, ca să mă privesc în oglindă. Încremenită în straturi nesfârşite, transparente şi înfoliate, imaginea bărbatului tânăr care, în amurgul luminos al iernii, se uită în propriii săi ochi în oglindă are ceva străvechi, legendar, ca de stampă veche. Stăm încremeniți, fascinați, privindu-ne-n ochi ore în şir, pe când se face tot mai frig şi mai întuneric. Oglinda se abureşte, cafeniul se-ntinde tot mai mult pe argintul ei, urmat de un bitum dezolat în care mai lucesc doar ochii tăi, Victor. Ochii tăi deodată lărgiți, cu pupilele înghițind tot irisul şi făcând întuneric în sala înghețată. Mă-ndrept pe bâjbâite spre cămăruța mea, unde lumina albastră, vuitoare, a focului din sobă aruncă raze pe pereți. Intru în pat, trag pătura peste cap şi mă prăbuşesc, abrupt, în vis. De ce mereu aceleaşi rețele subterane? Aceleaşi cabine verzui în grote cu apa până la glezne... Aceleaşi receptacule de faianță în care picură stropi strălucitori din stalactitele tavanului. Aceleaşi conducte-mpăienjenite, cu mari robinete mâncate de rugină, cu smoala şi cartonul pleznite în jurul lor. Aceiaşi şobolani semitransparenți furişându-se în cotloane...

Ațipisem aproape azi-noapte şi începusem deja să schițez, din petele fosforescente de sub pleoape, un scenariu hidos. Mi se părea că sunt încuiat pentru totdeauna în cabina unui closet de țară. Pe pereții de scânduri văruite încremeniseră păianjeni sferici cu picioarele întinse. În tavan pâlpâia un bec chior, atârnat de o sârmă. Pe jos, pământ. Dincolo de uşa cu zăvor primitiv, de lemn, se-ntindea noaptea fără capăt, iar înăuntru – eternitatea. Ştiam, în coşmarul meu, că niciodată nu voi mai ieşi de-acolo, că voi încremeni în lumea aceea sordidă de un metru pătrat

vremuri nemăsurate, până la putrezirea înseşi ideii de timp. Mă pregăteam să înfrunt cu dârzenie primele mii de mii de eoni, când deodată o agitaţie dintr-un colţ mi-a atras privirea până atunci împietrită. Sub bucăţile de hârtie de ziar înfipte-ntr-un piron se căsca într-una dintre scânduri o gaură neagră, umedă şi jegoasă, o crăpătură de infern, din care veşnic ieşeau două labe groase şi puternice de păianjen. Acum îl vedeam prima dată întreg, diavolul de antracit, încordat şi puternic, de neoprit, cu veninul curgându-i în picuri galben-verzui de pe chelicer. Maşinăria păroasă, cu căngi şi pârghii ascuţite, se repezise fulgerător, balansându-se pe fire, către un fluture minuscul, o molie albă, catifelată, care-şi lipise o aripioară de vălătucul de pânză de păianjen din jurul crăpăturii, pe când cu cealaltă flutura ca un evantai, aruncând puf sidefiu în aer. Nu-mi puteam lua ochii de la lupta oribilă. Păianjenul nu se grăbea. Cu câteva fire şi-a priponit bine victima de plasă, a anihilat zbaterea aripii libere, iar apoi, lucrând gheboşat, târându-şi burta moale pe deasupra şi pe dedesubtul fluturelui, a început să-l înfăşoare cu grijă în propriile lui aripi până l-a transformat într-un pachet lunguieţ, din care se mai zăreau doar ochii fosforescenţi şi trompa răsucită. După ce a mai retezat câteva fire, monstrul a apucat pachetul de forma unui prunc înfăşat şi l-a târât în gaura dintre scânduri. Acolo îngerul cu ochi strălucitori, cu ochi care aruncă foc, dar învins, paralizat, doar ochi lărgiţi de groază şi fascinaţie, avea să fie batjocorit, înţepat, supt, sodomizat, torturat, supus altor grozăvii pentru care oroarea nu are cuvinte, şi asta etern, fără milă, fără speranţă, fără sfârşit. Acolo, ochi în ochi cu călăul său,

în noaptea bestială, colcăitoare. Şi deodată, fără tranziţie, cutremurat încă de vis, incapabil să-mi dau seama dacă m-am trezit sau am pătruns în altă încăpere a minţii mele, am simţit căldura şi moliciunea aşternuturilor şi am perceput ceea ce, la început, am luat drept ţipetele sfâşietoare ale fluturelui martir. Dar de ce oare străbătea prin ele atâta voluptate? Străpuns de acul îngheţat, ţinut strâns între labele păroase, dizolvat interior de saliva otrăvitoare, îngerul gemea de plăcere. Căci auzeam din nou zgomotele de dragoste din camera de sub podeaua mea. Implorare, suferinţă, satisfacţie, deznădejde, dizolvare într-un orgasm copleşitor. Femeia repeta, răvăşită, numele celui care o pătrundea: „Victor!“ Dumnezeule, am visat sau am trăit orele care-au urmat? Dacă am visat, visul meu m-a impregnat de miros de femeie şi mi-a îngreunat muşchii şi oasele; dacă a fost realitate, am perceput-o cu un câmp de conştiinţă îngustat, redus la senzaţii, la culori stinse, la sunete înăbuşite. Nu ştiu cum am ajuns dedesubt, la uşa lor, mare, stacojie, buretoasă de-atâtea ploi şi viforniţe. Nu ştiu cine mi-a deschis, cine m-a condus în camera aceea intimă, luminată de o veioză pusă-ntr-un colţ şi acoperită cu o bucată de mătase roşie. Femeia era lungită pe cerga de pe patul foarte jos, goală, cu pubisul întunecat, cu faţa pierdută în valuri de lumină roşie. Pe el nu mi-l pot aminti. Ore şi ore, până spre dimineaţă, am posedat-o amândoi, înfăşuraţi în parfumul sexului şi subţiorilor ei, goliţi de personalitate, de amintiri, de gândire, de voinţă, eliberându-ne în ea de substanţa fiinţei noastre. Ceea ce în adolescenţă părea o halucinaţie copleşitoare şi de neatins, ceea ce atunci era psihic şi fabulos, se petrecea acum aievea,

femeia era acum nu o entitate obsedantă, ci un mic animal excitat, făcut din curbe moi: umeri, sâni, pântec grăsuț, genunchi băiețești și labe ale picioarelor cu unghii făcute, fese umede de sudoare. Concretă, ușor de prins în brațe, egală cu noi în voluptatea supunerii și dominației... Zorii începeau să dilueze spre albastru întunericul din geam când am urcat iarăși în camera mea și m-am prăbușit în așternut. O zdrențuială acră și pâsloasă de vise m-a însoțit până dimineață.

...„Câte nopți pentru o singură dimineață!" Scriu de mână, prima dată după atâția ani în care zgomotul sacadat al mașinii mele de scris mă izola și, asemenea cartonașului pe care-l privește cel ce se autohipnotizează, îmi fixa conștiința în zona precisă a fabulației. În locul unui covor mecanic împletesc acum, cu o răbdare maniacală, un covor manual de vene și nervi, al cărui spate îl văd doar eu, ale cărui conexiuni încâlcite și de neurmărit, ale cărui noduri, ganglioni, varice sunt propria mea alcătuire anatomică. Tu, Victor, singurul meu cititor, prietenul meu de dincolo de sticla oglinzii, nu vezi decât textul, ochiurile lui regulate, încropind un desen înșelător. Ignori că un rând de pe prima pagină comunică prin intermediul esofagului meu cu un cuvânt de la pagina 40 și că nervii mei cranieni scurtcircuitează simboluri și aluzii. Asemenea homunculului care se-ntinde pe emisferele cerebrale, îmi întind și eu sub scoarța textului fruntea-ncrețită, gura căscată, limba întinsă pe douăzeci de pagini, trupul mic și ridicol (dar palmele cu falange enorme, făcute parcă să susțină arcul de piatră al povestirii). Sunt totuna cu textul care mi s-a lipit de corp și mă-nveninează. Scriu mai

departe, cu pixul, în fața ferestrei prin care se zăresc munți vârstați de zăpadă. Din când în când se aud, îndepărtate, vocile tâmplarilor care repară o vilă de lângă cantină, sunetele limpezi ale ciocanelor lovind în cuie. În curând va fi ora prânzului. De zile întregi îmi măsor timpul după orele de cantină, asemenea pensionarilor din aziluri. Dimineața scriu, după-amiezile urc puțin prin pădurea tăcută, serile răsfoiesc câte-o carte în singurătatea țiuitoare. Nu ştiu ce poate urma, dar ştiu că nu va mai urma viața mea obişnuită din miezul oraşului, cu zilnicele certuri cu Delia şi zilnicele drumuri cu maşina până la Uniune. N-o să mai apar la televizor la emisiunile literare. N-o să mai scriu nimic, niciodată. Tâmpita trilogie despre Dionisie Rădăuceanu o să rămână doar în două volume, şi tot ce regret e că le-am publicat şi pe alea. (Dar povestirile mele erau bune, şi asta nu mi-o poate lua nimeni.) Ce mai contează? Nevroza mea a avansat insuportabil în ultimii ani şi probabil că o aruncare de la fereastră sau o incendiere, stropit cu benzină, ori altceva, şi mai atroce, ar fi fost oricum sfârşitul. Un eşec aici, la Cumpătu, ar fi acelaşi lucru. Poate că totuşi vindecarea este posibilă, acum, ca o ultimă şansă. Închis în odaia asta minusculă, retez acest text din carnea minții mele cum mi-aş extirpa singur, în oglindă, o tumoare monstruoasă. Simt aici o traumă veche, înşelătoare, ascunsă în mii de straturi de pieliță, orbitoare ca perla între limbile scoicii. Cu cât mă-nverşunez mai tare asupra ei, cu-atât mă-ngrozeşte însă gândul că nu retez o tumoare, ci un organ vital, ca şi când textul meu ar fi adevărata mea ființă, iar eu însumi – doar o iluzie.

În după-amiaza dinaintea închiderii taberei, țicniții mei de colegi zăceau pe paturi, trăgând din țigări și pălăvrăgind. Titina nu făcea decât să râdă ca o oaie isterică la poantele celorlalți. Măgălie era destul de sărac cu duhul ca să răspundă și de zece ori când îl strigau șmecherii, Lulu, Cici sau mai ales Bazil, ca să-i mai joace vreo festă. Debitau compulsiv obscenități și tâmpenii, fără măcar să fie obsedați sexual, doar din puțoism și plictiseală. Atâta știau. „Mă-ta se regulează pe chifle“, îi arunca unul celuilalt. „Mă-ta pe cârlige de rufe“, răspundea celălalt, și o țineau tot așa până când unul dintre ei se enerva și putea ieși câte-o încăierare. Deodată îi vedeai că se înroșesc și tremură de furie. Până la urmă se apucau de păr și se tăvăleau penibil pe jos. Se despărțeau roșii, gâfâind și lăcrimând, iar apoi fiecare se lăuda că l-a aranjat pe celălalt. De obicei, când se săturau de bancuri treceau la discuții serioase, care în cazul lor se limitau la un singur subiect: muzica rock. Erau realmente formidabili când venea vorba de muzică. Făceau concursuri pe tema asta, Buzdugan scrisese sub ochii noștri pe o hârtie patru sute de nume de formații. Pentru numele baterisului de la „Chicago“ s-au pariat cinci sute de lei, ceea ce pentru mine era o sumă de necrezut. Tot timpul îl apuca pe câte unul cântatul la o chitară invizibilă, strâmbându-se și tremurându-și mâna dreaptă pe stomac, ca și cum ar fi manevrat vibratorul. Altul făcea pe bateristul, lovind în cinele imaginare și scoțând printre dinți țâstâitul măturicilor.

Acum însă stăteau lungiți pe spate, de-a curmezișul paturilor, cu gâtul frânt de pernele sprijinite vertical de pereți, și lălăiau fără chef. După ce-au mai zăcut puțin,

cu cămăşile ieşite din pantaloni, au început să se scoale unul câte unul, întinzându-se, şi să se-apuce să-şi caute ţoalele bune prin cuşete. Tuburi de spray nu se găseau atunci pe toate drumurile, aşa că puţinele disponibile au fost folosite de toată lumea până s-au terminat. După ce şi-au tras pe ei tangalejii şi cămăşile înflorate, după ce şi-au lustruit pantofii „de peşte“, cei mai mulţi s-au cărat la femei, în dormitorul din aripa cealaltă a conacului. Am rămas cu Papa, cu Angeru, cu Titina şi cu Gămălie. Mai târziu a intrat şi Savin pe uşă, a zis doar „Salut!“ şi s-a trântit pe pat, ca să frunzărească una din cărţile lui despre OZN-uri. Mi-a venit brusc în minte valea verde şi înflorită, transparentizată de soare şi fluturi, cu cele două corpuri goale în mijloc. Nu mă puteam însă concentra, pentru că mă bruiau imbecilii din dormitor, care dezbăteau cu neaşteptată pasiune problema dacă tipa pe care-o s-o ia de nevastă se cuvenea să fie fată mare sau nu. Mintea lor supura, avea acnee ca şi pielea de pe frunte şi de pe obraji. Buzele crăpate de o fierbinţeală obscenă şi ochii tulburaţi, ca de vite, aveau sub ţeastă corespondentul unor comenzi imperioase, unor curente de voinţă cărora nu puteai să nu li te supui, dar pe care nu le înţelegeai, nu le desluşeai nici originea şi nici scopul. Cât despre obiectul lor, femeia generică, infinită, fără însuşiri, ea nu era decât o învălmăşeală de aburi otrăviţi: poftă, spaimă, ruşine, nebunie, viitor de neconceput. Totul în tine, nimic în afară, de parcă pulpele, sânii şi buzele fetelor nu ar fi fost decât semnele declanşatorii ale femeii interioare, care, urlând ca un siamez rupt cu forţa din carnea fratelui său, se chinuia să se nască din fiecare dintre ei. Zăceau pe paturi ca nişte gravide,

inconştienți ca pupele care se schimbă-n fluturi, zămislindu-şi fiecare femeia lăuntrică, hipnotizați de masca ei, de atitudinea ei hieratică, de cruzimea din ochii ei. Ea nu avea nimic de-a face cu femeile reale, ci se-nfiripa din molozul de pe fundul neuronilor care se limpezeau la acea vârstă de sus în jos, ca nişte fiole, din fibrele musculare slăbite de pasiune, din canalele limfatice, din plexurile nervoase, din glandele endocrine. Bancurile stupide descriau hărți fabuloase ale măruntaielor ei, adevărate ținuturi subterane, luminate de sorii crepusculari ai ovarelor: „Cică un tip se însurase şi nu ştia cum să afle dacă nevastă-sa e fată mare. Fii atent cum faci, îi zice maică-sa. Îi bagi acolo o monedă de trei lei. Dacă intră înseamnă că nu e fecioară. În noaptea nunții, tipul urmează sfatul, dar banul alunecă şi cade înăuntru. Tipul bagă mâna să-l scoată, până la încheietură, până la cot, până la umăr, şi în cele din urmă intră cu totul. Merge el ce merge pe-acolo, până când, într-un târziu, întâlneşte un general. N-ați văzut cumva un ban de trei lei? îl întreabă tipul. Dar dumneata nu mi-ai văzut regimentul? întreabă generalul..." De fapt, în reveriile lor cele mai adânci, adolescenții se imaginează mereu reduşi la esența esențelor tainei sexuale: sunt spermatozoizi înotând fericiți către imensul astru de cleiuri şi pielițe care-i cheamă printr-o chemotaxie magică, imperioasă, distrugătoare...

De câtăva vreme rămăsesem cu ochii în gol, atent poate doar la insinuarea serii în aerul care prindea un iz cafeniu. Departe, în sala de discotecă, începuseră să încerce microfoanele „Alo. Alo. Se-aude? Pâf! Pâf! Unu. Unu. Unu, doi, trei, patru. Se-aude?" După câteva clipe, brusc,

o muzică luată de la mijloc își rostogoli pentru scurtă vreme huruitul, ca să se curme la fel de brusc. Pe culoare se auzeau tot mai des voci și râsete. Asta i-a făcut și pe cei care mai rămăseseră în dormitor să se schimbe și să plece cu toții către zonele mai fierbinți ale taberei, unde se pregătea marele bal de sfârșit. Rămas singur, cum fusesem în fiecare seară, am mai stat vreo jumătate de oră, până când singurătatea s-a îndesit și mi-a devenit insuportabilă. Poate că aveam să mai trăiesc încă douăzeci de ani cu acest țiuit în urechi, huietul camerelor goale. Acasă, când nu-mi mai suportam singurătatea, după ce citeam ore în șir până la împăienjenirea ochilor și refuzul minții de a mai înțelege, ieșeam și mă plimbam pe străduțe necunoscute, cu clădiri vechi, năruite, cu ziduri galbene lucind ca sodiul în amurg, cu castele de apă profilate pe întunericul grena ca niște ciuperci fărâmicioase. Deznădejdea îmi devenea atât de mare, pe când mă afundam pe străzile pustii, pe când traversam maidane spectrale, cu carcase de mașini de gătit azvârlite pe grămezi de gunoi, încât aș fi vrut să abandonez deodată totul și să mă las încet la pământ, la rădăcina vreunui calcan smolit și vârstat de mulțimea șuvoaielor de urină, să mă culc pe o rână și să putrezesc acolo, să rânjesc acolo, să mă destram și să mă fac țărână și cârpe împuțite și oase galbene, sparte... Numai versurile pe care le repetam în gând mă apărau, îmi dădeau curaj și mă făceau să visez la orele când, în altă singurătate, sub soarele negru al inspirației, aveam să-mi plătesc biletul, să-mi răscumpăr viața preschimbând-o în Carte.

N-aveam de ce să mă schimb pentru serbare. Nici nu aveam cu ce. Țoalele mele erau destul de jalnice și mai ales

puține. Aveam doar trei cămăși, dar pe două dintre ele aproape că nu le purtam. În schimb, cea prăzulie se rupsese la mâneci de-atâta purtat. Aveam o singură pereche de pantaloni și o pereche de pantofi. Era un chin pentru mine să-mi cumpăr haine. Chiar și la șaptesprezece ani mergeam tot cu mama în oraș și mă scârbea atât de mult să intru în magazine și să încerc pantaloni în jegoasele cabine de probă, unde stai în chiloți, cu cămașa fluturându-ți peste șale, suportând ca tot felul de inși să se holbeze la tine prin draperia mereu prea îngustă, că îmi luam prima pereche care mi se potrivea cât de cât. Mama mă băga numai prin hrubele întunecate de pe Lipscani, pe care le știa ea din tinerețe, și cum intram eram luați în primire de șmecheri burtoși în halate albastre, cu creionul după ureche, cu disprețul țâșnindu-le ca transpirația prin pori. Puțea a stofe și a excremente de șoareci. Scăpam repede de grija cumpărăturilor. La școală purtam uniforma, din acel material aproape miraculos de prost, care făcea genunchi și pe speteaza scaunului, iar în rest nu mă duceam nicăieri, nu ieșeam decât serile, când tot nu conta. Nu râvneam evazații colegilor mei, nici cămășile lor cadrilate, pur și simplu fiindcă nu credeam că ar fi fost posibil să am și eu vreodată așa ceva, după cum mi se părea absurd gândul că aș putea să am vreodată magnetofon.

Așa că mi-am lustruit doar puțin pantofii. Pe când făceam asta deasupra unui ziar întins într-un colț al dormitorului, amuzându-mă cum stropi de cremă neagră de pe peria îmbâcsită punctau fața Tovarășului, care făcea cu mâna într-o poză de pe prima pagină, am auzit apropiindu-se pe culoar hohote și strigăte deșucheate, asemenea

celor scoase, în westernuri, de banditii care atacă o diligență. Ușa s-a trântit de perete și, în șir indian, toată gașca a intrat ca pe o scenă de cabaret, cântându-mi, ca de fiecare dată, *What's a nice kid like you / Doing in a place like this?* Fiecare dintre ei țopăia și dansa rotind între degete, pe deasupra capului, câte o cârpă parfumată. „Salut, salut, Victoraș, de lăbuță nu te lași?" strigau, trecându-mi pe la nas lucrurile acelea impregnate de mosc, care nu erau altceva decât niște chiloți negri de dantelă, un sutien, o fustiță mini, niște ciorapi de damă, un furou și alte asemenea chestii. Am rezistat câteva momente, înjurându-i în gând, dar când s-au apucat să-mi mângâie obrazul cu chiloții ăia obsceni am sărit în sus și am fugit din cameră în râsetele tuturor. „Jigodii ce sunteți, jigodii imbecile", repetam aproape cu voce tare de-a lungul culoarelor pustii. Mă simțeam jignit, îmi simțeam pulsul în tâmple și tot interiorul pieptului fierbinte și vâscos. Atât ceream de la ei: să mă lase-n pace. Să mă lase în nebunia mea. Cu ce eram vinovat dacă aveam o nebunie diferită de-a lor? Mă strângeam cât mai mult în mine, ca să ocup cât mai puțin loc, îmi făceam vizuina acolo unde nimeni nu ar fi stat, de ce veneau peste mine și acolo? „Lăsați-mă-n pace! Lăsați-mă *dracului* în pace!" strigam pe coridoarele pustii și în sălile înghețate în plină vară. Am ieșit, căci mă înăbușeam, pe ușa principală și am coborât scările înghiocate și maiestuoase. Coborând treptele, mângâiam cu palma spinarea balustradei: cât de sfărâmicioasă! ce încrustată de licheni! Totul era putred în conacu-ăsta de țărână aglutinată. Șobolani, libărci, urechelnițe săpaseră milioane de galerii și pori în lemnărie și-n stucatură. Fețele heruvimilor erau mâncate

de lepră şi scrofuloză. Amforele din capul scărilor erau atât de triste, de scrijelite, de galben-verzui, încât nu puteau conține decât mumiile prăfoase ale unor copii morți de sute de ani. Conac al putreziciunii! Curentul de pe culoare nu putea fi decât timp înghețat, timp galben ca amurgurile de iarnă. Până şi vopseaua picturilor de pe pereți, închipuind scene enigmatice din vreo carte sfântă, făcuse viermi şi transmuta, lent, în asfalt. Am trecut de nimfa de tuci fără s-o privesc, luându-mă după zgomotele pe care le auzeam undeva în față, în întunericul catifelat cu grena al serii. Am văzut de departe umbra ca de smoală a rugului înălțat pe terenul de sport. Deasupra vârfurilor de brazi ardeau stelele, cu o lumină albastră. Dintotdeauna îmi plăcuse să-mi dau capul mult pe spate şi să privesc harta cerului, cu țări, continente, insule şi dominioane de stele. Unele mari cât nişte ochi şi aruncând limbi de foc, altele risipite ca făina pe bleumarinul iluminat. Privindu-le, simțeam lumina lor adiindu-mi pe față caldă şi parfumată ca un vânt de primăvară, şi-mi plăcea să-mi văd în imaginație fața străvezie, ascuțită, devenită bleu deschis ca un ochi întors către cer. Capul meu devenea un ochi albastru privind cerul, ochi de care atârna codița neagră a trupului.

În jurul mormanului de cetină care avea să devină focul de sfârşit al taberei se adunaseră deja aproape toți elevii şi profesorii, unii aşezați pe băncile tribunei, dar cei mai mulți în picioare, umblând de colo-colo sau pălăvrăgind în grupuri mici. Două mese lipite, acoperite cu pânză roşie, alcătuiau un mic prezidiu. Îngrămădite pe ele se aflau obişnuitele termosuri, treninguri, insigne şi diplome care urmau să se dea ca premii. Locul era luminat slab de câteva

becuri galben-murdare, aşa încât cele două porţi de handbal de la extremităţile terenului asfaltat abia se zăreau, confundându-se cu propriile lor umbre. Puştii din ciclul inferior se fugăreau, se apucau de gât, se tăvăleau pe iarba de la marginea terenului, ţipând cu vocile lor piţigăiate. Fetiţele se ţineau deoparte, îmbrăcate frumos şi bine-bine pieptănate, şoptindu-şi mereu câte ceva la ureche şi râzând. Îmi plăceau atât de mult fetiţele astea de nouă sau zece ani, graţioase ca desenate cu peniţa, imitând domnişoarele mari în conversaţii „serioase" sau, dimpotrivă, sclifosindu-se şi pelticindu-se... Arătau uneori mature, închise într-o enigmă care deja era trista umbră a lunii, a femeii şi a fecundităţii pe feţişoarele lor, dar dacă stăteai de vorbă cu ele îţi dădeai imediat seama că erau copii, copii care desenau încă prinţese colorate în caietele de matematică... Privindu-le, uram şi mai mult urgia hormonală, dezastrul care în douăzeci de ani avea să le preschimbe în femele putrede de lascivitate, în cucoane snoabe, în gospodine şleampete, în profesoare refulate, în intelectuale masochiste, în muncitoare spurcate la gură, măritate, divorţate, gravide iar şi iar, înghiţind la anticoncepţionale, schimbând la tampoane, primenind la scutece, mâncându-şi cu toatele bărbaţii, golindu-i de pasta cenuşie din ţeastă. De ce trebuiau să cadă? De ce măcar unele nu puteau rămâne mereu aşa, naive, graţioase şi senine? Căci numai fiinţa lor cunoştea minunea asta: corpul care se confundă perfect cu sufletul. De ce, pe când viermele hidos devine fluture, fetiţele, fluturi gingaşi, trebuiau să se schimbe în larve păroase, procreatoare şi rapace? Timpul şi sexul triumfau mereu, aliaţi, împotriva corporalului şi minţii. Nubila, goală şi cu părul

de aur, era mereu înşfăcată de scheletul rânjit care-i strecura un genunchi osos între pulpe şi-i arăta triumfător clepsidra. Mereu fecioara era înjunghiată şi însămânțată de către moarte, de moartea vicleană, abominabilă, care e sexul. „N-avea grijă, că tot într-un pat ajunge şi ea..." Da, toate aveau să ajungă într-un pat, un pat nupțial, dar care n-avea să fie decât, travestit, catafalcul.

Mă plimbam cu mâinile în buzunare de la un grup la altul. Le-am recunoscut la o margine, pe banca de jos a tribunei, pe fetele noastre, aranjate şi înțolite mai mult ca oricând, uitându-se plictisite pe sub gene. Chiar şi în lumina pâlpâitoare şi palidă puteai să-ți dai seama de sclipirea culorilor de pe pleoapele lor, de pe umerii obrajilor, de roşul puternic, unsuros, al rujului de pe buzele lor. Pe tricouri, pe bluze şi pe rochii îşi cususeră paiete cu ape verzi-albastre sau mov-indigo, care ardeau brusc într-o rază favorabilă de lumină. Unghiile le erau lăcuite, chiar şi cele de la picioare ale fetelor care veniseră în sandale. Când am trecut pe lângă ele, făcându-mă, ca de obicei, că nu le remarc, am pătruns într-o sferă difuză de parfum greu, uleios, cu ceva josnic în el, dar şi nostalgic, ciudat de dulce. M-am înfiorat tot. Unde mai simțisem acel parfum? De câteva ori, consecutiv, creierul meu a ştiut şi-a uitat. Şi brusc, când nu mai speram să conştientizez acea clipă unică din trecut, care niciodată nu avea să se reîntoarcă, suferința aceea violentă şi triumfătoare a cărnii, am rămas țintuit pe loc, căci am revăzut, din adâncul adâncului copilăriei mele sau de şi mai departe, fereastra colorată unde, pe viscol, s-a arătat un chip arlechinesc, o fată îmbujorată, cu ochi întunecat-sclipitori, cu confetti în părul tuns scurt şi cu buzele rujate în formă de inimioară. Atunci, odată cu

aburul răbufnit pe fereastra deschisă, nările mele, înfundate în fularul tras până sub ochi, au prins o şuviţă caldă de parfum, rămasă undeva, într-o cameră minusculă a minţii, alături de râsul răsfăţat al fetei costumate în paj şi de o arietă la fel de vagă şi evanescentă ca şi parfumul. (Şi – drace, acum îmi dau seama! parcă m-a izbit amintirea, ca o subită rafală de vânt – pe fata cu trăsături de băiat melancolic o chema Lulu! O strigase cineva din adâncul sălii de bal încărcate de serpentine şi confetti multicolore, o voce care acum câteva clipe mi-a sunat în urechi, nealterată de trecerea vremii, cu limpezimea teribilă cu care, nopţile, te auzi uneori chemat pe nume: „Lulu, ai înnebunit? Închide geamul şi vino înăuntru!...") Fereastra se-nchisese foarte repede la loc şi se-acoperise sub ochii mei de flori de gheaţă, pentru ca viforul să şteargă imediat orice urmă a ei. Stăteam în zăpadă, în paltonaş, cu mâna în mâna tatălui meu, şi un tramvai străvechi se apropia încet, clătinându-se pe drumul lui singuratic, luptându-se cu zăpada. Tatăl meu era o statuie ninsă, ameţitor de înaltă.

M-am aşezat pe o bancă. În seara aceea avea să se termine infernul de la Budila. Chiar de a doua zi, singurătatea mea, altădată atât de temută, dar acum ciudat de ispititoare, avea să redevină completă. Voi fi iarăşi străbătătorul locurilor virane, al stradelelor uitate, al piaţetelor încremenite în soare şi praf, voi urca iarăşi pe scările blocurilor vechi, voi descoperi din nou, în cartiere neumblate, stranii grupuri statuare... Voi avea iarăşi senzaţia că am mai fost pe-acolo, că totul are un înţeles simbolic, adânc, doar mie revelat. Voi recita iarăşi, cu voce tare, versuri pe care pereţii zugrăviţi ieftin ai ruinelor mi le vor întoarce prin aerul

saturat de moloz sclipitor. Voi fi iar *văduvitul, sumbrul, în veci neconsolat prinț aquitan*... O bucurie tristă îmi însoțea reveria, așa încât abia mi-am dat seama când s-a aprins focul de tabără. M-am dezmeticit când am văzut întregul rug, înalt de câțiva metri, cuprins până în vârf de limbi răsucite, roșii-portocalii, de flacără troznitoare. Acele de brad, transformate în scântei, se repezeau cu sutele în sus, pierzându-se-n noapte. Becurile care până atunci luminaseră tremurător terenul fuseseră stinse, așa că singur focul, troznind sub stele, rămăsese centrul transparent și vioi al universului. M-am apropiat și eu de el cu aceeași fericire atavică pe care o vedeam pe fețele roșii, încinse, ale tuturor. Nu ne puteam sustrage hipnozei flăcărilor. Toți priveam țintă la arhitectura mereu schimbătoare a limbilor de gaz inflamat, când galben, când verde, când albăstriu, când roșu ca sângele. Ne-am așezat pe jos, trăgându-ne cât mai aproape de crengile încâlcite, linse de foc, până la limita la care abia mai suportam fierbințeala. Puștii țopăiau ca nebunii, urlând și chiuind, încercând să ațâțe cu crenguțe incendiate focul. Transformau în jar incandescent vârfurile bețișoarelor și alergau prin noapte, rotindu-le repede și închipuind astfel cercuri și elipse fluorescente. În ce cavernă mai trăisem cândva lumea asta mică adunată în jurul focului, pe când restul lumii rămânea în stăpânirea-înghețată a stelelor?

Ieșiseră, firește, la iveală chitarele și toată lumea cânta veșnicele cântece de tabără, sentimentale și dulcege, totuși cu ceva amar în ele – tristețea creolă a întâlnirilor și despărțirilor. Fetele și băieții care se iubeau în câte o tabără știau de la-nceput că nu va dura, că vor rămâne

un mic nume într-o cutiuță cu fleacuri a minții celuilalt. Schimbau adrese şi telefoane, dar foarte rar se mai căutau, şi chiar dacă o făceau îşi dădeau repede seama că farmecul se destrămase şi că tabăra unde se petrecuse legătura lor avea să rămână o lume rotundă ca o perlă şi la fel de ireală. Câte o fată lua chitara şi, cu o voce mâțâită, aproape de neauzit, dar cu o față senzual-tristă – cu cât mai senzuale buzele, cu atât mai nefericiți ochii – începea un fir de cântec trăit până la ultima vibrație: „Iubitule, eşti steaua mea polară..." Ştiam că totul e o prostie fără nici un sens, ca vorbele unui bețiv, dar eram eu însumi beat, eu însumi mă legănam şi cântam cu ei. Aş fi vrut să-mi deschid țeasta şi să-mi jupoi creierul de straturile de cortex, să arunc la gunoi, ca pe o placentă băloasă, substanța aia încrețită care dă seama de toată nefericirea noastră, să dau drumul pe un canal barierei aceleia interpuse între viață şi noi înşine. Aş fi vrut să păstrez doar creierul primitiv, să mă topesc de dragoste şi să mă învinețesc de ură, să salivez, să gâfâi, să tuşesc, să strănut, să sughit, să-mi bată inima şi să-mi filtrez sângele prin rinichi şi să-mi omor microbii în limfă, totul împreună cu toți, cu grupul, cu gaşca sau cu familia sau cu neamul sau cu specia sau cu lumea vie sau cu Dumnezeirea, doar să nu mai trăiesc schizofrenia gândirii, acest mizerabil pseudonim pentru singurătate.

Am rămas câteva ore lângă rugul imens, care continua, cu nemaipomenită furie, să arunce spre stele cetină incandescentă. Se dansa în jurul lui. Focul muşca din siluete, le făcea mai subțiri şi mai expresive, ca în desenele rupestre. Grupulețe-grupulețe se adunau în jurul câte unui profesor sau al unui elev mai mare, care înfigea bucăți de slănină într-o creangă ascuțită şi le prăjea în foc, la marginea

plină de spuză a rugului. Aproape că mă confundasem cu ei. Focul îmi topise cristalul cortical și rătăceam acum, amețit, expansiv, înfrățit în închipuire cu toți și cu toate, prin noaptea plină de grupuri susurătoare. Mai toți își întinseseră canadienele sau puloverele pe asfalt, pe iarbă sau pe băncile tribunei și pălăvrăgeau, cu câte o sticlă de bere în mâini. Cei mici sugeau și ei, înecându-se, din răcoritoarele lor. În mijlocul fiecărui grup se afla de obicei câte o chitară chinuită pe rând de tipi cu aere de vedetă. M-am așezat și eu lângă niște inși care cântau *Yesterday* și am lălăit și eu, știind că vocea mea oricum nu se aude. În întuneric, râsul fetelor era excitant și vulgar, iar băieții se revelau ca bărbați tineri, cu voci autoritare. Doar vârful țigărilor lumina pentru o clipă câte o schiță de obraz sau niște ochi cu sprâncene pensate...

Se aduseseră între timp microfoanele, stațiile și boxele din sala de discotecă. Pentru că rugul căzuse pe o rână și flacăra i se domolise, s-au aprins din nou becurile. Diverși tipi au început să se agite în jurul mesei acoperite cu pânză roșie. Avea să înceapă, târziu în noapte, programul „oficial", cu premiile, concursul de „miss", carnavalul și celelalte. Nelăsând sticlele din mâini, ne-am adunat din nou cu toții în mijlocul terenului de sport. Lumina becurilor colora totul spectral. Profesorii, bătrâni și grași ca niște babuini, se țineau deoparte, supraveghind cu priviri ostile hoarda trăncănitoare. Puștii făceau mișto de ei, mai ales de profesoare, ale căror țâțe se prefăceau că le strâng în palme cu pasiune: „Ah, Teodoreasco, ce ți-aș face!", se prostea Bazil mișcând din șolduri. Deodată s-a dat drumul la muzică, în chiotele tuturor. Cum mă așezasem pe al treilea rând de

bănci al tribunei, vedeam de sus masa mişcătoare a dansatorilor, pulsând ritmic în alternanţa de umbre şi lumină. Întotdeauna spectacolul ăsta al unei beatitudini generale, de la care mă simţeam exclus, mă isteriza, mă consuma interior. Toţi păreau să cunoască de la primele acorduri fiecare melodie. Toţi participau, cu sudoarea curgându-le pe gât, cu genunchii pătrunzând între pulpele fetelor, cu ţoalele urmând cam aceeaşi croială, cu gesturi şi ticuri şi cuvinte asemănătoare, la o unică lume, la o secundă de strălucire, fără înainte şi fără după. Dacă vezi, de pildă, filme sau poze din anii '60, te surprinde omogenitatea asta: fiecare femeie e Monica Vitti, fiecare bărbat e Mastroianni, toate maşinile sunt una singură, toate decorurile, până la forma clanţelor şi la tapetele de pe pereţi, sunt un singur decor. Lumi omogene, fără istorie, lumea tinereţii fiecărei generaţii. Dansau. Se distrau. Pierdeau timpul, sau mai curând uitau timpul, care se concentra în pelvis, acolo unde ardea al doilea *chakra*, floarea secretă a sexualităţii. Petalele, strânse până atunci într-un mugur abia schiţat, începeau să se desfacă, rupându-se, descleindu-se una de alta cu o voluptuoasă suferinţă.

Din timp în timp zidul muzicii era spart şi se anunţau premii şi concursuri. Disc-jockey-ul apropia gura de microfon şi, cu o pronunţie americanizată, bolborosea ceva de neînţeles, acoperit imediat de hard-rockul care înlocuise langoarea beatlesiană. Aveau să urmeze concursul „Miss Tabără“ şi parada măştilor de carnaval. Până atunci fusese destulă plictiseală: câţiva chitarişti, vreo două recitări cărora nimeni nu le dădea vreo atenţie... Se dansa frenetic, în grup sau în perechi care se schimbau mereu, se fuma ţigară de la ţigară, se rătăcea din loc în loc, cu sticlele în

mâini. Pe banca mea, neştiut de nimeni, incapabil să mai suport berea, mă adâncisem iarăşi în mine însumi. Trebuia să dispar, îmi era limpede că trebuia să fug undeva, să mă vâr într-o gaură, să nu le mai stau în cale, şi totuşi umilinţa asta de dincolo de lacrimi şi de cuvinte se lovea în mine, năucitor, de orgoliul celui care ştia că adevărul lumii este al său, că tocmai nimicul, moartea şi putrefacţia, şi ruinele şi fecalele şi jegul, şi suferinţa şi atrocitatea sunt adevărul, că lumea este un infern pe care înfloreşte mucegaiul precar al paradisului, iluzoriu ca globul de păpădie. Oricât de mirific colorat, păianjenul rămânea o fiară şi veninul său era omorâtor. Despre toate astea aveam să scriu acolo-n mansardă. Deşi hidos, *eu* aveam să rămân şi nu ei, despre mine şi nu despre ei se va vorbi peste zeci de ani, cartea mea şi nu frumuseţea lor va da seamă de esenţa esenţelor lumii. Cu mâinile la urechi, cu ochii ficşi, cu muşchii feţei încordaţi, încercam să-mi reprezint triumful de peste zece ani, şocul orbitor al apariţiei cărţii mele, găsită lângă cadavrul meu, acolo lângă nori, legenda creată în jurul celui care, în sfârşit, dăruindu-şi viaţa, şi-o câştigase, al celui care spusese în sfârşit Totul. Dar mi-era imposibil să-mi duc viziunea până la capăt. Obida mea era prea mare, ei erau prea aproape şi ceva în mine îi invidia mult prea mult. „Predă-te, sufletul meu“, repetam ca să acopăr cumva dragostea-ura asta, „am luptat destul / viaţa s-a terminat / nu am fost laşi / am făcut ce-am putut“. Până şi versurile astea erau însă bruiate grotesc de cântecul adus de vânt dinspre un grup din apropiere: „Carolina e studentă, / E studentă eminentă, / Da-n dragoste-i repetentă, / Repetentă, zău!“; „Dumnezei ai morţii, / nu v-am lăudat, nici nu v-am blestemat“, reluam cu încăpăţânare, însă tot mai puternic suna

refrenul tipilor de alături: „Eu nu merg la Carolina, / Eu nu merg, nu merg la ea, / Las' să vină ea la mine / Şi-apoi om vedea." Am cântat şi eu până la urmă, cu voce stinsă, alături de ei, separați doar prin câțiva metri cubi de-ntuneric.

Transformat într-o grămadă de jar, în care se mai ghicea forma crengilor – pe unele, deasupra stratului incandescent, se formase o crustă albă şi pufoasă –, rugul radia mai departe valuri de căldură. Spațiul pur dintre stele şi noi devenea tot mai adânc, aşa cum se limpezeşte un pahar în care apa a curs turbulent. Muzica s-a-ntrerupt brusc şi, odată cu stingerea câtorva becuri, un tip care părea deja student a-nceput să vorbească-n microfon, repede şi sictirit, anunțând începutul concursului de „miss". Se înscriseseră vreo şase candidate care s-au şi ivit, în costume de baie, în fluierăturile şi aplauzele celor de pe margine. Purtau pantofi cu toc înalt şi în ținuta lor era ceva... ciudat, artificios, o grație jucată, şi care le prindea totuşi minunat. Sânii erau urâțiți de cupele sutienelor, în schimb era greu să-ți desprinzi ochii de pe pubisurile lor deja boltite, provocatoare, de pe uşoara încrețire a slipurilor între pulpe, de pe fesele cumva candide, de puştoaice.

Concursul a durat mult, vreo două ore, căci fiecare probă era urmată de muzică şi dans. Mai întâi le-au legat de mijloc cu o ață câte o lingură, cu care trebuiau să-mpingă pe podea un ghemotoc de hârtie. Apoi le-au pus să vină în mers cât mai grațios dintr-un punct îndepărtat al terenului, în timp ce un „membru al juriului", chircit, privea printre picioarele lor, strigând „se vede Brăila!" sau „se vede până la Viena!" După ce le-au măsurat sânii cu cupa unui polonic şi fundul cu un ceaun, a urmat proba de seducție. Un tip, ales cu multe râsete din asistență, stătea

pe un scaun în mijloc privind în gol, pe când fiecare candidată-n parte se străduia să-l emoționeze. Au dansat din şolduri în fața lui, i s-au aşezat în poală, i-au şoptit la ureche, i-au scos ochelarii şi-au încercat să-l sărute, dar tipul s-a ținut tare până la capăt. În fine, le-au trimis să se-mbrace cu cât mai multe țoale unele peste altele, încât arătau ca nişte rusoaice başoldine. S-au dezbrăcat apoi, dansând, până au rămas iar în costumele de baie.

De la un timp râdeam, cântam şi fluieram şi eu odată cu toți ceilalți. Conştiința mea se topise ca zahărul şi se amestecase în năclăiala generală. Niciodată nu mai băusem atât de mult. Fruntea mi-era înghețată şi umedă şi îmi simțeam tensionat tot inelul muscular din jurul gurii. Culorile începeau să depăşească linia obiectelor, să se întindă de la unul la altul. Cea mai mică lucire sau sclipire mi se aprindea în creier ca o ciudată emoție: un nasture, o cataramă şi un ochi rimelat... Nu mai reuşeam să mă concentrez. Nu mi-am dat bine seama când a început parada măştilor de carnaval, m-am trezit pur şi simplu în mijlocul lor. Unul se costumase în Elvis Presley, altul în mumie (înfăşurat cu totul în hârtie igienică), o tipă era Miss Piggy (avea un rât roz de cauciuc, prins cu elastic), iar alta încerca să-şi mişte repede nasul ca eroina din *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea*. Cel mai mare succes îl avea un tip – mai târziu am auzit că fusese Bazil – care-şi trăsese peste cap o mască de cauciuc, o bestială mutră de gorilă. Mai erau câteva stafii banale, cu cearşafurile pe cap şi lanterne dedesubt, plus arabi, variațiuni pe baza aceloraşi cearşafuri. Nu lipsea negrul dat cu cremă de ghete. Țopăiau drăceşte cu toții pe o muzică dezlănțuită, cu oarece arome indiene. Eram atât de amețit, încât încercam să

dansez şi eu cât de cât, pe limba mea. Mă suceam şi mă-nvârteam, rânjind tuturor celor care rânjeau la mine. Sunetul trecea în culoare şi culoarea în sunet, timpul se lungea şi se comprima, fețele treceau brusc dintr-una într-alta, îşi amestecau trăsăturile. Deşi eram în mijlocul hoardei paroxistice, mă simțeam cumva singur, totul era îndepărtat şi rarefiat, de aceea aveam sentimentul că pot face orice, ca şi când aş fi fost pe un câmp pustiu. Am început să recit versuri în gura mare, căci mintea mea nu era decât un burete îmbâcsit de versuri, curgeau din mine inepuizabil, golite de sens şi de participare, cuvinte, cuvinte şi cuvinte. Dezorientat, clipeam din ochi la toate mutrele alea de gorilă, de miss Piggy, de arabi, de stafii, de capitalişti în putrefacție, de puşcăriaşi, de mumii, de elefanți şi de inorogi, clipeam din ochi, înghesuit de peste tot, şi continuam să le strig în față versuri absurde: „Să ne coborâm în râpa / Care-i Dumnezeu când cască / Să ne scufundăm în lacul / Cu mătăsuri verzi de broască..." Riffurile de chitară explodau ca artificiile pe deasupra, frigul mirosea a sudoare, înghesuiala trecea în singurătate şi singurătatea-n înghesuială. Fața-mi era toată de lemn, cu ochii ca două găuri prin care culoarea curgea direct în creier, se depunea acolo pe pereții țestei...

Şi-atunci, Victor, a apărut Lulu. Şi Lulu, Victor, era Femeie. Era curvă, era javră, era putoare, era târâtură. Se făcuse linişte şi în mijlocul cercului stătea Lulu: buzele făcute în formă de inimioară, cu un deget de ruj unsuros, ochii cu gene artificiale, negre-catran, zbătându-se „dulce", cu codițe desenate-n dermatograf, obrajii năclăiți de fond-de-ten, peruca luxuriantă, roşie ca focul, şi alunița lipită pe bărbie. Şi dacă nu mi-ar bate inima şi dac-aş putea

respira şi dacă sudoarea nu mi-ar ţâşni din pori ca dintr-un ac de seringă! Fiindcă acum, când scriu, îl văd, o văd, îi simt halena de fiară pe faţă, îi văd, îi simt ţâţele de vată sub bluza fantastă, plină de dantele, cu nasturi sferici ca perlele, văd şi-mi amintesc – dar *am curajul* să privesc totul în faţă? – himera, himera mea! Fusta mini, şocantă, rafinată şi vulgară, pantofii cu toc înalt scâlciaţi de laba lată a picioarelor. Poziţia de model, cu ambele palme pe un şold scos mult în afară, uitătura languroasă, rânjetul de nedescris, totul. Cineva spunea ceva, ceilalţi râdeau, strigau, aplaudau, eu priveam fiinţa aceea, masca aceea, viermele acela dintre aripile de treizeci şi patru de ani anvergură ale vieţii mele. Nici n-am priceput de îndată cine era în spatele faţadei aceleia înnebunitoare, idolului aceluia grotesc, dar am simţit brusc, la prima răbufnire a lui în privire, o alarmă a minţii mele până în cele mai adânci şi mai tăcute straturi, o ţâşnire a sudorii ca o aură galbenă explodată-n jurul corpului, o trezire atât de totală, de parcă aş fi băut un milion de cafele şi fiecare celulă a muşchilor mei ar fi căpătat creier şi ochi şi ar fi devenit capabilă să-şi privească moartea în faţă. Lulu stătea nemişcat în noapte, în mijlocul zbânţuielii mascaţilor, supradimensionat în ochii mei ca un zeu al abjecţiei. Părea o pată de vopsea închegată pe-o pânză, închegată şi totuşi curgând încă, bălos ca o flegmă, ca puroiul dintr-un flegmon. Simţeam pericolul ca pe un curent îngheţat, puţind a mosc, curgând val după val din Lulu. Nu se uita la mine, dar simţeam, împietrit ca de-o revelaţie, că mă pândeşte. Începuse să danseze lent, din şolduri, pe când toate feţele celelalte, de măscărici şi vedete de cinema şi vampiri şi arabi, se estompaseră ca nişte becuri stinse.

Se rotea lent, ca în transă, cu gâtul ud de transpirație, cu botul porcin roşu ca o petală de mac, cu buclele înfiorate de briză. Îşi ridica în sus, pe pulpele groase, în ciorapi sidefii, fustița, până când deasupra jartelelor apăreau chiloții de dantelă, cu oribilul sex străvăzându-se, negricios ca un păianjen-maimuță, prin ochiurile fine. Apăru un tip care, înclinându-se, îl invită la dans. Lulu îşi puse capul pe pieptul lui, îi încolăci gâtul cu mâinile, clipind din genele năclăite de rimel, şi se rotiră aşa un dans întreg, în mijlocul cercului. Din timp în timp, Lulu îi şoptea ceva în ureche sau, dând capul pe spate, îl privea lung în ochi pe insul drept şi înalt, pus la sacou şi cravată. Era probabil nesfârşit de comic totul, toți cei din jur se țineau cu mâinile de burtă de râs, dar eu înghețasem şi nu-mi puteam descleşta fălcile. *Ce*-mi spunea Lulu? Era o hieroglifă, dar ce anume, fără să ştie, reprezenta? Era o cheie, dar pentru care cameră interzisă din subterana plină de carcere a minții mele? Culoarele acelea nesfârşite, cabină lângă cabină, zgomotul apei şopotind în conducte, debaralele cu teuri şi cârpe, sentimentul că te afli la kilometri sub pământ, culoarele pustii pline de uşi putrede, cu lacăte moi şi obscene, aerul acela oliv... câte o uşă deschisă şi dactilografa verzuie privindu-te uluită, câte o uşă-ncuiată cu o duzină de lacăte, de după care se-aud bârâituri şi fojgăieli... Şi Lulu, cu țâțele lui de vată sau de şosete jegoase, cu labele păroase-n pantofi de damă, aşteptându-te la fiecare intersecție de culoare, la fiecare colț, ca un semn de circulație sau mai curând ca un idol boit, făcându-ți semn pe unde s-o iei, şi tu, deşi bestializat de frică, urmând acele semne pentru că altele nu există, fără să ştii unde trebuie să ajungi, fără să poți înțelege că, de vreme ce Lulu

e călăuza, în centru nu te poate aştepta nici Beatitudinea, nici Oroarea, ci amândouă deodată, amândouă deodată, amândouă deodată...

Curând, Lulu s-a pierdut printre ceilalţi mascaţi, care au format iarăşi masa aceea compactă, fierbândă, de dansatori. Abia atunci m-am dezmeticit puţin, m-am relaxat, m-am întors în propriul meu corp. Lovindu-mă şi frecându-mă de cei care zvâcneau pe o muzică mai isterică decât oricând, am ieşit până la urmă din colcăială. M-am îndreptat către noapte. M-am îndepărtat rapid de terenul de handbal, cu toată nebunia lui, pe o cărare catifelată, printre siluetele negre ca smoala ale cetinelor care ştergeau uşor, din când în când, bolta, acoperind şi descoperind stelele scânteietoare. Încetul cu încetul, m-am trezit în inima nopţii. Noaptea atât de dragă mie, noaptea cu mandale de stele, şotroane de stele, labirinturi de stele. M-am întins pe iarbă lăsând să-mi cadă pe faţă, ca o batistă, zaimful constelaţiilor. Mă simţeam o clepsidră, cu nisipul stelar curgându-mi încet prin pupile, umplându-mi încet ţeasta cu mituri şi cu fiare fabuloase şi cu palida răcoare astrală. Ca un animal fugărit şi-ncolţit, odată scăpat nu-mi mai aminteam pericolul, pur şi simplu respiram respiraţia rarefiată a stelelor. Iar dacă bolta era ţeasta lui Dumnezeu şi stelele erau neuronii din cortexul său, credeam că pot desluşi gândirea lui Dumnezeu după pâlpâirile şi schimbările culorii lor. Iar dacă o stea descria brusc o elipsă pe cer, stingându-se în aerul întunecat, gândirea Lui eşuase timp de o clipă, destul ca un monstru de neprivit să se nască, şonticăind printre temple cu arhitrave de cristal. Ne priveam ochi în ochi, Dumnezeu şi cu mine, de-o parte şi de cealaltă a bolţii-nstelate, ca de-o parte şi de alta

a unei oglinzi. Ne adânceam unu-n ochii celuilalt, treceam unu-n substanța celuilalt, împietriți, unul de măreție, celălalt de nimicnicie, până când ne-am topit amândoi în pură, vidă, răcoroasă fascinație...

Când m-am ridicat în capul oaselor, trecuseră poate ore. Noaptea era bleu, stelele aveau cele mai neaşteptate culori, de parcă ar fi fost înfăşurate în poleieli troznitoare de ciocolată. M-am sculat fără nici un efort şi am luat-o în sus pe alee. După câteva volute, am ajuns în parcul din fața conacului. Fântâna oglindea nebunia stelară ca şi în nopțile trecute, dar nimfa dispăruse. Soclul era gol, acolo, în mijlocul apei negre, dând aceeaşi senzație violentă, dar greu de definit, pe care ai avea-o dacă te-ai privi în oglindă şi n-ai vedea pe nimeni. Conacul, cu cupola sa întunecată, cu zidurile fosforescente, cu ferestrele mute lucind fantomatic, părea mai ireal ca oricând. Curenții nopții învârtejeau vizibil fumul alcătuirii sale. Era atât pustiu, atâta geometrie, aşa atroce singurătate, că mi-am pierdut pentru câteva clipe, cu un vuiet în urechi, cunoştința. Minuscul, față în față cu marele conac, cu infinita construcție, ne înfruntam în tăcere. Făcusem primii paşi pe scara înghiocată când poarta centrală, sus, în capul treptelor, s-a deschis lent şi o femeie a început să coboare încet, cu o mână pe balustradă. Am înghețat. Era Lulu. Urcam totuşi mai departe, cu ochii pe masca feței sale – gura de un roşu fluorescent, ochii năclăiți de tuş şi restul feței ca varul, părul fabulos, înfoiat, răsucindu-se în volute de liță. Sânii rotunzi, de o mărime grotescă, dar mâinile musculoase, cu palme pătrate şi tari. „O, Victoraş!" mi-a zis, înainte să fi ajuns pe aceeaşi treaptă, rânjind cu buzele până la urechi, *What's a nice kid like you doing in a place like this?*

Ne opriserăm față-n față. Monstrul mă privea amuzat, mişcând şoldurile înguste. M-a luat de braț şi s-a întors cu fața spre conac. Am urcat amândoi treptele şi am pătruns pe uşa cu ochiuri de cristal. „Vino, vreau să-ți arăt ceva." Nu puteam fugi, nu eram în stare să mă-mpotrivesc, deşi o teroare crescând până la infinit îmi topea țesuturile; simțeam însă că panica asta nu era legată de Lulu, ci de altceva, de ceva mai adânc. Căutam în memorie ceva petrecut demult, vedeam fugitiv figuri de copii, locuri învelite-n magie. Era acolo un miez înfăşurat în mii de straturi, era ceva la care Lulu trimitea şi pe care nu-l dibuiam, care-mi scăpa mereu, pentru că de câte ori simțeam că m-apropii dădeam doar de detalii, o cămară de vechituri inerte. Şi Lulu, care mă târa acum pe sub bolți uriaşe, ca de catedrală, pe o întindere nesfârşită de mozaic dulce şi geometric, era un detaliu, o săgeată, o indicație. Îi simțeam coastele cu cotul, mergeam amândoi înfăşurați ca-ntr-un cocon în parfumul lui vulgar prin încăperi colosale, înghețate, cu coloane groase cât zece oameni, cu fresce bizare pe timpane şi ferestruici ovale la-nălțimi care-ți tăiau respirația. Ne-am oprit chiar sub crucea bolții, şi Lulu s-a-ntors cu fața spre mine. Am stat câteva minute împietriți în aerul oliv. Îl priveam, o priveam drept în ochi, urmărind cum pupilele i se dilată şi i se contractă încet. Brusc, mi-a apucat mâna şi, ridicându-şi fusta mini, mi-a lipit-o de chiloții de dantelă, prin care i-am simțit o clipă sexul tare şi umed. Şi-a lipit apoi gura îngrozitoare de-a mea. Atunci am luat-o la fugă, cu părul zbârlit şi cu o teroare de un anumit fel, necunoscut până atunci şi nemaiîntâlnit nici de-atunci încolo. Centrul, centrul obscen şi mizer al clipelor vieții mele... „Stai!" îmi striga Lulu. „Stai

că am glumit, Victoraş!“ Dar alergam din toate puterile, încercând să ajung undeva, deşi lespezile păreau să se-ntindă la nesfârşit, pierzându-se-n întuneric. Auzeam în urmă țocănitul unor pantofi de damă.

Într-un târziu am zărit în penumbră intrarea unei scări. Am luat-o într-acolo şi m-am repezit în sus pe treptele-nguste, sărind mai multe deodată, frecându-mă de pereții vopsiți în ulei vernil, lucioşi în lumina îmbeznată a câtorva becuri chioare. Ca şi cu câteva nopți în urmă, am urcat treptele scârțâitoare, de lemn stacojiu, ale scăriței sucite care ducea sub boltă. Când am ajuns în cupolă am auzit scârțâitul primelor trepte de jos sub paşii lui Lulu, care mă urmărea neînduplecat. Marea uşă era dată de perete. Lemnul ei părea să fi stat mii de ani sub o ploaie țârâitoare. Am păşit din nou sub enorma cupolă, pe podeaua putredă, pierdut în ceața pânzei de păianjen şi-n duhoarea de urină cristalizată. Am intrat în tunel, călcând pe pâsla moale, care făcea imposibil orice sunet. Doar inima îmi bătea dureros în piept, în ochi, în degete, în tot corpul. M-am pierdut în întortocherea tunelului de sub bolta de cupru-nverzit, privind iar pendulele stricate, câinii mumificați, cărucioarele cu zornăitoare pleznite prinse pretutindeni în plasa deasă. Un caiet de elev, cu cerneala rândurilor pătată de apă, un mulaj de ghips al unei danturi cu un canin de metal, un biscuit muced... Tunelul vibra tot mai mult, ca de un tors de pisică. Acum ştiam ce se află în centru. Înaintam prudent, pas cu pas, iar când drumul a luat-o în sus m-am cățărat încet până la marginea cuibului, de unde doar ghearele din față ale păianjenului, cu căngi înspăimântătoare, păroase, dar colorate floral, se puteau zări. Am rămas acolo, pe buza cuibului, adâncit într-un

strat alb ca laptele de pânză proaspătă de păianjen. Animalul colosal fremăta, mormăia, îşi agita labele, făcând să se zgâlţâie întreaga plasă. Totul în cea mai năucitoare tăcere. Au trecut poate minute, poate ore până când, în josul tunelului, l-am zărit, am zărit-o pe Lulu. Privea în jur, dezorientat, apoi se uită-n sus şi începu să se caţere. Striga ceva din când în când, rimelul şi rujul i se-ntinseseră pe faţă, peruca îi era plină de pânză de păianjen. Pierduse şi un pantof undeva. Când Lulu ajunse aproape de marginea cuibului, păianjenul încetă deodată orice mişcare. Vibraţia plasei se opri. Lulu suia încet, ajutându-se de mâini, metru cu metru, până ajunse în dreptul meu şi mă depăşi. Abia când se îndreptă de mijloc pe buza cuibului văzu fiara. Rămase încremenit, cu ochii măriţi, obrajii contractaţi şi gura căscată într-un urlet neauzit şi cu atât mai neomenesc. Păianjenul zvâcni înainte. Se roti rapid în jurul femeii-bărbat, înfăşurându-l, înfăşurând-o în fire subţiri şi cleioase. Aş fi vrut să privesc în jos ori în altă parte, sau să-mi pun palmele peste faţă, şi totuşi mâncam din ochi spectacolul atroce cu o perversitate pe care abia atunci mi-o descopeream. Era răzbunarea mea, era o satisfacţie palidă şi înfiorată, la care n-aş fi renunţat nici dac-aş fi ştiut că preţul va fi nebunia. Trebuia să văd totul – ca să curăţ totul. Curând, Lulu deveni o păpuşă înfăşurată strâns, o păpuşă a cărei figură ar exprima groaza de dincolo de groază. Agăţat, manevrat de labele monstrului, ancorat bine, viu şi sensibil încă, de marginile cuibului, privit de ochii minusculi, grupaţi câte doi şi trei, ochi de safir, de smarald şi de opal, el deveni Victima, cea dintotdeauna, cea fără puteri şi fără scăpare, privindu-se ochi în ochi cu călăul. Păianjenul studie o clipă păpuşa cu

plete roşcate şi brusc se repezi înainte înfigându-şi chelicerii în carnea ei. Şi-i retrase la fel de brusc, pliindu-şi-i sub cefalotorace. Mi s-a făcut greață, iarăşi, de frumusețea caleidoscopică, nepământească, a culorilor lui. Niciodată o aripă de fluture, o pană de colibri, o halucinație cu mescalină n-ar fi amestecat atâtea nuanțe, atâta pâlpâire de culori trecând cu o dulceață nesfârşită una-ntr-alta, aprinzându-se şi stingându-se, răvăşind ființa celui care l-ar fi contemplat. Lulu, în schimb, devenise cenuşiu şi inert. Ochii îi erau acum roşii-fosforescenți, morți, deşi arzând cu flacără. Păianjenul scoase de sub torace un ac lung, curb, pe care-l înfipse cu un uşor troznet în pieptul celui martirizat, acolo, între mizerabilii falşi sâni de vată. După un timp de nemăsurat, acul se retrase şi păianjenul îşi strânse iarăşi labele pe lângă el, ghemuindu-se-n fundul cuibului. Spânzurată de un singur fir, păpuşa-Lulu se rotea uşor în voia curenților de aer şi aşa avea să se rotească, uscată, multă vreme încă (şaptesprezece ani), cu coama sârmoasă peste vestigiile feței fardate, ale măştii de nenorocos carnaval...

M-am detaşat uşor de pânzele care deja prinseseră consistență pe hainele mele şi, cu ochii în gol, cu părul zbârlit pe cap şi pe brațe, am alunecat pe toboganul marelui tunel până am ajuns iar pe podeaua înnegrită şi putredă. Miriade de fire de praf se-nvârteau în aerul brun-stacojiu, antrenând mirosuri dezgustătoare. Am ieşit de sub marea cupolă pe uşa dată de perete şi, cu capu-n pământ, străbătut de fiori, am coborât încet scara îngustă, spiralată. M-am văzut în geamurile rotunde, copil mic, cu ochii întinşi pe jumătate de față, apoi băiețel cu breton şi cu obrajii ovali, puber slăbuț, cu ceva stingherit în privire şi,

în fine, adolescent sumbru, cu pete violete sub ochi, obraji scobiți, gura de o senzualitate arsă, nepotrivită cu austeritatea feței. Scara s-a oprit, spre confuzia mea, nu în holul conacului, ci într-o încăpere îngustă şi înaltă, foarte înaltă, cu pereții vopsiți în acelaşi ulei vernil, cu un glob în tavan care abia-şi putea trimite valurile de lumină murdară până jos. Podeaua era de mozaic şi nu putea avea latura mai mare de vreo trei metri. Am crezut mai întâi că sunt prins, căci nu zăream nici o ieşire-n pereții uniformi. Trebuia ori să rămân aici şi să mor pe mozaicul rece, ca un gândac, ori să mă-ntorc şi să-nfrunt păianjenul. Curând însă, cum stăteam nemişcat în tăcerea țiuitoare, un strop de cafeniu, aproape neobservat, începu să difuzeze în mijlocul peretelui opus scării. Foarte încet apăru un dreptunghi, încă nedesluşit, pentru ca în cele din urmă să prindă contur tot mai apăsat o uşă, cu gemuleț mat în partea de sus, cu clanță, cu balamale, vopsite toate-n acelaşi cafeniu posomorât. Ciudat, limpezirea imaginii din perete nu se opri în clipa când atinse realismul perfect, ci continuă până când uşa căpătă o prezență halucinantă, înnebunitoare, aşa cum niciodată nici un obiect văzut cu ochii nu ar fi putut-o avea. Vedeam, de parcă ar fi fost mărite de o sută de ori, fiecare crăpătură, fiecare grunjure de vopsea, fiecare pată de rugină de pe fiecare cui care susținea gemulețul. Uşa devenise orbitoare, insuportabilă, totul în cosmos dispăruse în afara ei, chiar şi propria mea ființă. Nu o mai vedeam eu, n-o mai vedea nimeni, ea *era*, ea se vedea pe sine, privire care devine substanță, care devine privire. Toate uşile pe care le deschisesem vreodată, toate câte aveam să le mai deschid, ca să-mi apară în față alte camere sinistre, alte culoare posomorâte, alte lumi de neînțeles, prima uşă a

vulvei însângerate şi ultima uşă a sudorilor agoniei, marea uşă a marii Intrări, căutată peste tot şi întotdeauna, uşa fiecărei răni pe care corpul meu de mizerie a avut-o, uşa dintre coapsele fiecărei femei pe care am posedat-o, uşile vaste şi vântoase dintre constelații, uşa care e fiecare oglindă, uşa mereu, ah, mereu şi pentru totdeauna închisă a Cărții pe care nu am s-o scriu, cele şapte uşi ale feței mele şi uşile disperate care sunt poemele – şi, mult mai mult, uşa care e universul, lumea noastră numită Trecere, dinspre nimic spre nimic, uşa arzând deodată din nebunia galaxiilor, din demența eonilor şi pleroamelor şi ogdoadelor şi syzygiilor, uşa spre singura noastră viață eternă – se rotea acolo, în noapte, ca un Alef mai mare ca noaptea, ca un gând mai mare ca mintea.

Încet, viziunea s-a estompat, dar senzația de smulgere brutală, de răpire către altceva a persistat mult timp în zgârciurile şi cleiurile corpului meu. Să fi fost acolo Intrarea? Sosise clipa mea astrală? Am apăsat clanța îngustă şi rece, pe jumătate acoperită de vopsea, şi am deschis.

Pe scaunul de faianță, dreaptă, supradimensionată, hieratică asemeni unei regine pe tron, stătea sora mea. Pereții înguşti ai cabinei erau neîncăpători pentru teribila statuie vie. O rochie simplă, albă îi acoperea corpul, iar pe toate degetele, ca nişte gheare de jumătate de metru lungime, avea filme răsucite, negre-violete-lucioase, într-o continuă fremătare. Pe jos, pe mozaic, mai erau câteva filme buclate, developate, în cadrele cărora puteai distinge oameni cu fața neagră şi părul alb, în costume albe şi cu mâini negre, femei cu gâturi negre şi ochi albi, făcând gesturi neînțelese. Deşi aşezată, sora mea era mai înaltă decât mine şi, când s-a ridicat, îi ajungeam doar până la şold. Umplea întreaga

încăpere. Tâmplele îi luceau lângă bazinul closetului, de pe fundul căruia picura veşnic apă. M-a privit îngheţat şi a-nfipt în pieptul meu bastonul lucios de pe arătătorul mâinii drepte. Filmul s-a strâns complet, până când vârful degetului ei mi-a atins pieptul, în dreptul inimii. Am urlat de parcă bastonul mi-ar fi pătruns cu adevărat în piept. M-am întors şi-am luat-o la fugă pe scăriţa spirală care apăruse acum pe o latură a holului. Săream cât mai multe trepte, înnebunit de groază, cu o durere vie, ca de rană deschisă, în inimă. „Victor! Victor!" – auzeam vocea ei strigându-mă din susul scărilor.

Am coborât ore în şir pe scăriţa de lemn, înşurubată monoton în pereţii daţi până la jumătate cu ulei vernil. Mii, zeci de mii de trepte prăfoase, tocite, scârţâitoare. Globurile murdare din tavan dădeau o lumină tot mai stinsă, crepusculul devenea cafeniu închis, echivoc. Din când în când ajungeam pe câte un palier cu uşi numerotate, mereu închise, şi cu scaune acoperite cu vinilin slinos de-a lungul pereţilor. Din spatele unor uşi venea zgomot de conversaţie, de după altele un bâzâit continuu sau un râs indecent. Zeci, sute de paliere cu aceleaşi uşi vopsite în alb şi aceleaşi scaune de vinilin. Când m-am mai liniştit, când respiraţia nu mi-a mai sfâşiat alveolele, m-am hotărât să mă opresc pe unul dintre culoare. M-am aşezat pe un scaun, de parcă aş fi aşteptat în faţa unui cabinet dentar, privind ţintă linoleumul gălbui de pe jos. Eram obosit dincolo de limită. Noaptea aceea mă terminase, mă storsese ca pe un tub de vopsea. „Păianjeni mulţi – recitam buimac – păianjeni mulţi îmi caută inima." Mă-nconjura o singurătate spectrală, de parcă aş fi trăit într-o fotografie veche. Unde mă aflam? Şi de ce ştiam atât de bine că mai fusesem aici?

Că mai stătusem, la îngânarea serii cu noaptea, pe un culoar pustiu, cu uşi numerotate, lângă o scară coborând spiralat? Cuprins de leşinul dulce al locului vid de mişcare şi sunet, surpat interior de amintirea cu neputinţă de localizat, m-am ridicat şi am apăsat clanţa primei uşi. Dar uşa nu s-a deschis, pentru că – atunci am observat – un lacăt moale, de carne, obscen, pulsând de o evidentă viaţă, un lacăt cu vinişoare albăstrui şi purpurii, cu pliuri de piele, atârna puţin deasupra clanţei, ţinând împreună două inele de metal. Pe toate uşile atârnau asemenea lacăte brune-gălbui, până în capătul înfundat în umbră, invizibil, al culoarului. Când l-am atins cu vârful degetului, lacătul şi-a retras carnea lent, prin mişcări ciudate de acomodare. O ură intensă, dementă mi-a suit în creier. Sufocat de valurile de furie şi scârbă, am apucat lacătul şi l-am smuls din vergele. Sângele cafeniu a ţâşnit în toate părţile, stropind uşa până jos şi udându-mi mâinile. Am simţit satisfacţia vinovată şi îngrozită pe care-o aveam în copilărie, când apucam cornițele melcilor şi le smulgeam din carnea perlată. Dădeam apoi cu melcul de pământ, priveam cuprins de frisoane cum se scurge lichidul bălos prin carapacea pleznită şi fugeam ştiind că voi fi pedepsit, aşteptând dintr-o clipă într-alta o răzbunare nedesluşită. Am deschis uşa.

Era mama, tânără, cu părul buclat, într-un capot pătat şi descusut, trebăluind în bucătărie, în faţa maşinii de gătit. Ţinea cu mâna stângă coada înnegrită a unei tigăi cu uleiul sfârâind, iar în cealaltă avea un pumn de cartofi tăiaţi, din care picura apă. Lumina crudă, matinală, venea de la fereastra cu perdeluţă înnegrită de fum, prin care se vedea un zid mucegăit şi o bucată de cer. Mama aruncă

în uleiul încins cartofii şi deodată o flacără uriaşă, roşie-portocalie, însoţită de o explozie teribilă, se ridică până-n tavan. Am închis uşa speriat, cum făceam când eram mic, ca nu cumva să fiu stropit de uleiul încins. Am smuls şi lacătul de la a doua uşă. Ah, era clasa mea, colegii mei dintr-a treia sau a patra, fâţâindu-se, întorcându-se la bancă să ceară vreo gumă ori vreun echer, era învăţătoarea cu negul ei de pe gât şi Strinu la tablă, scriind ceva pe un rând care se ridica tot mai sus. Îi ştiam pe toţi, ştiam mai ales atmosfera care-i înconjura, ningea pe marile ferestre şi, privind zăpada care cădea oblic, aveai senzaţia că sala de clasă zboară spre cer ca o rachetă. După a treia uşă era o fată doar în chiloţi, tolănită pe o sofa într-o cameră necunoscută şi zgândărindu-şi cu unghia un coş de pe pulpă. (Ştiu abia acum cine era: amica mea, arhitecta, cu care am trăit câteva săptămâni cu trei ani în urmă.) A patra uşă, odată deschisă, dădea în plină pădure. O pădure verde-aurie, în care aerul de după ploaie scânteia ca soarele. O pădure de dimineaţă, încărcată de rouă, plină de musculiţe aurii, fremătând din miliarde de frunze transparente. O fetiţă venea direct către uşă, pe o cărare mărginită de lăstari, măcriş şi clopoţei.

Am rămas secole acolo, explorând în toate direcţiile, dând de perete toate uşile şi lăsându-le aşa, căscate, în asfinţitul etern. Urcând, coborând din palier în palier, neîntâlnind niciodată pe nimeni, negăsind niciodată vreo legătură între scenele ciudate, banale, triste, hazlii de dincolo de uşi, uneori recunoscând cu o durere nostalgică locuri, încăperi sau peisaje... alteori desfăcându-mi-se în faţă spaţii indescifrabile, cu galerii, campanele şi faţade lucioase de piatră, reflectând norii; câteodată surâzând

unor prieteni dragi, alteori presimțind un amor sinistru sau o mutilare sadică. O cameră de copil, cu creioane colorate aruncate peste tot şi cu o păpuşă de cârpă, desenată strâmb cu pixul pe față, azvârlită pe podea. O debara plină cu saci şi bocanci scorojiți, pe care stă ghemuită o fată numai piele şi os. Nişte turle fantastice, văzute de lângă creneluri, parcă de cineva aflat în zbor, apropiindu-şi şi depărtându-şi ferestrele rotunde, arzând în soare, de pragul uşii, suspendat parcă în gol. O vale plină de flori, cu un râu de fluturi multicolori curgând prin aerul însorit, străvăzând în centru doi adolescenți goi, ținându-se de mână şi privindu-se-n ochi. O odaie de mansardă cu o masă, un scaun şi-un pat, în care un cadavru descompus, mumificat stă prăbuşit cu capul pe masă, cu părul căzut, cenuşiu, împrăştiat ca puful de păpădie peste teancul de manuscrise din care izvorăsc raze galbene de lumină. Părinții mei făcând dragoste într-o odaie mizeră de mahala. Un copilaş în țarcul lui cu zornăitoare întinzând mâna, şi ursul de cauciuc târându-se singur către el pe cearşaf.

Ceva mă oprea să pătrund dincolo de uşi (spațiul de după una dintre ele era umplut doar de un ochi albastru care mă privea). Cu cât coboram mai mult, etaj după etaj, adâncindu-mă tot mai mult în penumbră, scenele deveneau mai penibile, mai apăsătoare. Țipete scrâşnite mă îndepărtau de anumite zone. Gemete de plăcere bestială îmi ridicau sângele în obraji. Mai smulgeam de pe uşi lacătele moi, la întâmplare, dar mă-nduplecam tot mai greu să arunc o privire în camerele cufundate-n abjecție. După ce-am coborât alte zeci de paliere, m-am pomenit pe-un culoar ca toate celelalte, în fața unei uşi identice cu oricare alta, dar care *a refuzat să cedeze* chiar şi după smulgerea

moluştei băloase care-i servea drept lacăt. Părea bătută-n cuie, iar în spatele ei, oricât mi-am lipit urechea, nu se-auzea, foarte slab, decât un păcănit mecanic, monoton, care mi-a înghețat sângele-n vine. Am ştiut deodată că găsisem camera interzisă, că eram la câțiva centimetri de enigmă, de revelație, de mântuire, şi că, totuşi, poate n-aveam să ajung la ele niciodată. Am ştiut că nu voi putea nicicând trăi cu adevărat, eliberat de chinul nesfârşit al vieții mele, dacă nu voi pătrunde odată în camera secretă. Chiar ştiind că, dacă s-ar fi deschis deodată uşa, mi-ar fi explodat în aceeaşi clipă creierul, inima şi sexul, tot aş fi intrat. Şi iată că de şaptesprezece ani stau în prag, disperat şi cu pumnii strânşi, implorând şi amenințând, izbind în uşa stacojie cu umerii, cu palmele şi cu fruntea, îngenunchind în fața ei şi trântindu-mă chircit, năclăit de lacrimi, pe linoleumul înghețat al culoarului. În acea primă noapte de explorare a adâncurilor minții mele m-am smuls, cu un efort de voință pe care nu-l poți face decât o dată în viață, din fața uşii magice – ca să cobor mai departe, dar am revenit acolo, nopți după nopți, la capătul altor şi altor rătăciri. M-am aruncat pe scări în jos, sărind mai multe trepte deodată, silindu-mă să nu privesc înapoi...

Curând, linoleumul începu să se zdrențuiască, podeaua se umplu de o apă mocirloasă, pe pereți începură să se arate insecte transparente, numai picioare. Treptele scării erau acum alunecoase de alge şi răgălii, scufundate-n mocirlă. Am coborât alte secole, până când, la mii de paliere mai jos, pe neaşteptate, se deschise-o cavernă de dimensiuni giganteşti, cu un glob rotitor, aidoma soarelui, în centru. Flori cărnoase ca nişte vulve, duhnind a hoit, atrăgeau insectele târâtoare care se-ngrămădeau cu miile în

cupele cleioase. Ca un imens gălbenuş de ou, dar purpuriu-stins, cu pielița străbătută de rețele alburii, schimbătoare, soarele umplea aproape tot spațiul, aşezat direct pe clisa mlaştinei şi împrăştiind în aerul sulfuros raze cafenii de asfinţit. Era mai mare decât putea fi gândit, era semitransparent şi tremurător, umplând subterana fantastică. Între pielița lui şi pereți, prin razele stinse, prin valurile moi de purpură, zburau monştri. Nu erau lilieci, nici fluturi, nici păsări, ci himere fără spiţă şi nume. Cu materia purulentă până la brâu, apoi până la piept, înaintam hotărât către soarele vibratil ca un pântec. Se lipeau de umărul meu stropii de roua-cerului, fiecare cât un cap de copil. Îmi vedeam fața în oglinzile lor globulare, multiplicată până la greață. O sanda pietrificată ieşea o clipă la suprafață, scoasă de mişcările corpului meu. Un caiet de şcoală înnămolit plutea cu filele stropite de murdărie. Înaintam cu fața încălzită de lumina de ambră şi purpură, de parcă lumina ar fi fost doar căldură blândă, consolatoare. Globul strivitor ocupa acum tot spațiul din fața mea şi nu-mi puteam dezlipi ochii de pe pielea lui delicată, pe care curgeau, se schimbau, evoluau şi se stingeau desene de neînțeles şi totuşi limpezi, ca acele pagini văzute în vis, cu fiecare literă desluşită, dar pe care degeaba încerci să le citeşti.

Curând, lumina deveni gelatinoasă. Îmi ungea fața, îmi pătrundea în gură şi-n nări. Respiram lumină şi îmi simțeam cavitatea dintre coaste aprinsă şi fierbinte. Îmi priveam mâinile: deveniseră roşii-transparente, ca şi când căuşul palmelor ar fi adăpostit o lumânare. Doar oasele mi se străvedeau întunecate, ca prin mânuțele fragile ale proteului. Înaintam disperat, fiindcă globul îmi părea tot mai departe şi mai inaccesibil. Țipetele himerelor,

duhoarea plantelor cadaverice îmi întunecau tot mai mult conştiinţa. Mă aflam încă la o distanţă uriaşă de soare, când acesta, pe neaşteptate, emise către mine un filament orbitor, un tentacul de flacără, care m-a înglobat şi m-a absorbit în aurul pur, imaterial, din adânc. Eram, da, în Cartea atâta visată, eram Prinţul-Spermie gata să-şi îmbrăţişeze Prinţesa-Ovul în cerul pur al *Celei-mai-frumoase-poveşti-de-dragoste*, în nunta totală, în adevărul ultim şi orbitor. Lava dumnezeiască mi-a ars într-o clipă hainele şi părul, pielea şi zgârciurile, vinele şi oasele, maţele şi fecalele din ele, fierea şi otrava din ea, creierul şi nebunia din el, boaşele şi viitorul din ele, traheea şi laringele şi sucurile şi mucilagiile şi ganglionii. Mi-a topit dinţii şi globii ochilor şi stâncile urechii interne. Mi-a distrus liniile vieţii din palmă, m-a scos, m-a anulat, m-a sustras, m-a ridicat, m-a ales. Şi m-a reîntors la ce fusesem dintotdeauna, ce nu încetasem să fiu, ce aveam să fiu pentru o mie de veşnicii, pentru un eon de eoni: *plete de aur până la brâu, sâni rotunzi de femeie pe pieptul musculos, şolduri largi adăpostind între curbele lor sexul viril – şi un trandafir între degete, cu petale de lumină de aur.* Creşteam în aurul rarefiat ca o statuie de lumină, creşteam atât de rapid că am spart curând în ţăndări caverna şi scara spiralată şi nesfârşitele paliere, şi pământul şi cerurile, până când în tot cosmosul doar eu şi noaptea ne mai aflam, arhonţi ai eternităţii. Globul purpuriu migrase în corpul meu de-a lungul coloanei, aprinzând şase *chakra* cu petalele sale de foc, iar acum îmi radia chiar pe creştet, ca o diademă a mai-mult-ca-Dumnezeirii. Pluteam pe spate în spaţiul mai mic decât mine, cu pleoapele-nchise, zâmbind. Aşa fusesem, aşa aveam să fiu. Fiecare punct al corpului meu era un Dumnezeu

atotputernic, fiecare scânteie a părului meu – o aglomerare de lumi. Levitam năpraznic şi blând în spaţiul cel limpede, dezgolit de vălul iluziei, în Regatul de unde toţi am venit, topindu-mă în pură, vidă, răcoroasă fascinaţie...

M-am ridicat din iarbă şi, trezit de răcoare, cu spatele înţepenit şi umed, am luat-o înapoi pe alee, târşindu-mi picioarele. Cerul se decolorase uşor către răsărit, dar stelele mai ardeau nestânjenite pe toată bolta. Luminile viziunii îmi pâlpâiau încă pe pereţii craniului. Am intrat în părculeţ, am trecut pe lângă statuia nimfei celei pudice din mijlocul havuzului şi am urcat treptele scării de la conac. Am deschis încet uşa dormitorului. Într-o lumină verzuie (pe fereastră se vedea un bec aprins în vârful unui stâlp), colegii mei dormeau, mulţi îmbrăcaţi, respirând greu. Aerul era înăbuşitor. Puţea a bere şi a ciorapi murdari. M-am culcat, scoţându-mi doar pantofii, m-am acoperit cu pătura peste cap şi am adormit imediat, fără vise, cum nu reuşisem niciodată în nopţile de la Budila.

Doamne, cât de aproape sunt de Himeră! O simt lângă mine, lipită de mine, *în* mine, aproape c-o pot întrezări acum, deşi n-o pot încă atinge, sau o ating fără să pot spune ce e, asemenea unui apraxic căruia i se pune-n palmă un lucru şi el şovăie, are toate datele senzoriale, îi stă pe limbă numele blestemat al acelui obiect, dar nu-l poate recunoaşte şi numi. Ieri am scris practic toată ziua, fără-ntrerupere, fără să merg la masă, să beau apă sau măcar să arunc o privire pe fereastră. Când, azi-noapte, am stins lumina şi m-am ghemuit în pat, cu spatele înţepenit, vedeam sub pleoape, luminoase, sute şi mii de pagini ca de cristal, acoperite de buclele unui scris indescifrabil... Sunt atât,

atât de aproape! Doar placajul subţire al unei uşi mă desparte de mine însumi, sau de ceva, poate, mai... monstruos? grotesc? trist? Sau exaltant, ca un drog injectat în venă? Deja simt ceea ce încă nu înţeleg, poate printr-o intuiţie suprafirească, aşa cum e suprafiresc să existe simultan totul în intricarea de cercuri şi pătrate a mandalei. Cu fiecare rând pe care-l scriu mai desfoliez un strat din uşa ce se face tot mai subţire. Nu mai disting frica de bucurie. Merg mai departe fără pauze de meditaţie, până la capăt, oricare ar fi el, orice ar aduce, oroare sau beatitudine. Dar să fie, în sfârşit, *adevărul*...

Ne-au sculat a doua zi foarte devreme şi ne-au gonit la înviorare. Alergam prin dimineaţa veselă şi îngheţată, încă ameţiţi, dar recunoscători pentru soarele uşor, orbitor, care ţâşnea prin frunziş. Lulu era iarăşi insul zălud de pe terenul de baschet, ridicol de scund şi cu umeri prea largi, alergând pe lângă Fil şi făcând-o mereu să râdă. Imediat cum deschisesem ochii îl căutasem speriat din priviri. Când l-am zărit mi s-a făcut iarăşi rău, deşi eram mult mai detaşat emoţional, ca sub influenţa unuia dintre acele analgezice care dezbracă durerea de aura ei psihică, făcând-o suportabilă de parcă ar fi durerea altuia. Dormise aşa cum se-ntorsese de la carnaval, deghizat în femeie, cu faţa-n jos şi crăcănat ca o prostituată. Mânjise toată perna de ruj şi dermatograf. La trezire, Cici se aruncase pe el cu un răcnet de triumf, mişcând din fund cu o pasiune grotescă: „Ah, darling, ce *bună* eşti!" „Să vină negresele, să-nceapă dezmăţul!" striga şi Titina, pe când Papa şi Angeru îşi reluaseră duetul obsedant: *Sus, muncitori, şi-nainte / Pe drumul marii biruinţi*, al cărui refren, îngânat vicios de mai toţi

cei din dormitor, suna ca un răspuns în falsetto, nici măcar polemic, mai curând indiferent şi batjocoritor, dat oceanului de propagandă în care trăiam şi care nu reuşea să ne ude: *Inţi, inţi, ia-o-n dinţi...*

Am mai băut o ultimă oară ceaiul de zahăr ars şi ne-am apucat să ne facem bagajele. Le-am adunat pe toate în curte şi, în grupuri, ne-am pus pe aşteptat autobuzele. Toţi erau bucuroşi şi în acelaşi timp uşor nostalgici, înseşi bagajele lângă care stăteau îi schimbau, le dădeau o ciudată gravitate. Plutea peste toţi lumina tristă a sfârşitului unei lumi. M-am apropiat de Savin, care acum o ţinea de mână pe Clara, dar ei nu mă băgau în seamă, de parc-aş fi fost invizibil. El îi spunea ceva, indianisme de-ale lui: *santana...* reflectarea fulgerului în roua dimineţii... Stătea adus de spate, căci era cu mult mai înalt decât ea. Clara îl privea liniştită, cu ochii ei sticloşi şi cuminţi reflectând chipul băiatului pe un fundal de nori învolburaţi. Legătura celor doi, începută aici, la Budila – sau mai curând acolo, în valea plină de flori –, avea să dureze, aşa cum se-ntâmplă cu puţine perechi de liceeni. I-am revăzut cu câţiva ani în urmă, când, primăverile, o nelinişte ciudată mă îndemna să fac lungi plimbări în cartierele unde-mi petrecusem primii ani din viaţă. În vilişoara din Floreasca stătusem până la patru ani, înainte să ne mutăm în blocul de pe Ştefan cel Mare. De cum intram pe strada cu nume de muzician pătrundeam parcă în adâncul propriei mele minţi. Peisajul se încărca de emoţie, care devenea copleşitoare când mă apropiam de vila cea galbenă. Intram pe uşa glisantă, cu geam arzător, şi mă trezeam în plin vis. Cunoşteam holul cel larg, vopsit în verde sumbru, ştiam uşa mirosind a culori de ulei prin care intrasem şi ieşisem

de atâtea sute de ori, iar scara melancolică, în melc, ducând la etaj era parcă sculptată în substanța cenușie a creierului meu. Un leșin, o fascinație dulce și tristă mă cuprindeau acolo, în holul întunecat (și totuși iradiind lumina vrăjitorească a amintirilor mai vechi decât memoria), în fața fostei mele case, a vieții mele anterioare. Mă vedeam, în fulgerări ca de brici înfipt în carne, dând drumul unei bile de sticlă pe mozaicul podelei, sărind stângaci în căsuțe strâmbe de șotron, ștergându-mi palmele de creta colorată pe țesătura aspră a rochiței... uitându-mă, la fereastră, pe pozele unei cărți cu dragoni... Nu-mi mai aminteam însă în nici un fel însuși apartamentul, nu știam cum erau orientate camerele, ce mobile aveau părinții mei pe atunci, deși fragmente nebuloase, amestecând anii și locuințele, mi se mai arătau uneori în vis. Când ieșeam din holul vuitor, înciudat că nici de acea dată nu avusesem curajul să sun la ușa noilor locatari și să-i rog să mă lase să văd apartamentul, soarele mă orbea și trebuia să strâng genele, pe care le vedeam atunci încărcate de curcubeie... Prin acele franje multicolore i-am revăzut, acum câțiva ani, pe Savin și Clara. Mergeau alături, de mână, prin lumina incendiară răsfrântă de parbrizele mașinilor parcate pe marginea străzii. Ne-am oprit pe trotuar și am schimbat câte vorbe. Mergeau la tenis, la Studențesc. Lăsaseră copiii (aveau doi băieți) cu mama Clarei în parc. Trăiau liniștit, aveau amândoi serviciu, serile se mai jucau cu copiii, mai ieșeau la o plimbare, la un film... Auziseră că publicasem câteva cărți, dar... „Știi, noi nu prea mai avem timp să citim..." Firește, dacă o să ne mai vedem și o să le aduc vreo carte... Am schimbat conștiincios numere de telefon. Ca de obicei, pe-al meu l-am dictat schimbându-i o cifră.

Pe când se-ndepărtau, ținându-se după mijloc, cu sacii de sport pe umeri, m-am întrebat deodată unde abandonase Savin, acum inginer chimist la *Quadrat*, întreaga lui nebunie. Ce făcuse cu uriașul său I Q? În ce strat spongios al minții lui, acum dizolvată probabil de bucuria vieții ca de-o otravă perfidă, se resorbise marele vis de evadare? Ochii lui, deveniți senini ca ai Clarei, ca ai unui amnezic, mi-au readus în minte ceea ce ruminasem de-atâția ani: că nu există supliciu mai mare și infern mai adânc decât fericirea. Că, pătrunzând în femeia pe care-o iubești, ratezi de fapt Marea Pătrundere. Că vulva nu este adevărata intrare și vaginul nu e adevăratul tunel. Savin și Clara, rătăciți unul în altul ca într-o sală a oglinzilor dintr-un bâlci de doi bani, își creșteau copiii, perpetuau iluzia, ratau eliberarea în fiecare clipă a vieții lor, jertfind sexului ceea ce se cuvenea numai minții. Puțini știau că adevărata Ieșire există și că ea-și alege singură amantul, recunoscându-l, poate, după singurul semn sigur: monstruozitatea. El trebuie să ignore tunelele false ale dragostei sexuale și să se-ntoarcă în sine, să fie bărbat și femeie-n același timp și să facă dragoste cu sine însuși în singurătatea de fiară a palatului cerebral. Acolo-n centrul creierului, unde fusesem în viziunea acelei nopți, se află adevăratul sex și miezul trandafirului cu petale de labirinturi. Acolo se află Ieșirea către o altă lume, de parcă toate creierele tuturor oamenilor ar fi insule care străpung fața constelată a universului și-și înalță vârfurile spre ceruri de negândit. Cei care *fuseseră acolo* erau stigmatizați pentru totdeauna. Nefericirea avea să fie mereu briliantul dintre sprâncenele lor. Singuri și ignorați, aveau să cartografieze harta împărăției în imense, demente, ilizibile Cărți cu foițe de aur. Hoitul lor plin de

viermi avea să fie găsit prăbuşit peste manuscrisele halucinante, în mansarde dărăpănate, unde nimeni n-ar fi bănuit că poate trăi un om...

Poate că asta gândeam şi atunci, în ziua plecării din tabără, privindu-i pe cei doi cu un zâmbet care din nou nu-mi ieşea dispreţuitor, cum aş fi vrut. Sau poate că, destrămat încă interior de revelaţia nopţii trecute, simţind încă vertijul acelei teribile scufundări urmate de fantastica înălţare, nu mai puteam decât să privesc în gol, fără gânduri şi fără dorinţe. Ar fi fost oricum greu să mă adun, căci de la un timp tembelii îşi începuseră şi ei programul de strigături şi cântece: „Un salut din vechea Troie: Ahoe! / Şi-nc-o dată, că e voie: Ahoe! Un salut din Cantemir: hai sictir!" Când autobuzul a intrat pe poarta taberei, într-un nor de praf, ne-am repezit la bagaje şi le-am târât până la uşile care se deschiseseră, lăsând să răbufnească afară un damf de plastic încins. Am urcat opintindu-ne, fiecare ocupând mai multe locuri şi chemându-şi prietenii, râzând şi ţipând... Fetele-şi dădeau ochii peste cap şi îşi suflau în sân, dezlipindu-şi bluzele de pieptul transpirat, făcându-se că leşină de căldură. Chitarele au fost din nou despuiate de husele lor kaki, pline de insigne şi inscripţii (*Make love not war*), şi şoldurile lor acaju erau aidoma cu ale unor femei coapte şi dulci, aşezate în poala celor care cântau. Profesorii se aplecau unul spre altul, pe locurile din faţă, rozându-şi braţele ochelarilor şi numărându-şi elevii. Tabăra, cu lumea ei pestriţă şi enigmatică, trecuse pe lângă ei fără să lase vreo urmă în minţile lor de adulţi: cu fiecare an care trecea, se mai adăuga un strat de calcar în interiorul ţestei lor, deveneau tot mai inanimaţi şi mai trişti, de parcă o proteză asemenea plăcilor dentare pe care

le purtau în gură le-ar fi substituit emoțiile cariate, ideile cu nervul necrozat, paradontoza vieții lor absurde.

Am urcat în autobuz printre ultimii, şi abia când m-am aşezat mi-am dat seama că-mi lăsasem în dormitor, pe noptieră, *Metamorfoza*. Dacă m-aş fi aşezat în spate n-aş mai fi reuşit să cobor, fiindcă tot culoarul era ocupat de valize şi genți aşezate claie peste grămadă. L-am rugat pe şofer să aştepte şi m-am repezit spre conac. Complet gol şi părăsit, ca un imens ghioc pe o plajă pustie, ca un craniu din care gândirea şi nebunia s-au volatilizat de mult, clădirea vuia subliminal, amenințător, cum vuiesc în copilărie locurile străine prin care eşti silit să treci. Dormitorul, cu paturile dezbrăcate de aşternuturi, cu ziare şi ghemotoace de hârtie de împachetat împrăştiate pe jos, era de o tristețe insuportabilă. Cartea mea zăcea pe jos, călcată-n picioare, cu paginile îndoite şi pline de praf. Am ridicat-o şi m-am aşezat, cu ea în mâini, pe salteaua vărgată, mizerabilă de pe patul meu. Am rămas cu ochii-n gol câteva clipe, şi deodată chinul, chinul fără limite al vieții mele a spart ca un abces şi-am izbucnit în hohote de plâns, lipindu-mi cartea deschisă de obraji, udând-o de lacrimi şi salivă, disperat cum n-aveam să mai fiu niciodată, cum nu poți fi decât la vârsta atroce a adolescenței. M-am aruncat pe pat şi am plâns mai departe, minute-n şir, fără nici un gând, până când suferința aceea de neînțeles s-a mai liniştit. Am mers la toaletă şi mi-am spălat fața, mânjită toată de praf şi de lacrimi.

Urcat din nou în autobuz şi privind prin geam peisajul banal, de țară, cu câmpii şi dealuri mohorâte, cu vaci trase de câte un copil prin muşețelul de pe marginea şanțurilor, am ascultat unul după altul tot repertoriul de cântece şi

strigături. Conacul, statuia şi parcul rămăseseră adânc în urmă, goale ca o capcană însângerată.

Câteva ore am privit numai pe fereastră, n-am întors capul nici o clipă spre colegii mei, care lălăiau exuberanți. Undeva în spatele maşinii răsuna neobosită vocea spartă a lui Lulu, cu asemenea vigoare, încât îi materializa imaginea pe retinele mele, suprapusă peste perindarea satelor şi a lanurilor de grâu. Rânjetul obraznic şi scabros, ochii de păsăroi, părul nefiresc de negru şi implantat ca la femei, deasupra frunții, aveau să-mi revină ani în şir în memorie, ca un cordon ombilical care m-ar lega de acel Victor de mult putrezit în mine, dar care mă priveşte mereu din aerul mai pur al oglinzii. De *tine*, Victor, singurul meu prieten, singurul pentru care scriu paginile astea bizare, mâzgălind filele albe cum aş impregna cu sânge şi cu puroi tifonul înfăşurat pe o rană. Tu ştii ce a fost viața mea de atunci încoace. Anul de armată, apoi facultatea, cartea de povestiri cu succesul ei care m-a dat peste cap, apoi romanele, apartamentul din centru, Peugeot-ul... Delia, între atâtea altele. Toate năzăririle vârstei geniale rămase undeva în grosimea timpului, dar nu moarte, ca ale lui Savin. Pentru că mai este şi Lulu. Greața şi vertijul care m-au târât din clinică-n clinică. Nevroza mea refractară la psihanaliză, psihotropice, sex, băutură. Refractară, mă tem, până şi la această ultimă soluție, la bandajul strâns al acestui text, al acestei texturi, al acestei textile rare şi complicate ca un tifon sau ca pânza de păianjen...

Când am aflat, la nici un an după întâlnirea de la Budila, că Lulu a murit călcat de un tramvai pe undeva prin Calea Rahovei, am rămas cu lingurița în aer şi am privit-o pe Michi încremenit. Ne întâlniserăm întâmplător

în lumina caldă a primăverii, pe Ştefan cel Mare, şi intraserăm la *Garofița*. Mă simțeam cam stânjenit de tunsoarea mea soldățească (eram într-o permisie de trei zile), dar mă şi bucuram s-o revăd pe fosta mea colegă, care-mi plăcuse mereu şi care de altfel avea să fie după câteva luni prima mea femeie. O prostie, faptul că era puțin mai înaltă decât mine, ne-a despărțit până la urmă. Dar în briza aceea de aprilie îi sorbeam din ochi gura rujată şi sânii care-i bombau helanca. Ne mâncam prăjiturile pe terasa-nflorită şi vorbeam, fireşte, despre foştii colegi din IV F: ce mai face Mortul, pe unde mai e Cici, cu cine mai umblă Calceola Sandalina... Băieții erau mai toți în armată, fetele toceau pentru admitere... Şi deodată fața dulce, cu nas de rățuşcă, a lui Michi, miraculos feminizată de când n-o mai văzusem, deveni gravă (nu *foarte* gravă totuşi: cu acea expresie complezentă cu care vorbeşti despre moartea unui cunoscut care nu ți-a fost prea apropiat) şi-mi spuse repede, de parcă n-ar fi vrut să strice plăcerea acelei după-amiezi însorite, că Lulu a murit. Atunci, pe terasa înconjurată de lădițe cu flori, sub ochii mirați ai lui Michi, ai femeii care servea la mese şi ai unor copii care-şi socoteau măruntişul, am făcut prima „criză“ din cele care mi-au împărțit de atunci viața în „perioade cu Lulu“ şi „perioade fără Lulu“: cerul prăbuşit pe pământ, ruşine, vinovăție şi dezgust fără margini amestecate indistinct, plâns în hohote şi-n cele din urmă fugă dezordonată. Câteva zile n-am dormit şi n-am mâncat nimic, am zăcut doar în pat amestecând, în mii de viziuni şi reluări obsesive, cele două scenarii ale morții lui Lulu, fără să pot discerne care este real şi care doar o halucinație: Lulu preschimbat în femeie, urcând tunelul de pânză de păianjen, încremenind la vederea monstrului

enorm, apoi martirizat şi supt ca să atârne, coajă uscată, păpuşă spânzurată, de un fir scânteietor, răsucindu-se în curentul din adâncurile minţii mele; şi Lulu, puştan vesel, în cămaşă cu mânecă scurtă, mergând pe scara tramvaiului deşi vagonul era aproape gol, izbindu-se de stâlpul staţiei şi prăbuşindu-se sub roţile de oţel... Săptămâni întregi, îmi povestise Michi mai târziu, veniseră la locul accidentului un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi în negru, ca să lipească pe şinele de tramvai câte o lumânare aprinsă...

Un abur roz, de înserare abia simţită, începuse să coloreze aerul când am intrat în Bucureşti printr-o periferie sordidă. Un capăt de autobuze, o benzinărie... Forfota trecătorilor printre blocurile urâte, identice, străzile pline de gropi... Autobuzele opreau din ce în ce mai des la stopuri. „Păi aseară vreo cinci femei / M-au atras într-un bordei...", urlau acum cu toţii, în maşina în care aerul devenea tot mai greu. Dar, slavă Domnului, totul se terminase. Am luat-o pe Dimitrov, apoi pe Viitor şi ne-am oprit în curtea liceului, de unde porniserăm cu o săptămână în urmă. Nu mi-am luat rămas-bun de la nimeni. Am plecat singur spre casă prin asfinţitul galben sclipitor, târându-mi valiza cu greutate. Pe drum, o imagine stranie m-a izbit şi mi-a rămas apoi gravată adânc în suflet: era o fundătură cu case vechi, în ruină. La etaj geamurile erau sparte, obloanele albastre atârnau putrede într-o singură balama, prin ferestrele goale se vedeau pereţii zugrăviţi vulgar, cu spaţii palide unde fuseseră tablouri. În fund, o altă dărăpănătură cu un grilaj de fier forjat negru ca smoala şi, ridicându-se deasupra grilajului, la fel de negru în seara galbenă, un plop zvelt şi delicat, urcând în cer o coamă de flacără. Un câine galben levita lângă zidul ruinat. Privind imaginea asta,

negrul intens pe galbenul serii, imaginea asta pe care-o mai văzusem odată, aceeaşi suferinţă grea m-a copleşit din nou. „De ce un înger? Noaptea a venit", recitam printre lacrimi. „În arbori frunzele foşneau, / Prin somn apostolii gemeau. / De ce un înger? Noaptea a venit / Şi n-avea noaptea-aceea nimic deosebit..." Am ajuns acasă, am sunat la uşa apartamentului şi părinţii mei (nişte străini) mi-au deschis şi m-au îmbrăţişat. Am lăsat valiza în hol, le-am povestit distrat „cum a fost în tabără"... La televizor era ceva absurd, nu mai ştiu ce. Am făcut o baie şi am plâns tot timpul în apa albăstruie şi fierbinte...

Mi-au explodat deodată creierul, inima şi sexul! Sunt sfâşiat în bucăţi! Şi bucăţile sunt sfâşiate şi ele-n bucăţi! Dumnezeule, nu mai pot să respir, căci beregata mea e deşirată inel cu inel şi zgârci cu zgârci. Coastele-mi străpung pielea toracelui şi ţeasta mi s-a desfăcut în parietale, în etmoid, sfenoid şi occiput, risipite pe jos ca nişte cioburi de faianţă. Rinichii-mi sticlesc între limbi de carne şi furtunuri de pieliţă. Sunt zdrenţe, sunt fâşii!

Am fost unde *nimeni* n-a fost vreodată. Mi-am amintit ce *nimeni* nu-şi aminteşte. Şi bănuiam, bănuisem întotdeauna! Ştiu acum, când vălul obsesiei mi s-a desprins de pe faţă, că n-am avut niciodată o soră, ţin minte acum moliciunea blonzie a cozilor găsite în şifonier, legate cu elastic îngălbenit! Am fost, am fost acolo! M-am văzut cum mă vedeam atunci (în altă viaţă, într-o cameră stranie, fără nici un unghi drept şi plină de fum gălbui) în oglinda cu argintul mâncat. Am deschis şi ultima uşă!

Sângele meu trebuie să fie acum amestecat cu turbioane de aer şi-ncărcat de insule de cheag. Vârstat de filoane de

limfă, salivă, fiere şi spermă. Sistemul meu arterial e acum pleznit ca vechile conducte de gaze, şi totuşi trebuie să-mi stăpânesc bătăile demente ale inimii, dilatarea şi contractarea creierului pompând adrenalină, şi să rămân până la capăt lucid. Drama trebuie privită în faţă, măcar o clipă. Apoi hemoragia-mi poate năvăli în subteranele minţii, se poate revărsa din gingiile şi nările mele peste foile astea, ca să le facă fleaşcă şi sângele să se încarce cu a cincea umoare, sucul albastru al cernelii. Voi putea fi găsit aşa cum mi-am dorit întotdeauna: putrezit de mult, uşor ca aerul, cu capul prăbuşit pe manuscrisul meu, lipit de el, una cu el... El carne din carnea mea, eu text din textul lui...

S-a întâmplat aseară, la o săptămână de când bâjbâi printre tenebre. Dimineţile, prin materia sinistră a scrisului meu; serile, prin tăcerea neagră a holului imens, pe ferestrele căruia a nins tot timpul, uşor, ca-ntr-un glob de celuloid. De două nopţi nu mai auzisem de sub podea nici un zgomot, deşi uneori mă lungeam pe scândurile reci şi lipeam urechea de lemnul murdar. Amintirea corpului femeii mângâiate, strânse în braţe, fecundate şi lovite în noaptea aceea incertă mă înnebunea de excitaţie. Ieri seară n-am mai putut suporta şi am ieşit din cameră, doar în pulovăr şi cu papucii-n picioare. Am coborât zgribulit treptele scării printre troienele de zăpadă. Piatra de râu a zidurilor răspândea frig şi singurătate. Căzuse noaptea. Foarte departe, pe muchea unui câmp, se vedeau ferestrele aprinse ale unei case. Nimic altceva nu mai dădea lumină. M-am aflat iarăşi, tremurând şi nins, în faţa uşii stacojii, umflate de umezeală. Un lacăt mare, ruginit, pe care nu-l văzusem înainte, atârna pe uşă, prins în inele şubrede.

Mi-am lipit urechea de lemnul ud. Pe scorojeala vopselei înnegrite fluturau fulgi răzleți de zăpadă.

La început n-am auzit nimic, nici măcar tăcerea, de parcă spațiul dinăuntru ar fi fost plin, compact. Încetul cu încetul însă, ca nişte mesaje teribile venite dintr-o lume scufundată, ca mârâitul înfundat al unui animal înspăimântător, am desluşit, cutremurat ca de-mplinirea unei profeții şi cu părul ridicat pe brațe, un păcănit monoton, ca de vechi aparat de proiecție... M-am aruncat atunci, ca într-o criză de isterie, asupra uşii. Mi-am făcut pumnii carne vie, mi-am rupt umerii, am strigat de neputință până n-am mai avut voce. Eram golit interior, de parcă aş fi ştiut că dincolo de lemnul care se zgâlțâia la fiecare lovitură cineva drag ar fi suferit torturi de neînchipuit. Nu ştiu cât timp am izbit în poarta aceea sumbră, dar într-un târziu lacătul a cedat pe neaşteptate, cu verigile rupte, şi am putut privi în interior prin uşa larg deschisă.

Încet, am păşit peste prag, înglobat deodată în lumina sepia gălbuie, pâlpâitoare, ca într-un fum ireal. În păcăniturile şi hârâiturile peliculei vechi desfăşurându-se de pe rolă am recunoscut camera copilăriei mele, cu pereții zugrăviți umil, „cu rolul" – palmieri lângă palmieri până la tavan –, cu bucle de filme alb-negru împrăştiate pe covor printre piesele prismatice ale unui joc de construcții. Foarte încet, dizolvat de emoție, m-am apropiat de fetița care-şi făcea de lucru cu o păpuşă de cârpă ale cărei trăsături erau desenate tremurător, cu pixul, pe cercul de pânză al feței. Când am fost în fața ei, şi-a ridicat deodată ochii spre mine. Doamne, cum să nu-i recunosc? Cum am putut să rătăcesc atâta vreme? Căci *ochii aceia* negri şi fermi, genați delicat, *erau ochii mei*, aşa cum mi-i văzusem de atâtea ori în

oglindă, în prima copilărie, ca să-i uit apoi pentru atât de lungă vreme. Ființa cu cozi împletite stângaci, în rochița cu un desen în piept, știam acum, *eram eu*. Acum îmi aminteam (dar se numește amintire leșinul acela, topirea aceea în chinul nostalgiei?) pozele străvechi din pachetul pe care-l găsisem cu doi ani în urmă, ciudatul capriciu al mamei de a mă îmbrăca, până la patru ani, numai în fată, ezitările ei de mai târziu de a-mi vorbi despre primii ani ai mei, când locuiam cu toții pe strada cu nume de muzician din Floreasca... Știam acum de ce-mi venea atât de des în minte dimineața umedă, cu imense ceruri roșii, când, ținut de mânuță de mama, ne-ndreptam direct spre globul de purpură al soarelui, printr-o zonă a orașului necunoscută, cu ziduri vechi și statui uriașe de bronz închipuind Himere... „Mergem la Ancuța, să ne jucăm cu jucăriile ei", îmi spunea mereu mama, dar eu știam că acela nu era drumul spre verișoara mea. Mi-era tot mai frică. Am ajuns în fața unei construcții gigantice, cu mii de ferestre în chenare solemne, cu o poartă care mi s-a părut, încadrată cum era de două mari femei goale, de ipsos, sprijinite pe niște urne, o intrare către altă lume. „Să fii cuminte", mi-a mai zis mama, și m-a lăsat, urlând după ea, pe un culoar nesfârșit, în grija unei femei în veșmânt alb. M-am pomenit pe o masă cu cearșaf aspru pe ea, sub o mare farfurie plină de becuri orbitoare. Un cap bărbos s-a aplecat deasupra mea, am mai țipat o dată, cu disperare și n-am mai știut nimic. Am plâns apoi săptămâni întregi după rochițele și păpușile mele, dispărute pentru totdeauna...

Toate astea-mi veneau deodată în minte, cu presiunea enormă a unui arc comprimat cu efort ani de zile, pe când

mă dizolvam în fericirea şi suferinţa odăii interzise. Zâmbindu-mi de bun venit, copilul spectral se ridică în picioare şi mă cuprinse după mijloc, lipindu-şi capul cu tâmple aurii de şoldul meu. Geamăna mea dragă, soră pierdută şi găsită din nou! Am rămas aşa multă vreme, lipiţi unul de altul, inundaţi de lumina tandră a minţii.

Din colţul lui, un *al treilea* înaintă, aproape fără trăsături, de parcă ar fi avut peste faţă un ciorap de damă, şi-mi şopti la ureche acele cuvinte pe care n-o să le mai uit niciodată. Drama hidoasă a vieţii mele. Copilul monstruos, ihtifalic, din centrul trecutului meu. Rana împinsă deodată la locul ei *real*, cu zece ani înainte de Lulu! Acele câteva vorbe însoţite de un unic gest – mâna mea trasă cu forţa spre sexul său –, care-mi induseseră nevroza, care-mi fragmentaseră conştiinţa şi pentru care Lulu, înconjurat ca de-o fustă murdară de fantasma Budilei, fusese doar o mască şi un culoar de acces, au răsunat o singură dată, aşa cum – îmi amintesc, în sfârşit! – le auzisem *cu adevărat* în copilărie, la vârsta de şapte ani. Am recunoscut acum vocea lui Dan, Dan Nebunul, vecinul meu din Ştefan cel Mare, cel cu o mamă atât de înaltă, că trăsăturile feţei i se pierdeau într-o ceaţă albastră. Mi-am amintit, ca într-un revărsat de zori, totul, totul! Scena teribilă care mi-a schimbat cursul vieţii, după ce cu doi ani în urmă deja viaţa mea străbătuse linia vie a sexului, ca şi când s-ar fi pomenit deodată de partea cealaltă a unei oglinzi...

I-am lăsat acolo pe cei doi copii, să se înfrunte etern: victimă şi călău, triumf şi dezastru, sublim şi abject, arhanghel şi estropiat, şi am fugit, trântind uşa camerei interzise, schimbat într-o clipă într-un morman de organe însângerate, dar, Doamne, Dumnezeule, în sfârşit VINDECAT!

Sunt stors ca o lămâie, dar *vindecat.* Voi pleca în câteva minute din vila asta frumoasă şi caldă înconjurată de păduri, terenul calcinat al luptei mele cu îngerul. Valiza e făcută. Aşternuturile sunt strânse de pe pat şi legate într-un cearşaf. Am aerisit camera pentru prima dată, căci ninsoarea a stat şi aerul e atât de strălucitor, încât parcă aş respira munţii albaştri din depărtare şi soarele din cetina brazilor.

Am lăsat afară din valiză doar teancul de hârtii pe a cărui ultimă filă scriu câteva ultime rânduri. Voi pleca de aici şchiopătând dintr-un şold, însă viu. Voi sui în maşină şi voi urma linia sinuoasă a şoselei până-n Sinaia. Voi coborî pe Valea Prahovei, desfăşurată-n faţa mea prompt şi comercial ca un pliant turistic, cu cabanele de pe dealuri, fabricile de ciment, depozitele de cherestea, podurile de cale ferată. La ieşirea din subcarpaţi aerul va deveni cenuşiu-transparent, uşor patinat de presimţirea serii. Silozuri cilindrice, lipite câte patru. Flăcările rafinăriilor. Câmpurile înzăpezite, peste care va atârna soarele deja rubiniu. Pe calea ferată care merge paralel cu şoseaua un tren va răsfrânge lumina purpurie din zeci de ferestre. Castele de apă, având în vârf un fel de farfurii zburătoare. Sate de ţigani, cu corturi jerpelite la margine şi coviltire de polietilenă. Stâlpi de înaltă tensiune tăind câmpul în diagonală, încărcaţi de ciori. Alte maşini în faţă şi-n spate, depăşindu-se unele pe altele ca într-un fel de joc. La casetofon – dragul meu Joe Dassin. Şi mereu aer proaspăt şi rece pe obraz, de pe geamul întredeschis.

Apoi oraşul, anunţat de aglomerările de hardughii şi gunoaie. Şoselele cu hârtoape, blocurile, magazinele cu vitrine sărace. Oamenii mişunând peste tot, înfofoliţi în

şube şi paltoane... Frâne din minut în minut, opriri la stopuri, înfundări pe străduţe încâlcite, atent să nu nimereşti pe sens interzis... Apartamentul din blocul vechi, construit între războaie. Râsul mereu fals, dar senzual, al Deliei. Şi câinele, şi nefericitul Dionisie Rădăuceanu. Şi clubul de bridge. Şi filmele prin satelit.

Dar înainte să plec de aici, victorios (căci nu asta înseamnă numele nostru?) şi înfrânt, am ţinut să te mai văd o dată, Victor. Am mers la baie şi te-am privit din nou, cum am făcut-o întreaga săptămână. Faţa ta uscată şi brună, ochii tăi atenţi şi severi. Amurgul etern care-ţi înconjoară capul ca o aură. Vei rămâne oare mereu lângă mine? Sau vei pleca, aşa cum toţi adolescenţii îi părăsesc pe cei ce se dizolvă, încet, în maturitate?

Înainte să plec, am suflat aburi peste imaginea ta şi am scris cu degetul pe oglindă:

DISPARI.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea, Bucureşti.

20 DE ANI
ÎN 20 DE CĂRȚI

ANDRÉ SCRIMA Timpul rugului aprins | RADU PARASCHIVESCU Cu inima smulsă din piept | GABRIEL LIICEANU Despre limită | VIRGIL IERUNCA Fenomenul Pitești | EMIL CIORAN Îndreptar pătimaș | MONICA LOVINESCU Diagonale | CONSTANTIN NOICA Rugați-vă pentru fratele Alexandru | EUGÈNE IONESCO Cântăreața cheală. Lecția. Scaunele. Regele moare | ANA BLANDIANA Spaima de literatură | MIRCEA ELIADE Jurnalul portughez | Povestea ELISABETEI RIZEA din Nucșoara | PETRU CREȚIA Oglinzile | ALEXANDRU DRAGOMIR Crase banalități metafizice | ANDREI PLEȘU Despre îngeri | IOANA PÂRVULESCU În intimitatea secolului 19 | NEAGU DJUVARA O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri | ANIȚA NANDRIȘ-CUDLA 20 de ani în Siberia | LUCIAN BOIA Istorie și mit în conștiința românească | MIRCEA CĂRTĂRESCU Travesti | HORIA-ROMAN PATAPIEVICI Zbor în bătaia săgeții